

Fremsat den 22. januar 2025 af klima-, energi- og forsyningsministeren (Lars Aagaard)

Forslag

til

Lov om supplerende bestemmelser til forordning om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter m.v. og til forordning om markedsovervågning og produktoverensstemmelse m.v.¹⁾ (ecodesignproduktloven)

Kapitel 1

Formål og anvendelsesområde

§ 1. Loven supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1781 af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter, om ændring af direktiv (EU) 2020/1828 og forordning (EU) 2023/1542 og om ophævelse af direktiv 2009/125/EF (ecodesignforordningen), og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (markedsovervågningsforordningen).

Stk. 2. Loven finder anvendelse på alle fysiske varer, herunder komponenter og mellemprodukter, der bringes i omsætning eller tages i brug for så vidt angår ecodesignforordningens kapitel I-IV og VII-XII og dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter.

Kapitel 2

Administrative bestemmelser

Gennemførelse af EU-retten

§ 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med miljøministeren fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til

EU-retten inden for lovens anvendelsesområde eller med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov.

Undtagelse for tekniske specifikationer m.v. fra indførelse i Lovtidende

§ 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i regler, som udstedes efter § 2 efter forhandling med miljøministeren og efter § 9, stk. 5, efter forhandling med erhvervsministeren henvise til nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v. og fastsætte regler om, at sådanne henvisninger ikke indføres i Lovtidende.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, kan tilgås.

Bemyndigede organer

§ 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren kan udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver som bemyndiget organ i henhold til ecodesignforordningens kapitel IX.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren kan fastsætte regler om udpegning, herunder om

¹⁾ I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1781 af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter, om ændring af direktiv (EU) 2020/1828 og forordning (EU) 2023/1542 og om ophævelse af direktiv 2009/125/EF, EU-Tidende L af 28. juni 2024 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011, EU-Tidende 2019, nr. L 169, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

akkreditering, jf. stk. 1, og om kontrol med bemyndigede organer, samt om hvilke opgaver det bemyndigede organ skal udføre.

Sprogkrav

§ 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om det sprog, som produktoplysninger i medfør af delegerede retsakter vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, skal fremgå på.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om sprog, som oplysninger efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning efter § 7 skal foreligge på.

Kapitel 3

Kontrol m.v.

Kontrolmyndighed

§ 6. Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol med overholdelsen af regler fastsat i medfør af denne lov, ecodesignforordningen, dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, og markedsovervågningsforordningen, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren fører kontrol med bemyndigede organer, jf. § 4.

Stk. 3. Miljøministeren fører kontrol med overholdelse af regler fastsat i gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningens artikel 65.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om kontrol efter stk. 3, herunder regler om anmodning om oplysninger og om påbud.

Oplysningspligt m.v.

§ 7. Den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelse af kontrol efter § 6, stk. 1, herunder til afgørelse af, om et forhold hører under lovens anvendelsesområde.

Stk. 2. Enhver erhvervsdrivende, der har en tilknytning til et produkt, skal efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der som erhvervsdrivende i henhold til ecodesignforordningen er ansvarlig for produktet.

§ 8. Sikkerhedsstyrelsen kan i kontroløjemed behandle, herunder indsamle og samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan i kontroløjemed behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan i kontroløjemed behandle, herunder indsamle og samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og fra erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

§ 9. Sikkerhedsstyrelsen kan som led i kontrollen med overholdelse af regler fastsat i medfør af denne lov, ecodesignforordningen og dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter udtage ethvert produkt, herunder

ved brug af skjult identitet. Udtagelsen kan foretages af Sikkerhedsstyrelsen uden betaling.

Stk. 2. Den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal efter anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen udføre måling og afprøvning af, om dennes produkter overholder regler fastsat i medfør af denne lov, ecodesignforordningen og dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter. Den erhvervsdrivende afholder eventuelle udgifter forbundet med måling og afprøvning.

Stk. 3. Den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, skal efter anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen indlevere sit produkt til et anvist prøvningssted eller få det afprøvet på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller et andet relevant sted. Den erhvervsdrivende, som anmodes om at indlevere produktet, afholder udgiften til eventuel fragt til den lokalitet, Sikkerhedsstyrelsen anviser.

Stk. 4. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve alle omkostninger forbundet med udtagning efter stk. 1 refunderet fra den erhvervsdrivende, hvis udtagelsen af produktet har nødvendiggjort betaling. Sikkerhedsstyrelsen kan endvidere kræve alle omkostninger forbundet med måling og afprøvning refunderet fra den erhvervsdrivende, der, jf. § 11, stk. 1 og § 12, stk. 1, træffes afgørelse over for i forbindelse med undersøgelsen.

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om udtagning, måling og afprøvning efter stk. 1-3, og om opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende, skal afholde, jf. stk. 4.

Adgang til lokaliteter og transportmidler

§ 10. Sikkerhedsstyrelsen har til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til alle erhvervs-mæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes produkter, når det er nødvendigt af hensyn til at kunne udtage produkter til måling og kontrol af, at de er i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af denne lov, ecodesignforordningen og dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan som led i kontrolbesøg efter stk. 1 foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan som en del af dokumentationen af kontrolbesøg efter stk. 1 fotografere og optage video og medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Stk. 4. Sikkerhedsstyrelsen kan lade sig bistå af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med kontrolbesøg efter stk. 1 og foretagelse af tekniske undersøgelser efter stk. 2 og 3.

Stk. 5. Politiet yder om nødvendigt bistand til gennemførelse af kontrolbesøg efter stk. 1. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom.

Forbud

§ 11. Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om forbud mod at bringe et produkt i omsætning, gøre det tilgængeligt

på markedet eller tage det i brug, hvis produktet ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, ecodesignforordningen, dertilhørende delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, eller markedsovervågningsforordningen.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen underretter Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse truffet i medfør af stk. 1 med angivelse af årsagerne hertil.

Påbud m.v.

§ 12. Sikkerhedsstyrelsen kan træffe følgende afgørelser om påbud over for enhver erhvervsdrivende, der har bragt et produkt i omsætning, har været et led i afsætningen af et produkt eller taget det i brug, hvis produktet ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, regler i ecodesignforordningen, i dertilhørende delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, eller i markedsovervågningsforordningen:

- 1) Påbud om at overholde anmodning efter §§ 7 og 9.
- 2) Påbud om at bringe et produkt i overensstemmelse med reglerne.
- 3) Påbud om at sikre, at et produkt ikke udgør en risiko.
- 4) Påbud om at bringe forhold relateret til et produkt i overensstemmelse med reglerne.
- 5) Påbud om at overholde visse betingelser, inden et produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.
- 6) Påbud om at advare brugere om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet.
- 7) Påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne.
- 8) Påbud om at tilbagetrække et produkt fra markedet.
- 9) Påbud om at tilbagekalde et produkt fra brugere.
- 10) Påbud om at destruere et produktet på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen underretter Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse truffet i medfør af stk. 1 med angivelse af årsagerne hertil.

§ 13. Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om påbud over for den, der har bragt et produkt i omsætning, gjort det tilgængeligt på markedet, eller taget det i brug, samt enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til et produkt, om på en relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Onlinemarkedspladser

§ 14. Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om påbud over for udbydere af en onlinemarkedsplads om at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af denne lov, ecodesignforordningen, dertilhørende delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, eller markedsovervågningsforordningen.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde udbydere af en onlinemarkedsplads udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbru-

gerne i forbindelse med indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af denne lov, ecodesignforordningen, dertilhørende delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, eller markedsovervågningsforordningen, når slutbrugerne får adgang til onlinemarkedspladsen.

§ 15. Der kan ske blokering af en onlinemarkedsplads, hvis et påbud efter § 14 ikke er efterkommet, eller onlinemarkedspladsen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Stk. 2. Afgørelse om blokering af en onlinemarkedsplads, jf. stk. 1, træffes af retten ved kendelse efter Sikkerhedsstyrelsens begæring. Inden retten afsiger kendelse, skal den så vidt muligt give den part, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder hvorpå det støttes, at betingelserne for blokering efter stk. 1 er opfyldt.

Stk. 3. Udbydere af informationssamfundstjenester skal bistå Sikkerhedsstyrelsen ved håndhævelsen af kendelser efter stk. 2.

Stk. 4. Sikkerhedsstyrelsen skal påse, at en blokering efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede. Sikkerhedsstyrelsen skal af egen drift eller på foranledning af den, som blokering efter stk. 1 retter sig mod, træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

Stk. 5. Fremsætter den, som blokering efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i onlinemarkedspladsens indhold, skal Sikkerhedsstyrelsen, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, 2. pkt., snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten. Retten afgør ved kendelse, om blokeringen efter stk. 1 skal ophæves. Tages en anmodning ikke til følge, kan en ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra den seneste kendelses afsigelse.

Tvangsbøder

§ 16. Sikkerhedsstyrelsen kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter § 15, stk. 3.

Offentliggørelse

§ 17. Sikkerhedsstyrelsen kan af hensyn til at beskytte slutbrugernes interesser oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af denne lov, ecodesignforordningen, dertilhørende delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, eller markedsovervågningsforordningen, herunder om

- 1) relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet,
- 2) risikoens art, hvor dette er relevant,
- 3) hvilke foranstaltninger der er truffet, og
- 4) hvordan offentligheden bør forholde sig.

*Delegation til sagkyndige institutioner, organisationer,
private virksomheder m.v.*

§ 18. Erhvervsministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, organisation eller virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende kontrol.

Stk. 2. Erhvervsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser til, fører kontrol med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v. som nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om videregivelse af oplysninger om resultater af kontrol til danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v., som er bemyndiget efter stk. 1.

Kapitel 4

Klageadgang og domstolsprøvelse m.v.

§ 19. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, eco-designforordningen, dertilhørende delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, eller markedsovervågningsforordningen, skal foregå digitalt, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og lign., jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministerens fastsættelse af regler efter stk. 1 og 2 om forhold, som er omfattet af regler fastsat i medfør af § 9, stk. 5, skal ske efter forhandling med erhvervsministeren. Klima-, energi- og forsyningsministerens fastsættelse af regler efter stk. 1 og 2 om forhold, som er omfattet af regler fastsat i medfør af § 2 skal ske efter forhandling med miljøministeren.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte regler om digital kommunikation ved udpegning af bemyndigede organer, jf. § 4, stk. 1, og om forhold, som er omfattet af regler, som ministeren har fastsat i medfør af § 4, stk. 2, § 6, stk. 4, og § 20, stk. 2. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og lign.

Stk. 5. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

§ 20. Afgørelser truffet efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af denne lov kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage over bemyndigede organer som udpeget efter § 4, stk. 1, og det nationale akkrediteringsorgan udpeget i regler fastsat i medfør af § 4, stk. 2.

Stk. 3. Forbud eller påbud udstedt i medfør af §§ 11-14 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal fremsættes over for Sikkerhedsstyrelsen inden 4 uger, efter at forbuddet eller påbuddet

er meddelt den pågældende. Udløber fristen en lørdag, en søndag eller en helligdag, forlænges den til den følgende hverdag. Sikkerhedsstyrelsen indbringer uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes former.

Stk. 4. Retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 3 har opsættende virkning.

Kapitel 5

Straf

§ 21. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at efterkomme forbud efter § 11, stk. 1, eller påbud efter § 12, stk. 1, eller §§ 13 eller 14.

Stk. 2. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Stk. 3. I forskrifter, der udstedes efter loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Kapitel 6

Ikrafttrædelse

§ 22. Loven træder i kraft den 1. juli 2025.

Kapitel 7

Ændringer i anden lovgivning

§ 23. I lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, jf. lovbekendtgørelse nr. 2166 af 29. november 2021, foretages følgende ændringer:

1. § 14 affattes således:

»§ 14. Afgørelser truffet efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af denne lov kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 11-11 b kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal fremsættes over for Sikkerhedsstyrelsen inden 4 uger, efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende. Udløber fristen en lørdag, en søndag eller en helligdag, forlænges den til den følgende hverdag. Sikkerhedsstyrelsen indbringer uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes former.

Stk. 3. Retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 2 har opsættende virkning.«

2. § 15, stk. 4 og 5, ophæves.

Stk. 6 bliver herefter stk. 4.

Kapitel 8

Territorialbestemmelse

§ 24. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Baggrund
- 2.1. Ecodesignforordningen
- 2.2. Markedsovervågningsforordningen
3. Lovforslagets hovedpunkter
- 3.1. Formål og anvendelsesområde
- 3.1.1. Gældende ret
- 3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.2. Administrative bestemmelser
- 3.2.1. Gennemførelse af EU-retten
- 3.2.1.1. Gældende ret
- 3.2.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.2.2. Undtagelse for tekniske specifikationer m.v. fra indførelse i Lovtidende
- 3.2.2.1. Gældende ret
- 3.2.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.2.3. Bemyndigede organer
- 3.2.3.1. Gældende ret
- 3.2.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.2.4. Sprogkrav
- 3.2.4.1. Gældende ret
- 3.2.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.3. Kontrol m.v.
- 3.3.1. Kontrolmyndighed
- 3.3.1.1. Gældende ret
- 3.3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.3.2. Kontrol
- 3.3.2.1. Gældende ret
- 3.3.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.3.3. Forbud, påbud m.v.
- 3.3.3.1. Gældende ret
- 3.3.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.3.4. Onlinemarkedspladser
- 3.3.4.1. Gældende ret
- 3.3.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.3.5. Offentliggørelse
- 3.3.5.1. Gældende ret
- 3.3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.3.6. Delegation til sagkyndige institutioner, organisationer, private virksomheder m.v.
- 3.3.6.1. Gældende ret
- 3.3.6.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.4. Klage m.v.
- 3.4.1. Gældende ret
- 3.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.5. Sanktioner
- 3.5.1. Gældende ret
- 3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.5.2.1. Sanktionsbestemmelser
- 3.5.2.2. Sanktionernes udmåling
- 3.6. Ændring af bestemmelser om klageadgang samt ophævelse af bestemmelser om absolut kumulation af bødestraf i ecodesignloven
- 3.6.1. Gældende ret

- 3.6.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
4. Forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven
5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
7. Administrative konsekvenser for borgerne
8. Klimamæssige konsekvenser
9. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
10. Forholdet til EU-retten
11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
12. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget har til formål at fastsætte supplerende bestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1781 af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter, om ændring af direktiv (EU) 2020/1828 og forordning (EU) 2023/1542 og om ophævelse af direktiv 2009/125/EF (ecodesignforordningen).

Ved miljøvenligt design (ecodesign) integreres hensyn til miljømæssig bæredygtighed i et produkts egenskaber og i processerne i hele produktets værdikæde. Krav til miljøvenligt design (ecodesignkrav) kan omfatte ydeevnekrav og oplysningskrav, der har til formål at gøre et produkt mere miljømæssigt bæredygtigt.

Ecodesignforordningen pålægger medlemsstaterne at udfærdige supplerende bestemmelser, der sikrer, at forordningen, samt delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til forordningen, kan håndhæves. Endvidere pålægges medlemsstaterne at fastsætte sprogkrav til information, som vil skulle oplyses i henhold til ecodesignkrav. Medlemsstaterne skal yderligere udpege en eller flere bemyndigende myndigheder, som er ansvarlige for at indføre og gennemføre de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer, som anvendes ved tredjepartsverifikation af produkters overensstemmelse med ecodesignkrav, samt for at overvåge de bemyndigede organer.

Med lovforslaget foreslås supplerende bestemmelser, som skal sikre kontrol og håndhævelse af dele af de krav, som er fastsat i og vil kunne fastsættes i medfør af ecodesignforordningen, herunder ecodesignkrav og de krav, der følger af forordningens artikel 65 om grønne offentlige udbud. Endvidere foreslås supplerende til ecodesignforordningen en bemyndigelse til fastsættelse af sprogkrav til produktoplysninger og bestemmelser, herunder en bemyndigelse til fastsættelse af regler om bemyndigede organer.

Yderligere foreslås supplerende bestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (markedsovervågningsforordningen), da de tværgående markedsovervåg-

ningsbestemmelser, som fremgår af markedsovervågningsforordningen, finder anvendelse på ecodesignforordningen.

Endelig foreslås mindre ændringer i ecodesignloven. jf. lov-bekendtgørelse nr. 2166 af 29. november 2021 med hensyn til ecodesignregulering, som er vedtaget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF af 21. oktober 2009 om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter (ecodesigndirektivet). Det omfatter bestemmelser om afskæring af klageadgang over kontrolmyndighedens afgørelser. Yderligere omfatter det som led i en ensretning med regulering på produktområdet ophævelse af bestemmelser om absolut kumulation ved bødestraf.

Det foreslås at bestemmelserne i den foreslåede lov udarbejdes med udgangspunkt i ecodesignloven, som implementerer ecodesigndirektivet. Idet ecodesignforordningen med tiden vil erstatte ecodesigndirektivet, og ecodesignloven vil skulle ophæves, foreslås det at vedtage en ny hovedlov. Den foreslåede lov vil endvidere have et væsentligt bredere anvendelsesområde end ecodesignloven som følge af ecodesignforordningens udvidede anvendelsesområdet set i forhold til ecodesigndirektivets.

Med hensyn til øvrige supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen henvises der til regulering under andre ministeriers ressortområder. Bestemmelser om kontrol og sanktioner til forordningens kapitel VI om destruktion af usolgte forbrugerprodukter vil håndteres i regulering under Miljø- og Ligestillingsministeriets ressort. Kontrol med krav om erhvervsdrivendes indlæsning af batteripas i et register over digitale produktpas, jf. forordningens artikel 13 og 78, vil håndteres af den myndighed, der varetager markedsovervågningen af batteripasset efter batteriforordningen. Bestemmelser om at træffe passende foranstaltninger for at støtte SMV'er, jf. forordningens artikel 22, stk. 3, håndteres i regulering under Erhvervsministeriet, og ændringen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2020/1828/EU af 25. november 2020 om adgang til anlæggelse af gruppesøgsmål til beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser (gruppesøgsmålsdirektivet), jf. forordningens artikel 77, er håndteret ved lov nr. 406 af 25. april 2023 under Erhvervsministeriets ressort.

2. Baggrund

2.1. Ecodesignforordningen

Ecodesignreguleringen blev indført med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/32/EF om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energiforbrugende produkter. Dette direktiv blev i 2009 erstattet af ecodesign-direktivet efter dets vedtagelse.

Den 18. juli 2024 trådte ecodesignforordningen i kraft. Forordningen ophæver og vil med tiden erstatte ecodesigndirektivet. Ecodesigndirektivet vil dog fortsat finde anvendelse med hensyn til ecodesignproduktregulering, der er vedtaget i henhold til direktivet og produktregulering, som for visse produktgrupper vil kunne vedtages i henhold til direktivet i en nærmere afgrænset periode.

Ecodesignreguleringen stiller krav til produkters miljømæssige bæredygtighed på EU-niveau og sikrer samtidigt produkternes frie bevægelighed i EU. Med ecodesign integreres hensyn til miljømæssig bæredygtighed i et produkts egenskaber og i de processer, der finder sted i hele produktets værdikæde. Ecodesignkravene kan opdeles i ydeevnekrav, hvorefter der stilles krav om, at et produkt skal opnå et bestemt ydeevneniveau i forhold til en bestemt produktparameter, og i oplysningskrav, hvorefter der stilles krav om, at et produkt skal være ledsaget af nærmere specificerede oplysninger.

Ecodesignreguleringen skal historisk ses i sammenhæng med energimærkningsreguleringen, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1369/EU af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning m.v. Medens ecodesignkravene har haft fokus på i energihenseende at fjerne de dårligste produkter fra markedet, har energimærkningskravene trukket markedet for energirelaterede produkter i retning mod stadig bedre energieffektivitet ved at synliggøre det enkelte produkts energiforbrug og derved tilskynde forbrugerne til at anskaffe de mest energieffektive modeller.

Ecodesignforordningen erstatter og viderefører principperne i ecodesigndirektivet med et væsentligt udvidet anvendelsesområde fra energirelaterede produkter til at omfatte næsten alle fysiske produkter bortset fra produktkategorier som fødevarer og lægemidler. Endvidere udvides de mulige reguleringsaspekter ved fastsættelse af nye ecodesignkrav med et øget fokus på klima-, energi- og miljøparametre ud fra et livscyklusperspektiv, dvs. ud fra de fortløbende og indbyrdes forbundne faser af et produkt fra udvinding og anvendelse af råmateriale, design og fremstilling over brugsfasen til endelig bortskaffelse.

Desuden introduceres nye virkemidler med indførelse af bl.a. et digitalt produktpas, mulighed for at stille krav om mærkning, mulighed for at fastsætte krav om grønne offentlige udbud, og bestemmelser, der skal begrænse destruktion af usolgte forbrugerprodukter.

De erhvervsdrivende pålægges efter ecodesignforordningen forpligtelser med hensyn til produkters miljømæssige bæredygtighed. Forpligtigelsesens karakter og omfang afhænger af den rolle, den enkelte erhvervsdrivende varetager i

forsyningskæden. Ved erhvervsdrivende forstås fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren, forhandleren og udbyderen af distributionstjenester, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 46.

Hertil fremgår forpligtelser for f.eks. øvrige aktører i forsyningskæden og udbydere af onlinemarkedspladser, dvs. af formidlingstjenester, der anvender en onlinegrænseflade, der gør det muligt for kunder at indgå fjernsalgsaftaler med erhvervsdrivende, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 54.

Forordningens bestemmelser om markedsovervågning er primært målrettet medlemsstaterne, herunder om udarbejdelse af et særligt afsnit i den nationale markedsovervågningsstrategi, jf. artikel 66, anvendelse af et informations- og kommunikationssystem (ICSMS) i henhold til markedsovervågningsforordningen, jf. artikel 67, og om styrket samarbejde på tværs af medlemsstater i den administrative samarbejdsgruppe (ADCO), som er etableret i henhold til markedsovervågningsforordningen, jf. artikel 68.

Af forordningens kapitel XII fremgår bestemmelser om beskyttelsesprocedurer, der er baseret på standardbestemmelser, herunder om den procedure, som den nationale markedsovervågningsmyndighed skal følge, hvis den vurderer, at et produkt udgør en risiko, jf. artikel 69. Endvidere fremgår bestemmelser om EU-beskyttelsesproceduren, som skal anvendes, hvis en medlemsstat eller Europa-Kommissionen (Kommissionen) er uenig i en foranstaltning, der er truffet på nationalt plan efter beskyttelsesproceduren, jf. artikel 70. Yderligere fremgår bestemmelser om håndtering af tilfælde af manglende overholdelse af formelle forpligtelser, som f.eks. om anbringelse af CE-mærkning og EU-overensstemmelseserklæring m.v., jf. artikel 71.

Af forordningens artikel 74, stk. 1, fremgår bl.a., at medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af bestemmelserne i forordningen, og træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de anvendes. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

Ecodesignforordningen er som ecodesigndirektivet en rammelovgivning, som med få undtagelser først vil få virkning for konkrete produktkategorier, når Kommissionen vedtager delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter i henhold til forordningen. De konkrete krav vil således med få undtagelser følge af de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, som vil fastsættes af Kommissionen ved forordning.

Ecodesignforordningen samt de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vil kunne vedtages i henhold til forordningen, vil som forordninger gælde umiddelbart i dansk ret. Der vil dog skulle fastsættes supplerende bestemmelser, herunder om reglernes håndhævelse, inkl. om sanktioner i dansk lovgivning. Endvidere vil der skulle fastsættes supplerende bestemmelser om sprogkrav til produktoplys-

ninger, som vil skulle oplyses i henhold til ecodesignkrav, og bestemmelser om udpegning m.v. af bemyndigede organer, som vil kunne gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver.

Ecodesignforordningen indeholder herudover overgangsbestemmelser, som finder anvendelse på ecodesignregulering vedtaget i henhold til ecodesigndirektivet.

Med hensyn til øvrige bestemmelser i ecodesignforordningen, som forudsætter supplerende bestemmelser i dansk lovgivning henvises der til ressortfordelingen, som fremgår af pkt. 1.

2.2. Markedsovervågningsforordningen

Markedsovervågningsforordningen fastlægger en horisontal ramme for markedsovervågning og kontrol af en lang række produktgrupper, der er omfattet af EU-harmoniseringslovgivning, herunder ecodesignforordningen, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 2, stk. 1, og bilag I.

Markedsovervågningsforordningen har til formål at forbedre det indre markeds funktion ved at styrke markedsovervågningen, herunder for at sikre at produkter, der er omfattet af varernes frie bevægelighed inden for EU, opfylder krav om et højt beskyttelsesniveau for samfundsinteresser som bl.a. sundhed, sikkerhed, forbrugerbeskyttelse og miljøbeskyttelse, jf. forordningens artikel 1, stk. 1.

Med forordningen fastsættes krav til markedsovervågningsmyndighedernes aktiviteter, herunder om gennemførelse af passende kontrol af produkters egenskaber i et passende omfang ved hjælp af dokumentbaseret kontrol og, hvis relevant, fysisk kontrol og laboratorieundersøgelser baseret på et passende antal prøver. Ved afgørelse af, hvilke kontroller som skal udføres, hvilke typer af produkter som skal kontrolleres og i hvilket omfang, skal markedsovervågningsmyndighederne følge en risikobaseret tilgang, jf. artikel 11, stk. 3.

Forordningen fastsætter endvidere krav til markedsovervågningsmyndighedernes beføjelser, herunder hvilke beføjelser markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal besidde, jf. artikel 14.

Yderligere fastsætter markedsovervågningsforordningen krav til markedsovervågningsmyndighedernes foranstaltninger, hvis et produkt kan bringe brugernes sundhed eller sikkerhed i fare, eller det ikke er i overensstemmelse med gældende krav, jf. artikel 16, stk. 1. I det tilfælde skal markedsovervågningsmyndighederne straks påbyde den pågældende erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller eliminere risikoen inden for en fastsat frist, jf. artikel 16, stk. 2. Der henvises til pkt. 3.3.2.1. og 3.3.3.1. om bestemmelser i markedsovervågningsforordningen med hensyn til kontrol og forbud, påbud m.v.

I forordningens artikel 13 fastsættes, at hver medlems-

stat skal udarbejde en overordnet national markedsovervågningsstrategi mindst hvert fjerde år med henblik på at fremme en ensartet, fyldestgørende og integreret tilgang til markedsovervågning og håndhævelse af EU-harmoniseringslovgivningen på medlemsstatens område.

Herudover fastsætter forordningen en række forpligtelser for de erhvervsdrivende, herunder at et produkt kun må bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i EU, er ansvarlig for et antal opgaver med hensyn til produktet, jf. artikel 4, stk. 1.

Den ansvarlige erhvervsdrivende vil som udgangspunkt være fabrikanten, importøren eller en bemyndiget repræsentant, jf. forordningens artikel 4, stk. 2. Hvis ingen af disse er etableret i EU, vil en udbyder af distributionstjenester, som er etableret i EU, i stedet blive ansvarlig i forhold til produktet.

Af forordningens artikel 4, stk. 3, følger, med forbehold for den erhvervsdrivendes eventuelle forpligtelser i henhold til den gældende EU-harmoniseringslovgivning, at den erhvervsdrivende, der er omhandlet i forordningens artikel 4, stk. 1, skal udføre følgende opgaver:

a) hvis den EU-harmoniseringslovgivning, der finder anvendelse på produktet, stiller krav om en EU-overensstemmelseserklæring eller en ydeevnedeklaration og teknisk dokumentation, verificere, at EU-overensstemmelseserklæringen eller ydeevnedeklarationen og den tekniske dokumentation er udarbejdet, og sørge for, at overensstemmelseserklæringen eller ydeevnedeklarationen står til rådighed for markedsovervågningsmyndighederne i den periode, der kræves i henhold til den pågældende lovgivning, og sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for disse myndigheder, hvis de anmoder herom

b) på grundlag af begrundet anmodning fra en markedsovervågningsmyndighed give denne myndighed al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere produktets overensstemmelse, på et sprog, der er let forståeligt for denne myndighed

c) underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko

d) samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, herunder efter en begrundet anmodning og sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der er fastsat i den gældende EU-harmoniseringslovgivning, der finder anvendelse på det pågældende produkt, eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende produkt, når det påbydes af markedsovervågningsmyndighederne eller på eget initiativ, når den i stk. 1 omhandlede erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at det pågældende produkt udgør en risiko.

Af forordningens artikel 4, stk. 4, fremgår endvidere krav om, at den erhvervsdrivendes navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktoplysninger skal angives på produktet eller på dets emballage, pakken eller et ledsagedokument.

Alle erhvervsdrivende, som bringer produkter i omsætning eller gør dem tilgængelige på markedet, skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne om tiltag, som kan eliminere eller begrænse risici forbundet med deres produkter, jf. forordningens artikel 7, stk. 1. Udbydere af informationssamfundstjenester er ligeledes omfattet af krav om samarbejde efter markedsovervågningsmyndighedernes anmodning og i særlige tilfælde med henblik på at fremme ethvert tiltag, der træffes for at eliminere eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse de risici, der er forbundet med et produkt, som udbydes eller har været udbudt til salg online gennem deres tjenester, jf. artikel 7, stk. 2.

Markedsovervågningsforordningen indeholder herudover en række øvrige tiltag, som skal bidrage til at sikre forordningens formål om, at EU-harmoniseringslovgivningen overholdes. Det gælder f.eks. medlemslandenes forpligtelse til at vejlede erhvervsdrivende om produktregler og grænseoverskridende gensidig bistand på tværs af markedsovervågningsmyndighederne.

Markedsovervågningsforordningen gælder som forordning umiddelbart i dansk ret, men forudsætter, at der fastættes supplerende bestemmelser, herunder om den praktiske markedsovervågning i form af kontrolbeføjelser og sanktioner.

Markedsovervågningsforordningen trådte i kraft den 15. juli 2019 og fandt anvendelse fra den 16. juli 2021. Supplerende bestemmelser til forordningen er for så vidt angår ecodesigndirektivet fastsat i og i medfør af ecodesignloven. Det foreslås, at de supplerende bestemmelser til markedsovervågningsforordningen for så vidt angår den foreslåede lov fastættes med udgangspunkt i de bestemmelser, som fremgår af ecodesignloven og regler fastsat i medfør af loven.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Formål og anvendelsesområde

3.1.1. Gældende ret

Ecodesignloven og bekendtgørelse nr. 1321 af 9. juni 2021 om miljøvenligt design af energirelaterede produkter (ecodesignbekendtgørelsen) danner grundlaget for implementeringen af ecodesigndirektivet og de dertilhørende supplerende bestemmelser til markedsovervågningsforordningen.

Af ecodesignlovens § 1, stk. 1, fremgår, at lovens formål er at fremme udvikling og anvendelse af energieffektive og miljøvenlige energirelaterede produkter med henblik på at begrænse energiforbruget og belastningen af miljøet i produkternes livscyklus.

Lovens anvendelsesområde afgrænses i lovens § 1, stk. 2

og 3, hvoraf det fremgår, at loven i overensstemmelse med ecodesigndirektivets anvendelsesområde finder anvendelse på alle former for energirelaterede produkter, der er bragt i omsætning, samt på komponenter og delkomponenter her til. Loven finder ikke anvendelse på ibrugtagne eksemplarer af et energirelateret produkt.

Ecodesignforordningen fastlægger en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design, som produkter skal opfylde for at blive bragt i omsætning eller taget i brug, med det formål at forbedre produkters miljømæssige bæredygtighed og for at sikre bæredygtige produkters frie bevægelighed på det indre marked. Med forordningen indføres bl.a. også et digitalt produktpas og mulighed for at fastsætte krav om grønne offentlige udbud, jf. artikel 1, stk. 1.

Af ecodesignforordningens artikel 1, stk. 2, følger, at forordningen finder anvendelse på alle fysiske varer, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter. Forordningen finder dog ikke anvendelse på:

a) fødevarer som defineret i artikel 2 i forordning (EF) nr. 178/2002

b) foder som defineret i artikel 3, nr. 4), i forordning (EF) nr. 178/2002

c) lægemidler som defineret i artikel 1, nr. 2), i direktiv 2001/83/EF

d) veterinærlægemidler som defineret i artikel 4, nr. 1), i forordning (EU) 2019/6

e) levende planter, dyr og mikroorganismer

f) produkter af menneskelig oprindelse

g) produkter af planter og dyr, der er direkte forbundet med deres fremtidige reproduktion

h) køretøjer som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) nr. 167/2013, i artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) nr. 168/2013 og i artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) 2018/858, for så vidt angår de produktspekter, for hvilke der er fastsat krav i sektorspecifikke EU-retsakter, der finder anvendelse på disse køretøjer.

Med markedsovervågningsforordningen fastlægges en horisontal ramme for markedsovervågning og kontrol af produkter, der er omfattet af en lang række EU-harmoniseringslovgivning, herunder ecodesignforordningen, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 2, stk. 1, som henviser til forordningens bilag I, hvor ecodesigndirektivet fremgår. Henvisninger til det ophævede ecodesigndirektiv gælder i henhold til ecodesignforordningens artikel 79, stk. 3, som henvisninger til ecodesignforordningen. Der, hvor EU-harmoniseringslovgivning indeholder særlige bestemmelser med samme formål, som på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter, vil sådanne særlige bestemmelser dog finde anvendelse.

Markedsovervågningsforordningen har til formål at forbedre det indre markeds funktion ved at styrke markedsovervågningen, herunder for at sikre at produkter, der er omfattet af varenes frie bevægelighed inden for EU, opfylder krav om et højt beskyttelsesniveau for samfundsinteresser som bl.a. sundhed, sikkerhed og forbrugerbeskyttelse, jf. forordningens artikel 1, stk. 1.

3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes hensigtsmæssigt at fastsætte formåls- og anvendelsesbestemmelser i den foreslåede lov, der svarer til ecodesignforordningens. Ecodesignforordningen har til formål at forbedre produkters miljømæssige bæredygtighed og sikre bæredygtige produkters frie bevægelighed på det indre marked. EU-forordninger gælder direkte i EU's medlemslande og implementeres ikke i national lovgivning. Det forudsættes dog i ecodesignforordningen, at medlemslandene fastsætter supplerende bestemmelser herunder regler, hvor efter kravene i forordningen kan håndhæves, inkl. bestemmelser om sanktioner ved reglernes overtrædelse.

Det foreslås, at formålet med den foreslåede lov vil være at supplere ecodesignforordningen. Det vil medføre, at lovens formål vil begrænses til at supplere ecodesignforordningen, samt de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningen. Endvidere vil det medføre, at loven vil supplere markedsovervågningsforordningen, idet markedsovervågningsforordningen finder anvendelse på produkter omfattet af ecodesignforordningen.

Lovens anvendelsesområde foreslås afgrænset efter ecodesignforordningens anvendelsesområde. Det vil medføre, at loven i overensstemmelse med forordningens anvendelsesområde vil omfatte alle fysiske varer, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter med de undtagelser, som fremgår af forordningen.

Loven foreslås yderligere afgrænset til ecodesignforordningens kapitel I-IV og VII-XII samt dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningens kapitel XIII. Det vil medføre, at lovens anvendelsesområde vil udgøre en delmængde af ecodesignforordningens.

Den foreslåede lov og de regler, der vil kunne fastsættes i medfør af loven, vil således være afgrænset til produkter, hvortil der fastsættes krav efter ecodesignforordningen, herunder ecodesignkrav. Loven vil dermed f.eks. ikke omfatte ecodesignforordningens kapitel VI om destruktion af usolgte forbrugerprodukter, forordningens bestemmelser om forbrugeres klageadgang, jf. artikel 76, forordningens ændringer i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/1828 af 25. november 2020 om adgang til anlæggelse af gruppesøgsmål til beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser og om ophævelse af direktiv 2009/22/EF, jf. artikel 77, eller forordningens ændringer i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/1542 af 12. juli 2023 om batterier

og udtjente batterier, om ændring af direktiv 2008/98/EF og forordning (EU) 2019/1020 og om ophævelse af direktiv 2006/66/EF, jf. artikel 78. Med hensyn til øvrige supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen henvises til pkt. 1.

Med hensyn til ecodesignlovens afgrænsning i § 1, stk. 3, om undtagelse af ibrugtagne produkter, foreslås ikke tilsvarende afgrænsning indsat i den foreslåede lov. Det bemærkes, at det fremgår af ecodesignforordningens præambelbetragtning nr. 17, at brugte produkter, navnlig produkter, der istandsættes eller repareres, og som har oprindelse i Unionen, ikke er nye produkter, og de kan cirkulere i det indre marked uden at skulle overholde delegerede retsakter, der fastsætter krav til miljøvenligt design, som er trådt i kraft efter, at de er bragt i omsætning. Genfremstillede produkter betragtes imidlertid som nye produkter, og de er omfattet af kravene til miljøvenligt design, hvis de falder ind under en delegeret retsakts anvendelsesområde.

3.2. Administrative bestemmelser

3.2.1. Gennemførelse af EU-retten

3.2.1.1. Gældende ret

Det følger af ecodesignlovens § 3, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område. Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08, 2. samling, tillæg A, side 736, at bemyndigelsen kan blive aktuel ved vedtagelse af nye EU-retsakter på området, ændringer i eksisterende retsakter, eller hvis det viser sig, at der er behov for yderligere regler for at gennemføre eksisterende retsakter.

Af ecodesignlovens § 3, stk. 2, fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler eller træffe beslutninger med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af ecodesignloven, herunder forordninger, direktiver, afgørelser og beslutninger om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, herunder regler om forbud og påbud samt sanktioner.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 39, vil bemyndigelsen kunne medføre, at ministeren kan fastsætte regler eller træffe beslutninger, der er nødvendige for at gennemføre eller anvende bindende og umiddelbart gældende EU-retsakter på området, herunder forordninger, direktiver, afgørelser og beslutninger om miljøvenligt design af energirelaterede produkter. Det kan f.eks. være regler om, at kontrolmyndigheden kan nedlægge forbud mod salg af produkter, som ikke er i overensstemmelse med en EU-retsakt, eller give påbud om at overholde EU-retsakt. Det kan også være regler om, at overtrædelse af en EU-retsakt eller et forbud eller en undladelse af at efterkomme et påbud givet af kontrolmyndigheden i den forbindelse, kan straffes med bøde. Af bemærkningerne fremgår endvidere, at bemyndigelsen og-

så tænkes anvendt ved mindre ændringer eller justeringer af markedsovervågningsforordningen eller gennemførelse af andre retsakter, der overvejende er af teknisk karakter.

Ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen indeholder ikke nærmere regler om forordningernes gennemførelse i national ret. Forordninger er som retsakter bindende og gælder direkte i medlemslandene. Det forudsættes dog, at medlemsstaterne fastsætter supplerende bestemmelser, herunder om kontrol og sanktioner.

3.2.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes hensigtsmæssigt at tilføje en bemyndigelse i den foreslåede lov, hvorefter der, hvis det vurderes nødvendigt for opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten, vil kunne fastsættes regler inden for lovens anvendelsesområde.

Det foreslås derfor, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til efter forhandling med miljøministeren at kunne fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens anvendelsesområde, eller med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov.

Bemyndigelsen vil f.eks. kunne benyttes ved vedtagelse af nye EU-retsakter på området, ændringer i eksisterende retsakter, eller hvis det viser sig, at der er behov for yderligere regler for at gennemføre eksisterende retsakter, der er af mindre omfang eller overvejende af teknisk karakter. Bemyndigelsen forudsættes kun anvendt, i det omfang øvrige bestemmelser i den foreslåede lov ikke finder anvendelse.

Den foreslåede bemyndigelse vil svare til tilsvarende bemyndigelse i ecodesignloven, dog således at den foreslåede bemyndigelse kun vil give adgang til at fastsætte regler, ikke til at træffe beslutninger med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler på lovens område. Det vurderes, at de afgørelser om forbud og påbud, samt sanktioner, som vil kunne pålægges efter den foreslåede lov, vil være tilstrækkelige for at leve op til de forpligtelser, som vil følge af ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen.

Det bemærkes, at Folketingets relevante udvalg vil få forelagt ny EU-regulering i overensstemmelse med procedurerne herfor.

3.2.2. Undtagelse for tekniske specifikationer m.v. fra indførelse i Lovtidende

3.2.2.1. Gældende ret

Det følger af ecodesignlovens § 8 a, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., som der henvises til i regler udstedt

i medfør af loven, ikke indføres i Lovtidende. Endvidere følger, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, kan tilgås, jf. lovens § 8 a, stk. 2.

Ifølge bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 992, vil bemyndigelsen kunne anvendes efter en konkret vurdering af særligt de ophavsretlige aspekter, således at ministeren vil kunne undtage visse nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, som der henvises til i regler udstedt i medfør af ecodesignloven, fra kravet om indførelse i Lovtidende. Med hensyn til § 8 a, stk. 2, fremgår, at det i alle tilfælde, hvor internationale vedtagelser eller tekniske specifikationer undtages fra indførelse i Lovtidende, skal angives, hvorledes oplysning om indholdet af forskrifterne i stedet kan tilgås. Det forudsættes, at det i hvert enkelt tilfælde vil blive overvejet, på hvilken måde oplysning om indholdet af forskrifterne mest hensigtsmæssigt vil kunne tilgås. Ophavsretlige aspekter fører til, at det hovedsageligt, men ikke nødvendigvis udelukkende, vil ske ved gennemsyn hos den myndighed, der administrerer området.

Hverken ecodesignforordningen eller markedsovervågningsforordningen indeholder bestemmelser om medlemsstaternes kundgørelse af regler om nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer.

3.2.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes hensigtsmæssigt ud fra hensyn til ophavsretlige aspekter at tilføje en bemyndigelse i den foreslåede lov, hvorefter det vil være muligt at fastsætte regler om alternativ kundgørelse af nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer.

Det foreslås således, at klima-, energi-, forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., som der henvises til i regler udstedt efter forhandling med miljøministeren efter den foreslåede § 2 og efter forhandling med erhvervsministeren efter den foreslåede § 9, stk. 5, ikke indføres i Lovtidende. Endvidere foreslås en bemyndigelse, hvorefter ministeren vil kunne fastsætte regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, kan tilgås.

Anvendelsen af den foreslåede bemyndigelse vil forudsætte en konkret vurdering af særligt de ophavsretlige aspekter. I alle tilfælde, hvor internationale vedtagelser eller tekniske specifikationer undtages fra indførelse i Lovtidende, vil det skulle angives, hvorledes oplysning om indholdet af forskrifterne i stedet kan tilgås.

De foreslåede bemyndigelser vil svare til tilsvarende bemyndigelser i ecodesignloven.

3.2.3. Bemyndigede organer

3.2.3.1. Gældende ret

Ecodesignforordningens kapitel IX indeholder bestemmelser om overensstemmelsesvurderingsorganer, herunder om notifikation til Kommissionen. Bestemmelserne er baseret på standardbestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF af 9. juli 2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter m.v. og justeret med henblik på at sikre juridisk klarhed og yderligere styrke de bemyndigede organers uafhængighed, kompetence og overvågning.

Ved begrebet overensstemmelsesvurdering forstås en proces til påvisning af, om kravene til ecodesign i de relevante delegerede retsakter, der vedtages i henhold til forordningens artikel 4, er opfyldt, jf. forordningens artikel 2, nr. 51. Ved overensstemmelsesvurderingsorgan forstås et organ, der udfører overensstemmelsesvurderingsopgaver, herunder kalibrering, test, certificering og inspektion, jf. forordningens artikel 2, nr. 52, og ved bemyndiget organ forstås et overensstemmelsesvurderingsorgan, der er bemyndiget i overensstemmelse med forordningens kapitel IX, jf. forordningens artikel 2, nr. 53.

Af ecodesignforordningens artikel 48 fremgår, at medlemsstaterne skal underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om, hvilke organer som i medlemsstaten er bemyndiget til at udføre overensstemmelsesvurderingsopgaver, hvis der er fastsat eksterne overensstemmelsesvurderingsopgaver i delegerede retsakter vedtaget i henhold til forordningens artikel 4.

Af forordningens generelle regler om bemyndigede organer følger, at medlemsstaterne skal udpege en bemyndigende myndighed, som er ansvarlig for at indføre og gennemføre de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer og for at overvåge de bemyndigede organer, jf. artikel 49, stk. 1.

Medlemsstaterne kan beslutte, at vurderingen og overvågningen skal udføres af nationale akkrediteringsorganer i henhold til og i overensstemmelse med forordning nr. 765/2008/EF, jf. artikel 49, stk. 2. Den bemyndigende myndighed kan uddelegere eller betro vurderingen, notifikationen eller overvågningen af bemyndigede organer til et organ, der ikke er en offentlig enhed. I det tilfælde skal dette organ være en juridisk enhed og på tilsvarende vis overholde de krav, som stilles til bemyndigende myndigheder, jf. artikel 49, stk. 3, sammenholdt med artikel 50. Endvidere skal der træffes foranstaltninger, der dækker det erstatningsansvar, som måtte opstå.

Af forordningens artikel 49, stk. 4, fremgår yderligere, at den bemyndigende myndighed skal påtage sig det fulde ansvar for de opgaver, som måtte være uddelegeret eller på anden måde betroet vurdering, notifikation eller overvågning, jf. forordningens artikel 49, stk. 3.

Af artikel 50 fremgår krav, der stilles til bemyndigende

myndigheder, herunder med hensyn til habilitet, objektivitet og uvildighed, fortrolighed med hensyn til håndtering af oplysninger, samt i forhold til ressourcer med hensyn til antal kompetente ansatte og tilstrækkelig finansiering. Herudover fremgår bestemmelser om underrettelse af Kommissionen om procedurer for vurdering, notifikation og overvågning, jf. artikel 51, om de krav, der stilles til bemyndigede organer, jf. artikel 52, om overensstemmelsesformodning for overensstemmelsesvurderingsorganer, jf. artikel 53, om håndtering af datterselskaber og underentreprise i tilknytning til bemyndigede organer, jf. artikel 54, om overensstemmelsesvurderingsorganers ansøgning om notifikation, jf. artikel 55, om notifikationsproceduren til Kommissionen, jf. artikel 56, om Kommissionens tildeling af identifikationsnumre og offentliggørelse af lister over bemyndigede organer, jf. artikel 57, om ændringer af notifikationer, jf. artikel 58, om Kommissionens anfægtelse af bemyndigede organers kompetence, jf. artikel 59, om bemyndigede organers operationelle forpligtelser, jf. artikel 60, om de bemyndigede organers oplysningsligt over for den bemyndigende enhed, andre bemyndigede organer og markedsovervågningsmyndigheden m.v., jf. artikel 61, om erfaringsudvikling organiseret af Kommissionen, jf. artikel 62, og om koordinering af bemyndigede organer, jf. artikel 63.

Ecodesignloven indeholder ingen bestemmelser om udpegning af bemyndigede organer til varetagelse af overensstemmelsesvurderingsopgaver.

3.2.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er i ecodesignforordningen forudsat, at medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om bemyndigende myndighed, herunder om udpegning af en eller flere ansvarlige myndigheder. Det vurderes derfor nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen om udpegning af en eller flere bemyndigende myndigheder, således at overensstemmelsesvurderingsorganer kan bemyndiges til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver i henhold til ecodesignforordningen. Endvidere bør der fastsættes en bemyndigelse, hvorefter de nærmere regler kan fastsættes, herunder om vurdering af overensstemmelsesvurderingsorganer og overvågning af de bemyndigede organer.

Det foreslås derfor, at der med loven indføres bestemmelser om, at klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren vil kunne udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver som bemyndiget organ i henhold til ecodesignforordningen. Taget ecodesignforordningens brede anvendelsesområde i betragtning foreslås det, at ansvaret som bemyndigende myndighed fordeles mellem Miljø- og Ligestillingsministeriet og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet. En sådan fordeling vil som udgangspunkt kunne ske på baggrund af den eller de produktgrupper, som den enkelte ecodesignproduktregulering som fastsat i henhold til ecodesignforordningen vil omfatte. Ansvaret som bemyndigende myndighed vil således som

udgangspunkt kunne fordeles til Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort, hvor retsakten omfatter energirelaterede produkter. Hvor retsakten omfatter ikke-energi-relaterede produkter eller mellemprodukter, vil ansvaret som bemyndigende myndighed som udgangspunkt kunne fordeles til Miljø- og Ligestillingsministeriets ressort. Beføjelsen forventes delegeret til relevant myndighed.

Endvidere foreslås, at klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren bemyndiges til på hver deres område at fastsætte regler om udpegning af bemyndigede organer, herunder om vurdering og akkreditering, de opgaver det udpegede organ skal udføre, og om kontrol med de bemyndigede organer.

De foreslåede bestemmelser vil medføre, at der i overensstemmelse med ecodesignforordningen vil fastsættes regler om bemyndigende myndighed, herunder om udpegning af bemyndigende myndigheder, som vil være ansvarlige for at indføre og gennemføre de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer og for at overvåge de bemyndigede organer. Endvidere vil de medføre, at de nærmere regler herunder om udpegning af og kontrol med de bemyndigede organer vil kunne fastsættes ved bekendtgørelse. Det vil ved bemyndigelsens udmøntning f.eks. kunne besluttes, at vurdering og overvågningen vil skulle udføres af den danske akkrediteringsfond (DANAK).

De foreslåede bestemmelser vil supplere ecodesignforordningens forpligtelser, som følger af forordningens kapitel IX, herunder om udpegning af bemyndigende myndighed, jf. artikel 49.

3.2.4. Sprogkrav

3.2.4.1. Gældende ret

Det fremgår af ecodesignlovens § 10, stk. 3, at den ansvarlige efter lovens § 4, dvs. den ansvarlige erhvervsdrivende, som bringer et energirelateret produkt i omsætning, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for kontrolmyndighedens varetagelse af opgaver, på et sprog, der er letforståeligt. Kravet er i ecodesignbekendtgørelsens § 3, stk. 3, præciseret ved, at dokumentation for ecodesignkravenes overholdelse i form af overensstemmelsesvurdering, den tekniske dokumentation og overensstemmelseserklæring skal udfærdiges på enten dansk, norsk, svensk eller engelsk.

Af ecodesignforordningens artikel 7, stk. 8, fremgår, at oplysninger, som ifølge ecodesignkrav vil skulle ledsage et produkt, skal gives på et for kunder letforståeligt sprog fastsat af den medlemsstat, på hvis marked produktet skal gøres tilgængeligt, eller i hvilken det skal tages i brug. Om de erhvervsdrivendes forpligtelser fremgår endvidere af forordningens artikel 27, stk. 7, at fabrikanten skal sikre, at et produkt, der er omfattet af ecodesignkrav, skal ledsages af en brugsanvisning i digitalt format på et letforståeligt sprog fastsat af den pågældende medlemsstat. Tilsvarende fremgår med hensyn til importørens og distributørens forpligtelser,

jf. forordningens artikel 29, stk. 4, og artikel 30, stk. 2, litra b.

Med hensyn til oplysninger, som skal gives til markedsovervågningsmyndighederne fremgår endvidere af ecodesignforordningens artikel 27, stk. 10, at fabrikanten på grundlag af en kompetent national myndigheds begrundede anmodning skal give al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere et produkts overensstemmelse på et for myndigheden letforståeligt sprog. Tilsvarende fremgår med hensyn til importøren og distributøren, jf. artikel 28, stk. 2, litra c, og artikel 29, stk. 8. Yderligere fremgår det af artikel 44, stk. 2, med hensyn til EU-overensstemmelseserklæringen, at den skal oversættes til det eller de sprog, der kræves af den medlemsstat, på hvis marked produktet bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt.

Af markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, fremgår, at erhvervsdrivende på grundlag af en begrundet anmodning fra markedsovervågningsmyndigheden skal give al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere et produkts overensstemmelse, på et sprog, der er letforståeligt for denne myndighed. Af forordningens artikel 5, stk. 2, fremgår, at den bemyndigede repræsentant på anmodning skal give markedsovervågningsmyndighederne en kopi af fuldmagten på et af markedsovervågningsmyndigheden fastsat EU-sprog.

3.2.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er i ecodesignforordningen forudsat, at medlemsstaterne fastsætter sprogkrav med hensyn til produktoplysninger, som vil kræves i medfør af retsakter, der vedtages i henhold til forordningen. Oplysningerne vil være målrettet forbrugere og andre aktører i produktets livscyklus, og skal fremgå på et for kunder letforståeligt sprog. Det vurderes derfor nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser herom.

Det foreslås, at der fastsættes en bemyndigelse, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren vil skulle fastsætte regler om det sprog, som de krævede produktoplysninger skal fremgå på. Der vil tages endelig stilling til de sprogkrav, som vil stilles, ved bemyndigelsens udmøntning, men bemyndigelsen forventes anvendt ved, at der ved bekendtgørelse vil stilles krav om, at produktoplysningerne skal fremgå på dansk.

Endvidere vurderes det nødvendigt at fastsætte en bemyndigelse, hvorefter der vil skulle fastsættes regler om sprogkrav med hensyn til oplysninger, der skal gives til Sikkerhedsstyrelsen efter styrelsens anmodning.

Det foreslås derfor, at der fastsættes en bemyndigelse, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren vil skulle fastsætte regler om sprogkrav med hensyn til oplysninger, som skal gives til Sikkerhedsstyrelsen efter styrelsens anmodning. Der vil tages endelig stilling til de sprogkrav, som vil stilles, ved bemyndigelsens udmøntning, men bemyndigelsen forventes anvendt ved, at der ved bekendtgørelse vil

stilles krav om, at de oplysninger, som Sikkerhedsstyrelsen vil kunne anmode om, vil skulle foreligge på dansk, norsk, svensk eller engelsk. Den foreslåede bemyndigelse vil svare til tilsvarende bemyndigelse i ecodesignloven.

Udmøntningen af de foreslåede bemyndigelser vil supplere ecodesignforordningens artikel 7, stk. 8, artikel 27, stk. 7 og 10, artikel 28, stk. 2, litra c, artikel 29, stk. 4, artikel 30, stk. 2, litra b, artikel 29, stk. 8, og artikel 44, stk. 2. Herudover vil den supplere markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, og artikel 5, stk. 2.

3.3. Kontrol m.v.

3.3.1. Kontrolmyndighed

3.3.1.1. Gældende ret

Det følger af ecodesignlovens § 10, stk. 1, at erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fører kontrol med overholdelse af loven, regler fastsat i medfør af loven og gennemførelsesforanstaltninger. Endvidere fremgår, at erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fører kontrol med, at energirelaterede produkter er i overensstemmelse med krav, der er fastsat i loven, regler fastsat i medfør af loven eller gennemførelsesforanstaltninger, og påser, at energirelaterede produkter er i overensstemmelse med den påkrævede overensstemmelseserklæringen.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 49-50, fremgår, at kontrolmyndigheden som udgangspunkt vil anse et produkt, for hvilket der foreligger en EU-overensstemmelseserklæring, CE-mærke og teknisk dokumentation, for at være i overensstemmelse med de fastsatte krav. Kontrolmyndigheden kan dog efter egen vurdering, meddelelser fra Kommissionen eller andre medlemsstater beslutte at iværksætte undersøgelser af, om kravene er opfyldt, og anvende yderligere kontrolbeføjelser.

Endvidere fremgår, at kontrolmyndigheden benytter en risikobaseret tilgang, hvor der også tages hensyn til den erhvervsdrivendes interesser, således at byrder begrænses til det, der er nødvendigt for at gennemføre en omkostnings- og måleffektiv kontrol. Risikovurderingen baseres på en række hensyn, herunder produkters manglende overensstemmelse og eventuelle forekomst på markedet, erhvervsdrivendes historik med hensyn til manglende overensstemmelse, eventuel udarbejdet risikoprofil, forbrugerklager og oplysninger fra andre myndigheder, erhvervsdrivende, medier m.v., der kan tyde på manglende overensstemmelse. Endvidere tages der hensyn til den enkelte erhvervsdrivendes rolle i omsætnings-/forsyningskæden, og bidrag til at gøre energirelaterede produkter tilgængelige på markedet.

Kontrolbestemmelserne præciseres i ecodesignbekendtgørelsen, herunder med hensyn til kontrolmyndighed og kontrolmyndighedens opgaver. Af bekendtgørelsens § 6, stk. 1, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsen er kontrolmyndighed. Endvidere fremgår, at Sikkerhedsstyrelsens kontrolopgaver ind-

befatter koordination og administration, opkrævning af betaling for bl.a. måling og kontrol, indhentning af dokumentation for produkters overensstemmelse med ecodesignkravene, og besvarelse af henvendelser fra producenter og fabrikanter m.fl. angående kravene om ecodesign, jf. § 6, stk. 2.

Kompetencen som kontrolmyndighed er pr. 1. august 2018 overført fra klima-, energi- og forsyningsministeren til Erhvervsministeriet ved kongelig resolution af 22. juni 2018 som led i daværende regerings anden runde af udflytningen af statslige arbejdspladser (Bedre Balance II). Kompetencen er med virkning fra 1. august 2018 delegeret til Sikkerhedsstyrelsen, som også er centralt forbindelseskantor i Danmark i henhold til markedsovervågningsforordningen.

For at understøtte tværgående koordination og strategisk udvikling af markedsovervågningen er et nationalt markedsovervågningsudvalg nedsat i 2010. Udvalget udspringer af krav i markedsovervågningsforordningen og er forankret i Erhvervsministeriet, hvor Sikkerhedsstyrelsen varetager formandskabet og udgør sekretariat for udvalget.

I regi af markedsovervågningsudvalget udarbejdes en national markedsovervågningsstrategi, for nærværende for perioden 2022-2025. Hvert år udarbejder de markedsovervågende myndigheder i Danmark endvidere et markedsovervågningsprogram, hvoraf det forgangne års og det kommende års markedsovervågningsaktiviteter fremgår.

Sikkerhedsstyrelsen gennemfører markedsovervågningen med hensyn til ecodesignregulering i overensstemmelse med de rammer, der er fastlagt i det nationale markedsovervågningsprogram. Der gennemføres både en proaktiv markedskontrol, herunder med gennemførelse af kampagner, og en reaktiv kontrol med afsæt i opstillede procedurer og prioriteringer.

Det fremgår af ecodesignforordningen, at en effektiv håndhævelse af kravene til miljøvenligt design er afgørende for at sikre lige konkurrence på EU-markedet og for at sikre, at forordnings forventede fordele og bidrag til opfyldelsen af EU's mål med hensyn til klima, energi og cirkularitet nås, jf. forordningens præambelbetragtning nr. 102.

Markedsovervågningsforordningen finder anvendelse på produkter, for hvilke der er fastsat krav til miljøvenligt design i henhold til ecodesignforordningen, for så vidt som der ikke findes specifikke bestemmelser med samme mål, art eller virkning i ecodesignforordningen. Se pkt. 2.1. for yderligere om ecodesignforordningens bestemmelser om markedsovervågning.

Det følger af markedsovervågningsforordningen, at medlemsstaterne skal tilrettelægge og gennemføre markedsovervågning i henhold til forordningen, jf. forordningens artikel 10, stk. 1. Med henblik herpå skal hver medlemsstat udpege en eller flere markedsovervågningsmyndigheder på sit område og underrette Kommissionen samt de øvrige medlemsstater herom, jf. forordningens artikel 10, stk. 2. Markedsovervågningsmyndighederne skal sikres de fornødne

ressourcer og der skal oprettes passende kommunikations- og koordinationsmekanismer for at gøre disse myndigheder i stand til at arbejde tæt sammen og udføre deres opgaver effektivt, jf. forordningens artikel 5 og 6.

Ved markedsovervågning forstås i henhold til markedsovervågningsforordningen markedsovervågningsmyndighedernes aktiviteter og foranstaltninger, der gennemføres med henblik på at sikre, at produkter opfylder de krav, der er fastsat i EU-harmoniseringslovgivning, og for at beskytte offentlige interesser, der er omfattet af denne lovgivning, jf. forordningens artikel 3, nr. 3. Ved markedsovervågningsmyndighed forstås en myndighed, som i henhold til forordningens artikel 10 er udpeget af en medlemsstat som ansvarlig for at udføre markedsovervågning i den pågældende medlemsstat, jf. forordningens artikel 3, nr. 4.

3.3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes nødvendigt at fastsætte en supplerende bestemmelse om, hvilken dansk myndighed som vil være markedsovervågningsmyndighed på ecodesignforordningens område.

Det foreslås, at Sikkerhedsstyrelsen vil være kontrolmyndighed inden for den foreslåede lovs anvendelsesområde med de regler, der vil kunne fastsættes i medfør af loven, ecodesignforordningen, dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, og markedsovervågningsforordningen. Se dog herunder om kontrolmyndighed for så vidt angår bemyndigede organer og regler fastsat i gennemførelsesretsakter vedtaget i henhold til ecodesignforordningens artikel 65.

Hermed vil Sikkerhedsstyrelsen fortsat være kontrolmyndighed på området for ecodesign i forlængelse af gældende organisering af varetagelsen af kontrol med regler om ecodesign af produkter. Sikkerhedsstyrelsens kontrol vil i overensstemmelse med gældende organisering også inkludere kontrol med forbuddet om vildledning med hensyn til mærker, jf. ecodesignforordningens artikel 17. Sikkerhedsstyrelsens beføjelser vil dog være afgrænset til at vedrøre ecodesignforordningens regler om vildledning med hensyn til mærker og berører ikke Forbrugerombudsmandens øvrige beføjelser på området om at føre tilsyn med markedsføring, jf. markedsføringslovens §§ 5 og 6.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 10, stk. 2, hvorefter medlemsstaterne skal udpege en eller flere markedsovervågningsmyndigheder på sit område og underrette Kommissionen samt de øvrige medlemsstater herom.

Herudover vurderes det nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser om kontrolmyndighed med hensyn til bemyndigede organer, jf. den foreslåede § 4. Det foreslås derfor, at klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren på hver deres område vil skulle føre kontrol med bemyndigede organer, som vil kunne gennemføre overensstemmel-

sesvurderingsopgaver i henhold til ecodesignforordningens kapitel IX. Kontrolopgaven forventes delegeret til relevante myndigheder.

Desuden vurderes det nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser om kontrolmyndighed med hensyn til krav om grønne offentlige udbud. Det foreslås derfor, at miljøministeren vil skulle føre kontrol med overholdelsen af regler fastsat i gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningens artikel 65. Kontrolopgaven forventes delegeret til relevant myndighed. Hertil foreslås, at miljøministeren bemyndiges til at kunne fastsætte regler om kontrol med ordregivende myndigheders og ordregivende enheders overholdelse af gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningens artikel 65, herunder om anmodning om oplysninger og om påbud. Kravene vil gælde ved indkøb af varer, der er omfattet af grønne offentlige udbudskrav fastsat ved gennemførelsesretsakt i henhold til forordningens artikel 65, samt for bygge- og anlægsarbejder eller tjenesteydelser, hvis disse varer anvendes til aktiviteter, der udgør genstanden for disse kontrakter.

3.3.2. Kontrol

3.3.2.1. Gældende ret

Det følger af ecodesignlovens § 10, stk. 3, at den ansvarlige efter lovens § 4, som bringer et energirelateret produkt i omsætning, efter kontrolmyndighedens anmodning skal give alle oplysninger, der er nødvendige for varetagelsen af kontrolmyndighedens opgaver, på et letforståeligt sprog. Det omfatter bl.a. relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, herunder ligeledes adgang til indlejret software, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, eller relevante oplysninger om forsyningskæden, nærmere detaljer for distributionsnettet, mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende produkt.

Ifølge bemærkninger, jf. Folketingstidende 2007-08. 2. samling, tillæg A, side 740-741, vil oplysningspligten også gælde, når det skal afgøres, om et energirelateret produkt er omfattet af regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.

Med lov nr. 1176 af 8. juni 2021 om ændring af lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, produktenergimærkningsloven, lov om radioudstyr og elektromagnetiske forhold og lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester ændredes bestemmelsen ved tilføjelse af, at oplysningerne skulle fremgå på et sprog, der er let forståeligt. Endvidere tilføjedes en præcisering af, hvilke oplysninger bestemmelsen kunne omhandle. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 51-52, fremgår endvidere, at oplysningerne kan indhentes uanset form og format og uanset lagringsmedium eller det sted, hvor sådanne dokumenter, tekniske specifikationer,

data eller oplysninger er lagret, samt at kontrolmyndigheden har mulighed for at tage eller få kopier heraf. Yderligere fremgår, at det ikke er hensigten at pålægge de forpligtede unødige administrative byrder, og at kontrolmyndigheden ikke vil kunne anmode om oplysninger fra en erhvervsdrivende, som går videre end det, den erhvervsdrivende efter de gældende regler om ecodesign og lovforslaget er forpligtet til eller kan forventes at være i besiddelse af.

Om kontrolmyndighedens eventuelle offentliggørelse af oplysninger og materiale, som kontrolmyndigheden har modtaget, fremgår, at kontrolmyndigheden til enhver tid vil være begrænset af de almindelige regler om tavshedspligt efter forvaltningslovens § 27. Oplysninger, der er modtaget efter stk. 3, skal behandles under iagttagelse af reglerne i lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt (retssikkerhedsloven). Har en myndighed konkret mistanke om, at en enkeltperson eller juridisk person har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf, gælder bestemmelsen ikke, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede overtrædelse, jf. retssikkerhedslovens § 10. I dette tilfælde skal den pågældende myndighed overlade sagen til politiet.

Af lovens § 10, stk. 4, følger, at enhver, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et energirelateret produkt, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet, jf. lovens § 4, herunder relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, herunder ligeledes adgang til indlejret software, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, eller relevante oplysninger om forsyningskæden, nærmere detaljer for distributionsnettet, mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende produkt.

Bestemmelsen retter sig således til en bredere kreds end stk. 3. Ifølge bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08, 2. samling, tillæg A, side 740-741, har bestemmelsen til hensigt at sikre, at tilsynet og kontrollen kan være effektiv, når det ikke på forhånd er klart for tilsynsmyndigheden, hvem der har introduceret det pågældende produkt i EU.

Med lov nr. 1176 af 8. juni 2021 ændredes bestemmelsen med tilføjelse af en præcisering af, hvilke oplysninger det vil kunne omfatte. Til § 10, stk. 3 fremgår det af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 52-54, at det ikke er hensigten at pålægge de forpligtede erhvervsdrivende efter § 10, stk. 4, unødige administrative byrder, samt at kontrolmyndigheden ved eventuel offentliggørelse vil være begrænset af de almindelige regler om tavshedspligt efter forvaltningslovens § 27, og at oplysningerne skal behandles under iagttagelse af reglerne i retssikkerhedsloven.

Ecodesignlovens § 10 a indeholder regler om kontrolmyndighedens behandling af oplysninger. Bestemmelserne er indsat ved lov nr. 1176 af 8. juni 2021. Af § 10 a, stk. 1, fremgår, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre oplysninger fra andre offentlige myndigheder og offentligt tilgængelige kilder.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224, side 54, fremgår, at bestemmelsen kun kan anvendes, i det omfang indsamling og behandling er relevant og proportional i forhold til kontrolmyndighedens kontrolopgaver. Endvidere fremgår, at hensigten er, at behandlingen vil omhandle oplysninger om virksomheder og almindelige personoplysninger om enkeltmandsvirksomheder. Bestemmelsen er dog ikke begrænset hertil og kan således omfatte enhver type af oplysning.

Af bemærkningerne fremgår yderligere, at behandlingen vil kunne omhandle kontrolmyndighedens samkøring af oplysninger i kontroløjemed, bl.a. som udgangspunkt for risikobaseret kontrol. Samkøring af oplysninger vil kunne bidrage til at kvalificere risikobilledet, så kontrolmyndigheden bliver i stand til mere præcist at vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der vil være mest effektive og proportionale på et givent område. Det vil f.eks. kunne være samkøring af oplysninger fra Det Centrale Virksomhedsregister (CVR) og samkøring af oplysninger fra udenlandske myndigheder i forbindelse med koordinerede markedsovervågningsindsatser på tværs af EU-medlemsstater.

Om behandling af personoplysninger fremgår, at det vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne. Om indsamlingen og samkøringen af data fremgår endvidere, at det vil ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbuddet mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Af ecodesignlovens § 10 a, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde, der er nævnt i lovens § 10 a, stk. 1, er i besiddelse af.

Af bemærkninger, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 54-55, fremgår, at det f.eks. kan omhandle oplysninger, som erhvervsdrivende har indberettet til kontrolmyndigheden som følge af eventuelle indberetningspligter i lovgivning, eller i forbindelse med kontrolsager, hvor kontrolmyndigheden har indsamlet oplysninger fra erhvervsdrivende. Endvidere fremgår, at reglen vil blive anvendt til at styrke myndighedens kontrol og markedsovervågning på tværs af kontrolmyndighedens områder.

Om behandling af personoplysninger fremgår ligeledes, at den vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne, og at indsamling og samkøringen af data vil ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32.

Yderligere fremgår af § 10 a, stk. 3, at kontrolmyndigheden

i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 55, fremgår, at bestemmelsen er fastsat ud fra, at kontrolindsatsen primært skal rettes derhen, hvor regelefterlevelsen er lavest, eller hvor risikoen er størst, og at kontrolmyndigheden har behov for at kunne indhente data, som f.eks. kan indgå i risikomodeller til brug for planlægning af en effektiv markedsovervågning. Bestemmelsen giver således hjemmel til, at der fra offentlige og private virksomheder, erhvervs- eller forbrugerorganisationer indhentes og samkøres ikke-offentligt tilgængelige oplysninger, herunder også fra udenlandske aktører, f.eks. fra administrator af danske internetdomæner om registranter og fuldmagtshavere til danske domæner, som er godkendt af DK Hostmaster (nu Punktum dk A/S).

Af bemærkningerne fremgår endvidere, at bestemmelsen skal anvendes under iagttagelse af retssikkerhedslovens regler, herunder forbuddet mod selvinkriminering, jf. retssikkerhedslovens § 10. Yderligere fremgår, at behandling af personoplysninger vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne, og at indsamling og samkøringen af data vil ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32.

Ecodesignlovens § 10 b indeholder yderligere regler om kontrolmyndighedens fysiske adgang i forbindelse med kontrol. Bestemmelsen er indsat ved lov nr. 1176 af 8. juni 2021.

Af lovens § 10 b, stk. 1, fremgår, at kontrolmyndigheden til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energirelaterede produkter.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 55, fremgår, at det er kontrolmyndigheden, som træffer beslutning om, hvorvidt det er nødvendigt at få adgang til lokaliteter eller transportmidler. Endvidere fremgår, at adgangshjemlen er begrænset til at tilvejebringe oplysninger til brug for kontrolopgaven. Adgangshjemlen gælder både i relation til proaktive kontroller, hvor kontrolmyndigheden har planlagt kontrolopgaven på forhånd, og reaktive kontrolopgaver, som oftest sker efter en udefrakommende begivenhed, f.eks. en anmeldelse. Yderligere fremgår, at adgangshjemlen kan benyttes, hvis kontrolmyndigheden skønner det nødvendigt for at føre en effektiv kontrol, at der udtages energirelaterede produkter fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter m.v. samt føres kontrol med opstillingen af energirelaterede produkter. Der er ikke krav om, at der på forhånd er en konkret formodning om, at energirelaterede produkter ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Herudover fremgår det af bemærkningerne, at vurderingen af, hvorvidt det er nødvendigt at udtage eller kontrollere

energirelaterede produkter på ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter bl.a. beror på, om kontrolmyndigheden kan få et tilstrækkeligt retvisende billede af regelefterlevelsen, hvis der kun udtages produkter fra offentligt tilgængelige lokaliteter. Derudover indgår det i vurderingen, om produkterne kan skaffes på anden måde, om det er nødvendigt, at myndigheden selv kan udvælge produktet, eller om det er tilstrækkeligt, at den erhvervsdrivende udvælger og eventuelt fremsender et produkt. I vurderingen indgår også, om udvalget på den offentligt tilgængelige lokalitet er tilstrækkeligt, eller om andelen vurderes at være for lille til at udgøre repræsentative eksemplarer. I vurderingen indgår desuden, om det vil være muligt at vurdere, om kravene til energirelaterede produkters indretning er opfyldt, medmindre kontrolmyndigheden får adgang til de steder, hvor de energirelaterede produkter er placeret eller opstillet. Endelig indgår det i vurderingen, hvordan kontrollen udføres mest effektivt. Der er her tale om en proportionalitetsafvejning.

Hvis det ud fra en samlet betragtning af bl.a. ovenstående elementer vurderes, at det vil være nødvendigt at kontrollere eller udtage energirelaterede produkter fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter, vil kontrolmyndigheden således kunne anvende bestemmelsen.

Det fremgår af bemærkningerne, at det konkret vil kunne være nødvendigt, hvis kontrolmyndigheden ikke kan foretage en effektiv kontrol, fordi produkter på offentligt tilgængelige lokaliteter, ikke gør det muligt at udtage repræsentative eksemplarer til test.

Et andet eksempel er, hvor et givent energirelateret produkt kun findes i butikken i ét eksemplar, f.eks. til brug for brugernes afprøvning. Afhængigt af hvad produktet skal testes for, kan det være usikkert, om et sådant produkt kan give et retvisende billede af kvaliteten af de eksemplarer, der er på markedet.

Et tredje eksempel er, hvor kontrolmyndigheden har bedt den erhvervsdrivende om at udlevere repræsentative energirelaterede produkter til test, men hvor der enten ikke udleveres energirelaterede produkter, eller hvor de energirelaterede produkter, der udleveres, ikke udgør repræsentative eksemplarer.

Et fjerde eksempel er webbutikker, butikker, der sælger via postordre og lignende, hvor vurderingen af, om det er nødvendigt at få adgang til at udtage testeksemplarer, vil afhænge af det konkrete energirelaterede produkt, der skal testes, og hvor vigtigt det er, at det er kontrolmyndigheden selv, der udvælger eksemplaret. Såfremt webbutikken drives fra en privat bolig, vil adgang dog alene kunne ske til de dele af boligen, der anvendes til erhvervsformål.

Et femte eksempel er, hvor der af sikkerhedsmæssige hensyn ikke er tid til at afvente, at kontrolmyndigheden får tilsendt et energirelateret produkt eller foretager en repræsentativ kontrol i detailleret.

Endelig fremgår af bemærkningerne, at bestemmelsens an-

vendelse skal ske under hensyntagen til retssikkerhedsloven, herunder de almindelige regler om fravigelse af varsling af kontrol, jf. retssikkerhedslovens § 5. Herudover skal særligt retssikkerhedslovens § 9 om tvangsindgreb over for den mistænkte med henblik på at tilvejebringe oplysninger iagttages ved anvendelsen af bestemmelsen.

Af lovens § 10 b, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden som led i kontrolbesøget kan foretage tekniske undersøgelser af et energirelateret produkt på stedet. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 57, fremgår, at det kan være relevant, hvor et produkts beskaffenhed eller installation nødvendiggør, at undersøgelse eller test udføres på stedet, mens kontrolbesøget pågår, f.eks. grundet produktets størrelse, eller måde, som produktet er installeret på. Det vil i disse tilfælde typisk være langt mindre indgribende for ejeren af det energirelaterede produkt, at undersøgelsen foretages på stedet.

Af lovens § 10 b, stk. 3, fremgår, at kontrolmyndigheden som del af dokumentationen af kontrolbesøget kan fotografere og optage video og medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 57, fremgår, at fotografier og optagelse på video kan være relevant i sager, hvor det kontrollerede energirelaterede produkt er af en art eller størrelse, hvor det ikke er muligt eller relevant for kontrolmyndigheden at udtage et eksemplar. Endvidere fremgår, at det skal tilstræbes, at der ikke fremgår personer på billederne, og at de berørte parter vil underrettes om optagelsen af fotografier eller video, og om en eventuel udtagelse af et eller flere energirelaterede produkter. I det omfang der måtte fremgå identificerbare personer på billederne, finder de databeskyttelsesretlige regler anvendelse.

Af lovens § 10 b, stk. 4, fremgår, at kontrolmyndigheden kan være bistået af uafhængige sagkyndige ved kontrolbesøget og ved de tekniske undersøgelser. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 57-58, fremgår, at bestemmelsen vil være aktuel, når kontrolmyndigheden i forbindelse med kontrol har brug for særligt udstyr eller specialistviden med henblik på at oplyse sagen i tilstrækkeligt omfang. Den eller de sagkyndige har adgang til samme sted som kontrolmyndigheden, så længe den eller de sagkyndige ledsages af mindst en medarbejder fra kontrolmyndigheden. Endvidere fremgår, at det beror på en konkret og individuel vurdering, om en sagkyndig er uafhængig.

Af lovens § 10 b, stk. 5, 1. pkt., fremgår, at politiet om nødvendigt yder bistand. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 58, fremgår, at politiets bistand kan være aktuel i en situation, hvor kontrolmyndigheden nægtes adgang til en lokalitet ad frivillighedens vej. I sådanne særlige tilfælde kan det være behov for, at politiet anvender magt for at få adgang til lokaliteten.

Af lovens § 10 b, stk. 5, 2. pkt. fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte nærmere regler herom. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 58, fremgår, at det kan være nødvendigt at fastsætte nærmere regler om, hvordan politiets bistand skal foregå, hvilket klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med justitsministeren.

Ecodesignloven indeholder herudover et antal bemyndigelser, hvorefter der kan fastsættes nærmere regler om markedsovervågningsmyndighedens kontrol. Af lovens § 7, stk. 2, fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige efter lovens § 4 efter kontrolmyndighedens anmodning skal udføre måling og afprøvning af, om et produkt overholder de fastsatte krav, når forholdene giver anledning hertil i forbindelse med, at produktet bringes i omsætning eller senere. Der kan herunder fastsættes krav om udtagelse af produkter til måling og kontrol af en sagkyndig virksomhed eller en godkendt institution, eller om indlevering til et anvist prøvningssted eller afprøvning på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08, 2.samling, tillæg A, side 738, at bemyndigelsen er begrundet i at give fleksibilitet med hensyn til prøvningsstedet med henblik på at begrænse omkostninger, der er forbundet med afprøvningen, for både producenten og tilsynsmyndigheden. Endvidere fremgår, at kontrolforanstaltningerne vil skulle iværksættes efter kontrolmyndighedens anmodning, og at anmodning om at udføre måling og afprøvning forudsætter, at forholdene giver anledning hertil. Det vil f.eks. kunne være, hvis kontrolmyndigheden finder grund til at betvivle rigtigheden af en overensstemmelseserklæring, og foreliggende dokumentation fra producenten ikke vurderes tilstrækkelig til at bringe en afklaring. Anmodningen vil kunne fremsættes ved introduktionen af et nyt produkt eller på et senere tidspunkt som et led i tilsynet, og vil kunne iværksættes på initiativ af tilsynsmyndigheden eller på baggrund af informationer fra f.eks. Kommissionen eller et andet EU-medlemsland. Desuden fremgår, at anmodningen vil kunne omfatte kontrol af teknisk dokumentation eller kontrolmålinger for udvalgte produkter, og at kontrolmålinger vil blive tilrettelagt ved udvælgelse af et mindre antal eksemplarer. Endelig fremgår, at opgaven med at udføre måling og kontrolprøvning ikke indebærer en adgang for den sagkyndige virksomhed eller den godkendte institution, der udfører målingen m.v., til at træffe afgørelser om et forhold, som omfattes af loven.

Bemyndigelsen er udmøntet i codesignbekendtgørelsens § 10 sammen med bestemmelser om betaling for den udførte kontrol.

Ecodesignlovens § 7, stk. 3, indeholder en bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om udtagelse af produkter til kontrol ved brug af skjult identitet.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 42-43, at bestemmelsen har til hensigt at sikre kontrolmyndigheden mulighed for at udtage produkter og udføre kontrol under skjult identitet med henblik på at kunne vurdere, om et produkt er i overensstemmelse med reglerne. Udtagningen af produkter kan umiddelbart ske fra offentligt tilgængelige lokaliteter eller fra webbutikker. Udtagning fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter kræver særskilt hjemmel. Bestemmelsen har særlig til formål at imødekomme vanskeligheder ved udtagning af produkter til kontrol, navnlig fra webbutikker. Ved skjult identitet menes situationer, hvor myndigheden køber et produkt uden at give sig til kende eller identificere sig som kontrolmyndighed i forbindelse med købet, f.eks. ved køb foretaget i en medarbejders navn, ved brug af et særligt kreditkort, ved opgivelse af en anden mailadresse eller ved at få sendt produktet til en anden adresse end kontrolmyndighedens officielle postadresse. Formålet er, at kontrolmyndigheden i købsituationen ligestilles med enhver anden aftager af det pågældende produkt.

Ecodesignloven indeholder i § 7, stk. 4, desuden en bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren om fastsættelse af regler om, at den ansvarlige efter lovens § 4 skal afholde udgifter ved udtagelse, måling og kontrol. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08, 2. samling, tillæg A, side 43-44, fremgår, at det forventes, at udgifter forbundet med kontrol og måling skal afholdes af producenten, medmindre kontrollen bekræfter producentens eller importørens oplysninger. I disse sidste tilfælde betaler tilsynsmyndigheden kontrolomkostningerne. Endvidere fremgår, at hjemlen forventes udmøntet, således at bl.a. transportomkostninger forbundet med udtagelse til kontrol og måling i princippet altid skal afholdes af producenten. Kontrol af mindre produkter vil formentlig kunne foretages på selve udtagesstedet.

Bestemmelsen er udmøntet i ecodesignbekendtgørelsens § 10. Af bekendtgørelsens § 10, stk. 1, fremgår, at den, der er ansvarlig for produktet, uden betaling skal stille eksemplarer af produktet til rådighed for Sikkerhedsstyrelsen med henblik på måling og kontrol samt dække transport og øvrige udgifter ved udtagelsen af de pågældende eksemplarer. Udtager Sikkerhedsstyrelsen eksemplarer hos forhandlere med henblik på måling og kontrol, herunder ved brug af skjult identitet, skal den ansvarlige ligeledes afholde udgifterne herved.

Af bekendtgørelsens § 10, stk. 2, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsens udgifter i forbindelse med måling og kontrol af produktet skal dækkes af den, der er ansvarlig for produktet, medmindre måle- eller kontrolresultater bekræfter rigtigheden af dennes oplysninger.

Det fremgår af ecodesignforordningen, at en effektiv håndhævelse af kravene til miljøvenligt design er afgørende for at sikre lige konkurrence på EU-markedet og for at sikre, at forordnings forventede fordele og bidrag til opfyldelsen af EU's mål med hensyn til klima, energi og cirkularitet nås, jf.

forordningens præambelbetragtning nr. 102. Markedsovervågningsforordningen er den primære regulering, der skal sikre disse hensyn for produkter omfattet af krav til miljøvenligt design i henhold til ecodesignforordningen. Bestemmelser i ecodesignforordningen af mere specifik karakter med samme mål, art eller virkning vil dog have forrang. Se pkt. 2.1. for yderligere om ecodesignforordningens bestemmelser om markedsovervågning.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter i artikel 11 og 14 en række foranstaltninger, herunder beføjelser, som markedsovervågningsmyndighederne kan gøre brug af i forbindelse med kontrollen af, om produkterne overholder reglerne.

Af forordningens artikel 11, stk. 1, fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne skal gennemføre deres aktiviteter for at sikre effektiv markedsovervågning på deres område, at erhvervsdrivende iværksætter korrigerende tiltag i forbindelse med overtrædelser, og at der vedtages passende og forholdsmæssige foranstaltninger, hvis den erhvervsdrivende ikke træffer korrigerende tiltag.

Markedsovervågningsmyndighederne skal i medfør af forordningens artikel 11, stk. 5, gennemføre en passende kontrol af produkternes egenskaber i et passende omfang ved hjælp af dokumentbaseret kontrol og, hvis relevant, fysisk kontrol og laboratorieundersøgelser baseret på et passende antal prøver. Ved afgørelse af, hvilke kontroller der skal udføres, af hvilke typer af produkter og i hvilket omfang, skal markedsovervågningsmyndighederne følge en risikobaseret tilgang. Ved forelagte prøvningsrapporter eller certifikater udstedt af et akkrediteret overensstemmelsesvurderingsorgan, der attesterer, at et produkt overholder EU-harmoniseringslovgivningen, skal der tages behørigt hensyn hertil.

Forordningens artikel 11, stk. 6, fastsætter, at den dokumentation, der anvendes af en markedsovervågningsmyndighed i én medlemsstat, kan anvendes som led i de undersøgelser til at kontrollere produktoverensstemmelse, der gennemføres af markedsovervågningsmyndighederne i en anden medlemsstat, uden yderligere formelle krav.

Desuden fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne skal indføre et antal procedurer, herunder for opfølgning på klager eller indberetninger vedrørende risici eller manglende overensstemmelse, og for kontrol af, at korrigerende tiltag, som erhvervsdrivende vil skulle træffe, er blevet truffet, jf. forordningens artikel 11, stk. 7.

Med henblik på at sikre kommunikation og koordinering med modparter i andre medlemsstater fremgår det yderligere, at markedsovervågningsmyndighederne deltager aktivt i de administrative samarbejdsgrupper (ADCO'er), jf. forordningens artikel 11, stk. 8.

I medfør af forordningens artikel 11, stk. 9, skal produkter, der af en markedsovervågningsmyndighed i én medlemsstat er blevet anset for ikke at overholde de gældende regler, af markedsovervågningsmyndighederne i andre medlemsstater

anses for at overtræde de gældende regler. Dette gælder dog ikke, hvis en markedsovervågningsmyndighed i en anden medlemsstat er nået til den modsatte konklusion på grundlag af sin egen undersøgelse under hensyntagen til et eventuelt bidrag fra en erhvervsdrivende.

Af forordningens artikel 14 fremgår markedsovervågningsmyndighedernes beføjelser. Heraf fremgår bl.a., at markedsovervågningsmyndighederne skal tillægges de markedsovervågnings-, undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, der er nødvendige for forordningens og EU-harmoniseringslovgivningens anvendelse, jf. stk. 1. Endvidere fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne skal udøve sine beføjelser, effektivt og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, EU-lovgivning og national ret, jf. artikel 14, stk. 2.

Yderligere fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have de beføjelser, som fremgår af forordningens artikel 14, stk. 4. Af bestemmelsens litra a-f og j fremgår følgende:

a) beføjelsen til at pålægge erhvervsdrivende at forelægge relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af produktet, herunder adgang til indlejret software i det omfang en sådan adgang er nødvendigt for at vurdere produktets overensstemmelse med gældende EU-harmoniseringslovgivning, uanset form eller format og uanset lagringsmedium eller det sted, hvor sådanne dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger er lagret, og at tage eller få kopier deraf

b) beføjelsen til at pålægge erhvervsdrivende at levere relevante oplysninger om forsyningskæden, om de nærmere detaljer for distributionsnettet, om mængder af produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende produkt, når det er relevant for overensstemmelse med de gældende krav i henhold til EU-harmoniseringslovgivningen

c) beføjelsen til at pålægge erhvervsdrivende at fremlægge de relevante oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til et websted, når de pågældende oplysninger har relation til undersøgelsens genstand

d) beføjelsen til uden forudgående varsel at foretage inspektion på stedet og fysisk kontrol af produkter

e) beføjelsen til at få adgang til alle lokaler, arealer eller transportmidler, som den pågældende erhvervsdrivende anvender som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sit fag, for at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation

f) beføjelsen til at indlede undersøgelser på markedsovervågningsmyndighedernes eget initiativ med henblik på at identificere tilfælde af manglende overensstemmelse og bringe dem til ophør

j) beføjelsen til at erhverve produktprøver, herunder under

en skjult identitet, til at kontrollere disse prøver og foretage reverse engineering på dem med henblik på at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation

For øvrige beføjelser, som følger af artikel 14, stk. 4, henvises til bemærkningerne i pkt. 3.3.3.1. og 3.3.4.1.

Efter forordningens artikel 14, stk. 5, kan markedsovervågningsmyndighederne anvende alle oplysninger, dokumenter, resultater, erklæringer eller efterretninger som dokumentation til deres undersøgelser, uanset i hvilket format og medium, de er lagret på.

Medlemsstaterne kan desuden efter forordningens artikel 15, stk. 1, tillade deres markedsovervågningsmyndigheder at opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse. Omkostningerne kan, jf. stk. 2, omfatte omkostninger ved prøvning, ved foranstaltninger truffet i henhold til forordningens artikel 28, stk. 1 og 2, ved oplagring og omkostninger ved aktiviteter i forbindelse med produkter, der konstateres ikke at overholde de gældende regler, og som er genstand for korrigerende tiltag, inden de overgår til fri omsætning eller bringes i omsætning.

Det følger endvidere af præambelbetragtning nr. 49 i markedsovervågningsforordningen, at medlemsstaterne bør have mulighed for at supplere den offentlige finansiering ved at opkræve gebyrer fra de relevante erhvervsdrivende til dækning af omkostningerne ved gennemførelse af markedsovervågningsaktiviteter i forbindelse med produkter, der ikke overholder de gældende regler.

Med hensyn til markedsovervågningsforordningens artikel 17 om anvendelse af oplysninger samt tavshedspligt og forretningshemmeligheder henvises til pkt. 3.3.5.

Af ecodesignforordningens artikel 66, stk. 3, 2. afsnit, fremgår ligeledes, at markedsovervågningsmyndighederne har ret til at tilbagesøge omkostningerne til kontrol af dokumenter og fysiske produkttest fra den ansvarlige erhvervsdrivende i tilfælde af manglende overensstemmelse med delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4.

3.3.2.2. Klima-, Energi-og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser, der vil skulle sikre en effektivt dansk kontrol med hensyn til ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen.

Det vurderes, at de gældende regler i ecodesignloven overordnet set med de nødvendige tilpasninger efter den foreslåede lovs anvendelsesområde vil opfylde ecodesignforordningens og markedsovervågningsforordningens krav til kontrol.

Det foreslås derfor at fastsætte bestemmelser, der svarer til de kontrolbestemmelser, der følger af ecodesignloven. Det

vil omfatte bestemmelser om oplysningspligt, herunder hvorefter erhvervsdrivende efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning vil skulle give alle oplysninger, som er nødvendige for Sikkerhedsstyrelsens varetægelse af kontrol. Endvidere vil det omfatte bestemmelser om Sikkerhedsstyrelsens behandling af oplysninger, herunder indsamling og samkøring af oplysninger med henblik på at optimere kontrolaktiviteternes målretning. Yderligere vil det omfatte bestemmelser om udtagning, måling og afprøvning af produkter, samt dækning af udgifter forbundet med kontrollen. Endelig vil det omfatte bestemmelser om adgang til lokaliteter og transportmidler.

Bestemmelserne vil tilpasses til den foreslåede lovs anvendelsesområde, og der foreslås mindre justeringer, herunder at bestemmelser om at lade et produkt udtages, måles, afprøves og kontrolleres vil indsættes direkte i loven, og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse.

Bestemmelserne vurderes at opfylde den ramme for kontrol, der er forudsat med ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen, og vil supplere forordningerne. Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra a-f, og j, om markedsovervågningsmyndighedernes beføjelser, samt markedsovervågningsforordningens artikel 15 og ecodesignforordningens artikel 66, stk. 3, 2. afsnit, om dækning af markedsovervågningsmyndighedernes omkostninger.

For en nærmere gennemgang af de foreslåede bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til §§ 7-10.

3.3.3. Forbud, påbud m.v.

3.3.3.1. Gældende ret

Kontrolmyndigheden kan i henhold til ecodesignlovens § 11, stk. 1, træffe afgørelse over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning efter lovens § 4, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervsmæssigt ibrugtager produktet, hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til gældende ecodesignregler. Kontrolmyndigheden kan herefter meddele en række påbud og forbud, jf. lovens § 11, stk. 1, nr. 1-9.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 58-64, at påbuds- og forbudsbestemmelserne omhandler situationer, hvor det er konstateret, at et energirelateret produkt overtræder reglerne, og hvor tiltag, som erhvervsdrivende eventuelt har foretaget, ikke er tilstrækkelige. Bestemmelsen kan også anvendes i situationer, hvor det energirelaterede produkt er i overensstemmelse med reglerne om ecodesign, men alligevel udgør en risiko.

Endvidere fremgår, at påbuddet gives med en frist om at bringe forholdet i orden. Det kan omfatte overtrædelse af såkaldt formelle krav, f.eks. manglende eller mangelfulde kontaktoplysninger, brugsanvisning, overensstemmelses-

erklæring (CE-erklæring), CE-mærkning eller teknisk dokumentation.

Yderligere fremgår, at påbuddet både kan være rettet mod den erhvervsdrivende, der har bragt produktet i omsætning, og imod senere led, hvis det er relevant. Det vil dog oftest give den største effekt, hvis et påbud eller forbud målrettes tidlige led i afsætningskæden, da produktet herved vil kunne fjernes fra senere led. Påbud og forbud vil dog som hovedregel blive rettet mod det første danske led i afsætningen af et energirelateret produkt som led i en målrettet og effektiv kontrol, hvor der også forsøges at undgå unødige gener for erhvervslivet. Ved påbud eller forbud over for enhver erhvervsdrivende uden for Danmark, men med hjemsted i EU kan der rettes henvendelse til markedsovervågningsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den relevante erhvervsdrivende har hjemsted. Herefter vil den pågældende markedsovervågningsmyndighed kunne håndhæve afgørelsen.

Desuden fremgår, at der ikke bør bruges mere indgribende foranstaltninger end nødvendigt for at opnå formålet. Der kan opstå tilfælde, hvor én eller flere bestemmelser kan anvendes på samme tid for at træffe effektive foranstaltninger for at imødegå manglerne ved produktet.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 1, kan påbud meddeles om at bringe et energirelateret produkt i overensstemmelse med kravene. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 60, fremgår, at det vil være relevant at kræve afhjælpning i situationer, hvor det efter en proportionalitetsvurdering ikke findes hensigtsmæssigt eksempelvis at forbyde salg, hvis fejlen kan afhjælpes på en mindre indgribende måde. Afhjælpning kan ske ved, at brugeren tilbydes, at manglen afhjælpes af den erhvervsdrivende. Det kan også ske ved, at brugeren selv foretager en udskiftning af enkle dele. Den løsning er alene egnet til ukomplicerede afhjælpninger. Uanset, vil det være den erhvervsdrivende, som skal afholde udgifterne til udbedring af mangler, inkl. stå for betaling til, at en autoriseret fagperson foretager udbedringen, hvis dette er nødvendigt. Yderligere fremgår, at påbud om afhjælpning kan være relevant ved produkter, som allerede er solgt til brugeren, og produkter på lager.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 2, kan påbud meddeles om at sikre, at det energirelaterede produkt ikke udgør en risiko. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 60, fremgår, at de samme hensyn m.v. ved påbuddets anvendelse gør sig gældende som ved påbud om afhjælpning (§ 11, stk. 1, nr. 1).

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 3, kan påbud meddeles om at overholde visse betingelser, inden et energirelateret produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 61, fremgår, at bestemmelsen relaterer sig til påbud efter § 11, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor den erhvervsdrivende som udgangspunkt selv

kan træffe beslutning om fremgangsmåde med hensyn til at overholde påbuddet.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 4, kan påbud meddeles om at advare brugerne om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 61, fremgår, at det i nogle tilfælde vil være tilstrækkeligt at advare behørigt om de risici, der er ved et produkt. Endvidere fremgår, at i forbindelse med vurderingen af, hvilken foranstaltning der skal anvendes, vil den effekt, der forventes at kunne opnås, skulle afvejes i forhold til de omkostninger, der vil være ved eksempelvis at kalde produktet tilbage fra brugerne. Bestemmelsen kan således anvendes i tilfælde, hvor de pågældende risici vurderes at kunne imødegås med advarsler eller ved at foretage tilpasning eller ændre opbevaringen af produktet. Bestemmelsen kan efter en konkret vurdering ligeledes finde anvendelse i kombination med en eller flere af de øvrige påbuds- eller forbudsmuligheder.

Yderligere fremgår, at advarslen f.eks. kan gives på selve produktet, på indlægssedlen eller i brugsanvisningen, på skilte i fysiske butikker eller på hjemmesider, der sælger produktet. Der kan bl.a. være tale om at angive alderskrav, håndteringsvejledning, oplysninger om materialets holdbarhed eller relevante sikkerhedsforanstaltninger, der skal udføres af brugeren. Er produktet særligt farligt for visse kategorier af personer, skal advarslen målrettes denne gruppe.

Desuden fremgår, at advarslen skal være på dansk. Dette udelukker dog ikke, at advarslen også kan fremgå på andre sprog. Kontrolmyndigheden bør kun anvende bestemmelsen, hvis den erhvervsdrivendes egne forholdsregler ikke vurderes at være tilstrækkelige, eller hvis den erhvervsdrivende ikke har truffet nogen forholdsregler.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 5, kan påbud meddeles om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 62, fremgår, at bestemmelsen skal sikre muligheden for at hindre fortsat markedsføring af produkter, der ikke er i overensstemmelse med de gældende regler, eller såfremt den erhvervsdrivende ikke lever op til og overholder de gældende regler f.eks. om udlevering af krævet dokumentation til kontrolmyndigheden. Markedsføring forstås i den henseende som reklame, udstilling, salg m.v. af energirelaterede produkter, der vil kunne give brugere et fejlagtigt indtryk af, at et produkt er i overensstemmelse med reglerne, hvis det fortsat markedsføres.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 6, kan forbud nedlægges mod at bringe et produkt i omsætning, gøre det tilgængeligt på markedet, markedsføre det eller mod erhvervsmæssig ibrugtagning.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 62, at forbuddet

f.eks. vil kunne omfatte salgs- eller udleveringsstop af et produkt. Ved salg forstås salg fra fysiske butikker, webbutikker, på markeder eller lignende med fortjeneste for øje. Ved udlevering forstås produkter, der ikke er solgt med fortjeneste for øje, men som f.eks. er udleveret gratis. Endvidere fremgår, at forbud mod salg angår de produkter, som stadig befinder sig i butikkerne, og at det ikke vil forpligte til at returnere et produkt til et tidligere led i afsætningen af produktet, men alene til at ophøre med at sælge produktet. Yderligere fremgår, at forbuddet alene vedrører en konkret erhvervsdrivende, hvorfor salgsstop sjældent vil være relevant i en sag med en større omsætningskæde. Forbuddet vil dog kunne gælde enhver virksomhed, som markedsfører et produkt, det vil sige alle omsætningsled og enhver, der erhvervsmæssigt ibrugtager produktet. Bestemmelsen omfatter ikke privatpersoner.

Hertil fremgår, at forbud vil kunne udstedes, når et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med regler inden for lovens område. Der kan efter omstændighederne gives et tidsbegrænset forbud, indtil der er indsendt tilstrækkeligt teknisk dokumentationsmateriale til kontrolmyndigheden. Hvis den manglende overensstemmelse ikke bringes til ophør, vil omsætningen, tilgængeliggørelsen, markedsføringen eller ibrugtagningen af produktet kunne forbydes varigt.

Efter § 11, stk. 1, nr. 7, kan påbud meddeles om at tilbagetrække et produkt fra markedet. Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 63, at den erhvervsdrivende vil kunne påbydes at sikre, at de energirelaterede produkter, der er tilgængelige for, men endnu ikke erhvervet af brugerne, returneres til et tidligere led i afsætningen af produktet. Påbuddet har således til formål at forhindre, at produkter, der ikke lever op til gældende regler, distribueres, udstilles og tilbydes brugeren og forpligter den erhvervsdrivende at sikre, at et produkt trækkes tilbage fra eventuelle efterfølgende led i afsætningen af produktet.

Yderligere fremgår, at den erhvervsdrivende skal foretage effektive tiltag for at trække produktet tilbage fra markedet. Herved forstås, at den erhvervsdrivende skal sikre sig, at efterfølgende led i afsætningen af det energirelaterede produkt også forstår vigtigheden af, at produktet skal trækkes tilbage og returneres til det tidligere led i afsætningskæden for derved at forhindre, at produktet distribueres, udstilles og tilbydes brugerne. Det vil som udgangspunkt betyde, at den erhvervsdrivende, skal give sine efterfølgende led i afsætningskæden direkte besked om, at produktet skal trækkes tilbage fra markedet.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 1, nr. 8, kan påbud meddeles om at tilbagekalde produktet fra brugerne. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 63, fremgår, at det vil omhandle enhver foranstaltning med henblik på brugerens returnering af et produkt, der ikke lever op til gældende regler, og som tidligere har været leveret eller stillet til rådighed for brugeren. Påbuddet anvendes kun, når andre forholdsregler ik-

ke er tilstrækkelige til at forebygge risici, og er relevant, hvis de risici, et produkt frembyder, ikke kan forebygges på anden vis. Endvidere fremgår, at den erhvervsdrivende vil skulle tilrettelægge tilbagekaldelsen således, at den ikke medfører væsentlige ulemper for brugeren.

Yderligere fremgår, at påbud om tilbagekaldelse har et andet sigte end købelovens regler om forbrugerkøb. Muligheden for at gøre et mangelsansvar gældende i medfør af købeloven i forbindelse med en tilbagekaldelse er et civilretligt anliggende og afhænger af de konkrete omstændigheder omkring erhvervelsen af produktet. Ved en tilbagekaldelse vil det som oftest fremgå af den information, som den erhvervsdrivende udsender eller på anden måde giver, om brugeren kan forvente omlevering, refundering af købesummen eller andet med henblik på at afhjælpe manglen ved det ikke-overensstemmende produkt.

Hertil fremgår om brugte produkter, at påbud om tilbagekaldelse kun kan meddeles den, der oprindeligt har solgt produktet som nyt. Påbuddet kan dog meddeles den, der erhvervsmæssigt har bragt det brugte produkt i omsætning. Det vil sige, at et auktionshus, der alene formidler et salg, uden at vedkommende kan siges at være distributør, også vil kunne modtage et påbud. Det er uden betydning, om formidlingen sker via internettet eller på anden måde.

Efter § 11, stk. 1, nr. 9, kan påbud meddeles om at destruere et produkt på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt. Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 64, at der med destruktion menes, at det pågældende energirelaterede produkt gøres ubrugeligt. At destruktionsen skal ske på forsvarlig måde indebærer, at destruktionsen skal være tilrettelagt og udført på en sikker måde, og at eventuelle rester og bestanddele af produktet bortskaffes i overensstemmelse med gældende regler, herunder eventuelle reglerne om bortskaffelse af affald.

Endvidere fremgår, at påbuddet grundet dets indgribende karakter kun vil kunne begrundes, hvor ingen af de øvrige foranstaltninger vurderes at være tilstrækkelige. Det skal således vurderes nødvendigt, rimeligt og hensigtsmæssigt at destruere produktet af hensyn til brugeren og af hensyn til at undgå, at produktet sendes til andre medlemsstater eller lande uden for EU. Det uoverensstemmende produkt skal udgøre en alvorlig risiko, og produktet må ikke på anden måde kunne lovliggøres eller ændres til at kunne anvendes sikkert. Bestemmelsen forventes ikke at blive nødvendig for kontrolmyndigheden at anvende i forhold til energirelaterede produkter, idet de sjældent vil opfylde betingelserne for at anvende bestemmelsen.

Hertil fremgår, at det ikke kan påbydes at destruere et produkt, der befinder sig hos brugeren, og som derfor ikke længere er i den erhvervsdrivendes besiddelse. Træffer kontrolmyndigheden afgørelse om, at produktet skal tilbagekaldes hos brugeren, vil de tilbagekaldte produkter dog også blive omfattet af påbuddet om destruktionsen.

Af ecodesignlovens § 11, stk. 2, følger, at kontrolmyndigheden skal underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse om påbud eller forbud, som nævnt i stk. 1 med angivelse af årsagerne hertil, dvs. alle de afgørelser, der træffes i medfør af § 11, stk. 1, nr. 1-9, skal meddeles til Kommissionen og de øvrige medlemsstater med angivelse af årsagerne hertil.

Efter ecodesignlovens § 11, stk. 3, kan kontrolmyndigheden lægge undersøgelser og afgørelser fra en anden EU-medlemsstat til grund og træffe afgørelse om de nævnte påbud eller forbud over for erhvervsdrivende, medmindre kontrolmyndigheden når til den modsatte konklusion efter sin egen kontrol.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 64-65, at formålet er at sikre, at der over for de samme energirelaterede produkter træffes enslydende afgørelser i hele EU. Herudover undgås, at hver enkelt markedsovervågningsmyndighed i EU-medlemsstaterne skal foretage deres egne tilsvarende undersøgelser af det samme energirelaterede produkt. Reglerne og principperne i forvaltningsloven vil dog fortsat skulle overholdes, f.eks. partshøring af den erhvervsdrivende.

Af ecodesignlovens § 11 a, fremgår yderligere, at kontrolmyndigheden over for den ansvarlige efter § 4, der har bragt et energirelateret produkt i omsætning, den erhvervsdrivende, der har gjort det energirelaterede produkt tilgængeligt på markedet, og enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, kan træffe afgørelse om på en relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 65, at kontrolmyndigheden, hvis det er nødvendigt i forbindelse med afgørelser truffet efter lovens § 11 (påbud og forbud) og § 11 b (indhold på onlinegrænseflader), kan bestemme, at enhver anden erhvervsdrivende med tilknytning til et produkt end som led i afsætningen af produktet vil skulle bidrage til at begrænse og hindre risici i at opstå. Kravet vil også kunne rettes imod enhver anden erhvervsdrivende med direkte eller indirekte tilknytning til et produkt, også selvom vedkommende ikke kan siges at have været en del af afsætningskæden. Det kan eksempelvis være handelsagenter eller ejere af onlinegrænseflader, der stiller en salgsportal til rådighed for forskellige sælgere, eller aktører, der har uddelt produkter på vegne af andre, som vil kunne yde et relevant bidrag til at begrænse og forhindre risici.

Endvidere fremgår, at formålet med bestemmelsen er at sikre kontrolmyndighederne fleksible og tilstrækkelige muligheder for at imødegå faren ved et produkt ved at inddrage samtlige relevante aktører, også selvom disse ikke direkte udgør et led i afsætningen. Omfanget af den forpligtelse, som kontrolmyndigheden efter bestemmelsen vil kunne på-

lægge enhver med tilknytning til produktet, vil dog i alle tilfælde afhænge af en proportionalitetsvurdering.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter i artikel 14-16 en række foranstaltninger, herunder beføjelser, som kontrolmyndighederne kan gøre brug af i forbindelse med håndhævelse af, om produkterne overholder reglerne.

Af forordningens artikel 14 fremgår markedsovervågningsmyndighedernes beføjelser, herunder at de skal tillægges de markedsovervågnings-, undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, der er nødvendige for forordningens og EU-harmoniseringslovgivningens anvendelse, jf. stk. 1. Endvidere fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne skal udøve sine beføjelser effektivt og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, EU-lovgivning og national ret, jf. forordningens artikel 14, stk. 2.

Yderligere fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have de beføjelser, som fremgår af forordningens artikel 14, stk. 4. Af artikel 14, stk. 4, litra g-i, fremgår følgende:

g) beføjelsen til at pålægge erhvervsdrivende at træffe passende tiltag for at bringe et tilfælde af manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen

h) beføjelsen til at træffe passende foranstaltninger, hvis en erhvervsdrivende ikke træffer passende korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risikoen fortsat består, herunder beføjelser til at forbyde eller begrænse tilgængeliggørelsen af et produkt på markedet eller til at påbyde, at produktet trækkes tilbage eller tilbagekaldes

i) beføjelsen til at pålægge sanktioner i overensstemmelse med artikel 41

For øvrige beføjelser, som følger af artikel 14, stk. 4, henvises til bemærkningerne i pkt. 3.3.1.1. og 3.3.4.1.

I medfør af forordningens artikel 16, skal markedsovervågningsmyndighederne træffe passende foranstaltninger, hvis et produkt kan bringe brugernes sundhed eller sikkerhed i fare, eller det ikke er i overensstemmelse med de gældende krav, jf. stk. 1. I det tilfælde skal markedsovervågningsmyndighederne straks påbyde den pågældende erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en frist, som de fastsætter, jf. artikel 16, stk. 2.

De korrigerende tiltag, der skal træffes af den erhvervsdrivende kan efter artikel 16, stk. 3, bl.a. omfatte:

a) at bringe produktet i overensstemmelse, herunder ved at afhjælpe formel manglende overholdelse som defineret i den gældende EU-harmoniseringslovgivning eller ved at sikre, at produktet ikke længere udgør en risiko

b) at forhindre, at produktet gøres tilgængeligt på markedet

c) at trække eller kalde produktet tilbage straks og advare offentligheden om risikoen

d) at destruere produktet eller på anden vis gøre det ubrugeligt

e) at anføre passende, klart formulerede og letforståelige advarsler på produktet om de risici, der kan være forbundet med det, på det eller de sprog, som den medlemsstat, hvor produktet gøres tilgængeligt på markedet, fastsætter

f) at fastlægge betingelser, der skal være opfyldt, før det pågældende produkt kan gøres tilgængeligt på markedet

g) straks og i en passende form at advare de slutbrugere, der udsættes for risiko, herunder ved udsendelse af særlige advarsler på det eller de sprog, som den medlemsstat, hvor produktet er gjort tilgængeligt på markedet, fastsætter. Der kan dog kun påbydes korrigerende tiltag med hensyn til de tre sidste punkter i opstillingen ovenfor, hvis produktet kun udgør en risiko på visse betingelser eller kun for visse slutbrugere, jf. artikel 16, stk. 4.

Ved slutbruger forstås efter markedsovervågningsforordningen enhver fysisk eller juridisk person, der er bosiddende eller etableret i Unionen, og til hvem et produkt er gjort tilgængeligt enten som forbruger uden for et erhverv, en forretning, et håndværk eller fag, eller som erhvervsdrivende slutbruger som led i dennes industrielle eller erhvervsdrivende aktiviteter, jf. artikel 3, nr. 21.

Træffer den erhvervsdrivende ikke de påbudte korrigerende tiltag, eller fortsætter den manglende overensstemmelse eller risikoen, sikrer markedsovervågningsmyndighederne, at produktet trækkes tilbage eller kaldes tilbage, eller at produktets tilgængeliggørelse på markedet forbydes eller begrænses, og at offentligheden, Kommissionen og de øvrige medlemsstater underrettes herom, jf. artikel 16, stk. 5.

Anses en national foranstaltning for at være berettiget i overensstemmelse med den gældende beskyttelsesprocedure, eller hvor ingen markedsovervågningsmyndighed i en anden medlemsstat har konkluderet det modsatte som omhandlet i artikel 11, stk. 9, skal markedsovervågningsmyndighederne i de andre medlemsstater træffe de nødvendige foranstaltninger over for det produkt, der ikke overholder gældende regler, og indføre de relevante oplysninger i ICSMS, jf. artikel 16, stk. 7.

Af forordningens artikel 18 følger procedurerettigheder for de erhvervsdrivende. Heraf fremgår, at enhver foranstaltning eller afgørelse eller ethvert påbud, skal indeholde en nøjagtig beskrivelse af de forhold, som ligger til grund herfor, jf. stk. 1. Dette skal meddeles den relevante erhvervsdrivende uden ophold med angivelse af klagemuligheder i henhold til national ret i den pågældende medlemsstat, og af fristerne for anvendelse af disse klagemuligheder, jf. stk. 2. Den pågældende erhvervsdrivende skal have mulighed for at blive hørt inden for et passende tidsrum på mindst 10 arbejdsdage, jf. stk. 3.

Med hensyn til produkter, som udgør en alvorlig risiko følger det af artikel 19, at markedsovervågningsmyndighederne skal sikre, at sådanne produkter trækkes tilbage eller kaldes tilbage, hvis der ikke findes andre effektive måder at eliminere den alvorlige risiko, eller at deres tilgængeliggørelse på markedet forbydes. Kommissionen skal underrettes straks herom i overensstemmelse med artikel 20, jf. stk. 1. En afgørelse om, hvorvidt et produkt udgør en alvorlig risiko, baseres på en behørig risikovurdering, som tager hensyn til farens art og sandsynligheden for, at den materialiserer sig, jf. stk. 2.

Ecodesignforordningen supplerer markedsovervågningsforordningen med særlige bestemmelser, herunder med hensyn til beskyttelsesprocedurer baseret på standardbestemmelser i EU's produktregulering, jf. forordningens artikel 69. Heraf fremgår proceduren, som den nationale markedsovervågningsmyndighed skal følge, hvis den vurderer, at et produkt udgør en risiko.

Ved et produkt, der udgør en risiko forstås efter codesignforordningen et produkt, der ved ikke at opfylde et krav til miljøvenligt design, der er fastsat i eller i henhold til denne forordning, bortset fra kravene anført i artikel 71, stk. 1 (formel manglende overensstemmelse), kan skade miljøet eller andre samfundsinteresser, der er beskyttet af dette krav, jf. forordningens artikel 2, nr. 57. Ved et produkt, der udgør en alvorlig risiko forstås et produkt, der udgør en risiko, for hvilket graden af den relevante manglende overensstemmelse eller den dermed forbundne skade på grundlag af en vurdering anses for at kræve hurtig indgriben fra markedsovervågningsmyndighederne, herunder tilfælde, hvor virkningerne af den manglende overensstemmelse ikke er umiddelbare, jf. forordningens artikel 2, nr. 58.

Af forordningens artikel 69, stk. 1, følger, at markedsovervågningsmyndighederne, hvis de har tilstrækkelig grund til at antage, at et produkt, der er omfattet af codesignkrav, udgør en risiko, skal foretage en evaluering omfattende alle de krav, der er relevante for risikoen, og som er fastsat i forordningen eller i den pågældende delegerede retsakt. Konstaterer markedsovervågningsmyndighederne, at produktet ikke opfylder kravene i codesignforordningen eller i den gældende delegerede retsakt, anmoder de straks den pågældende erhvervsdrivende om at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag inden for en rimelig tidsfrist. Korrigerende tiltag kan bl.a. omfatte de tiltag, der er angivet i markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3. Markedsovervågningsmyndighederne skal endvidere underrette det relevante bemyndigede organ herom.

Er den manglende overensstemmelse med kravene ikke begrænset til det nationale område, underrettes Kommissionen og øvrige medlemsstater om evalueringens resultater og om pålagte korrigerende tiltag, jf. artikel 69, stk. 2.

Træffer den pågældende erhvervsdrivende inden for den fastsatte frist ikke korrigerende tiltag, eller varer den manglende overensstemmelse ved, skal markedsovervågnings-

myndighederne træffe de nødvendige foreløbige foranstaltninger for at forbyde eller begrænse tilgængeliggørelsen af produktet eller for at trække det tilbage fra markedet eller kalde det tilbage, jf. artikel 69, stk. 4.

Kommissionen og øvrige medlemsstater skal underrettes om markedsovervågningsmyndighedens foreløbige foranstaltninger via det informations- og kommunikationssystem, der er omhandlet i artikel 34 i markedsovervågningsforordningen (ICSMS). Underretningen skal indeholde alle tilgængelige oplysninger, særligt hvad angår de nødvendige data til identifikation af produktet, produktets oprindelse, arten af den påståede manglende overensstemmelse og den pågældende manglende overensstemmelse, arten og varigheden af de trufne nationale foranstaltninger samt de synspunkter, som den erhvervsdrivende har fremsat. Hertil angives, om den manglende overensstemmelse med kravene skyldes a) at produktet ikke opfylder kravene i den delegerede retsakt eller b) mangler ved de harmoniserede standarder eller fælles specifikationer, som danner grundlag for overensstemmelsesformodningen, jf. forordningens artikel 69, stk. 4 og 5.

Øvrige medlemsstater skal som reaktion på underretningen straks underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om alle trufne foranstaltninger og om yderligere oplysninger, som de måtte have om produktets overensstemmelse med kravene, samt eventuelt om deres indsigelser, jf. forordningens artikel 69, stk. 6. Er der ikke inden for fristens udløb gjort indsigelse af en medlemsstat eller Kommissionen mod medlemsstatens foreløbige foranstaltning, anses foranstaltningen for at være berettiget, jf. forordningens artikel 69, stk. 7. Herefter skal medlemsstaterne straks sikre, at der træffes de fornødne restriktive foranstaltninger over for det pågældende produkt eller den pågældende fabrikant, såsom tilbagetrækning af produktet fra markedet, jf. forordningens artikel 69, stk. 8.

I artikel 70 fastsættes den EU-beskyttelsesprocedure, som skal anvendes, hvis en medlemsstat gør indsigelse mod en anden medlemsstats nationale foranstaltning truffet efter beskyttelsesproceduren i artikel 69, eller hvis Kommissionen finder, at den nationale foranstaltning er i modstrid med EU-retten. Heraf fremgår, at Kommissionen efter en høring vedtager en gennemførelsesretsakt, hvori det besluttet, om foranstaltningen er berettiget eller ej. Når den er vedtaget, skal alle medlemsstater sikre, at det produkt, der ikke opfylder kravene, trækkes tilbage fra deres marked.

I artikel 71 fastsættes de tilfælde, hvor manglende overholdelse vedrører en formel forpligtelse, f.eks. anbringelse af CE-mærkning, EU-overensstemmelseserklæring m.v. I disse tilfælde skal den pågældende erhvervsdrivende pålægges at bringe den manglende overensstemmelse til ophør, jf. stk. 1. Hvis den manglende overensstemmelse fortsætter, skal medlemsstaten træffe alle nødvendige foranstaltninger for at begrænse eller forbyde produktets tilgængeliggørelse på markedet, eller sikre, at det kaldes tilbage eller trækkes tilbage fra markedet, jf. stk. 2.

Af artikel 67, stk. 1, fremgår yderligere, at markedsovervågningsmyndighederne i det informations- og kommunikationssystem, der er omhandlet i artikel 34 i markedsovervågningsforordningen (ICSMS), skal oplyse om arten og graden af sanktioner, der pålægges i forbindelse med manglende overensstemmelse med nærværende forordning.

3.3.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes nødvendigt at fastsættes supplerende bestemmelser, der vil skulle sikre en effektiv dansk håndhævelse med hensyn til ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen.

Det vurderes, at de gældende regler om forbud og påbud m.v. i ecodesignloven overordnet set med de nødvendige tilpasninger efter den foreslåede lovs anvendelsesområde vil opfylde ecodesignforordningens og markedsovervågningsforordningens krav til håndhævelse.

Det foreslås derfor at fastsætte bestemmelser, der svarer til de forbuds- og påbudsbestemmelser, der følger af ecodesignloven. Det vil omfatte en forbudsbestemmelse, hvorefter Sikkerhedsstyrelsen vil kunne nedlægge forbud mod at bringe produkter i omsætning, gøre dem tilgængelige på markedet eller mod at tage dem i brug ved overtrædelse af regler omfattet af den foreslåede lovs anvendelsesområde. Endvidere vil det omfatte påbudsbestemmelser, hvorefter Sikkerhedsstyrelsen vil kunne give påbud, hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med regler omfattet af den foreslåede lovs anvendelsesområde. Det kunne f.eks. være påbud om at bringe et produkt i overensstemmelse med reglerne, påbud om at overholde visse betingelser, inden et produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, og påbud om at tilbagetrække et produkt fra markedet. Yderligere vil det omfatte en påbudsbestemmelse, hvorefter Sikkerhedsstyrelsen vil kunne give påbud om at bidrage til at begrænse og forhindre risici ved et produkt i at opstå. Desuden foreslås bestemmelser om, at Sikkerhedsstyrelsen vil skulle underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om afgørelser, der er truffet om forbud og påbud.

Bestemmelserne vil tilpasses den foreslåede lovs anvendelsesområde, og der foreslås mindre justeringer, herunder vil der tilføjes en adgang til at give påbud om at bringe forhold relateret til et produkt i overensstemmelse med reglerne, dvs. forhold, som ikke direkte angår et produkt, men som er relateret til et produkts overensstemmelse med kravene. Forhold, som ikke direkte angår et produkt, men som er relateret til dets overensstemmelse med kravene, kan f.eks. omhandle krav om det digitale produktpas eller indlæsning af oplysninger i et register om digitale produktpas.

Ved påbud og forbud, som ikke efterleves, vil der kunne pålægges sanktioner, herunder straffes med bøder.

Bestemmelserne vurderes at opfylde den ramme for håndhævelse, der er forudsat med ecodesignforordningen og

markedsovervågningsforordningen, og vil supplere forordningerne.

De foreslåede bestemmelser vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra g-i om markedsovervågningsmyndighedens beføjelser, og artikel 16 om markedsovervågningsforanstaltninger, samt ecodesignforordningens artikel 67, stk. 1, artikel 69, stk. 1, 4 og 5, og artikel 71.

Med hensyn til påbud m.v. målrettet onlinemarkedspladser henvises der til pkt. 3.3.4.

For en nærmere gennemgang af forslagets bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til de foreslåede §§ 11-13.

3.3.4. Onlinemarkedspladser

3.3.4.1. Gældende ret

Efter ecodesignlovens § 11 b, stk. 1, kan kontrolmyndigheden påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller en gennemførelsesforanstaltning.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 66, fremgår, at bestemmelsen vil sikre, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejere af onlinegrænseflader at ændre den måde et energirelateret produkt markedsføres, eller helt at fjerne et energirelateret produkt, der ikke lever op til reglerne, f.eks. fra en webbutik. Bestemmelsen vil også kunne anvendes ved at få omtale af et energirelateret produkt fjernet fra f.eks. blogs eller i forbrugertests, ligesom det sikres, at kontrolmyndigheden vil kunne påbyde ejere at fjerne energirelaterede produkter, som udgør en risiko, fra hylderne, selv om det ikke er sælger, der ejer onlinegrænsefladen.

Endvidere fremgår, at det grundet konstant udvikling er uklart, hvad en onlinegrænseflade er, men at det umiddelbart er enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der giver brugere adgang til produkter eller indhold.

Af bemærkningerne fremgår, at bestemmelsen går videre end markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i, idet den også vil kunne anvendes i forbindelse med salg af energirelaterede produkter, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, og således ikke alene energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko, som det fremgår af forordningen. Kontrolmyndigheden vil dermed blive tildelt en beføjelse, som gør det lettere at håndhæve reglerne for onlinehandel på samme vis, som det er tilfældet over for fysiske butikker. Yderligere fremgår, at bestemmelsen ikke berører anvendelsen af bestemmelserne i e-handelsloven, som implementerer direktiv 2000/31/EF, herunder bestemmelsen i § 16 om ansvarsfrihed for hostingtjenester.

Efter ecodesignlovens § 11 b, stk. 2, kan kontrolmyndigheden påbyde ejere af onlinegrænseflader udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse reglerne, når slutbrugerne får adgang til onlinegrænsefladen.

Bestemmelsen gengiver med tilpasninger beføjelsen i markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i, 2. pkt. Den går dog videre, som nævnt ovenfor i forhold til § 11 b, stk. 1, således, at det bliver lettere for kontrolmyndigheden at håndhæve reglerne for onlinehandel på samme vis, som det er tilfældet over for fysiske butikker.

Ecodesignloven indeholder i § 11 c, bestemmelser om blokering af onlinegrænseflader. Af lovens § 11 c, stk. 1, fremgår, at kontrolmyndigheden kan foranledige blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter § 11 b ikke er efterkommet eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 67, fremgår, at kontrolmyndigheden skal kunne bringe manglende overensstemmelse til ophør hurtigt og effektivt, når den erhvervsdrivende, der sælger et energirelateret produkt, ikke samarbejder, skjuler sin identitet eller flytter inden for EU eller til et tredjeland for at undgå håndhævelse. I de tilfælde, hvor der er risiko for alvorlig og uoprettelig skade for brugerne på grund af manglende overensstemmelse, bør kontrolmyndigheden kunne træffe foranstaltninger, når det er behørigt begrundet og proportionalt, og såfremt der ikke er anden mulighed for at forhindre eller begrænse risikoen.

Endvidere fremgår, at kontrolmyndigheden bør kunne foranledige, at adgangen til en onlinegrænseflade blokeres i situationer, hvor et påbud efter § 11 b ikke efterkommes. Ydermere vil bestemmelsen kunne anvendes, hvor en onlinegrænseflade gentagne gange har solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko. Bestemmelsen vil kunne anvendes over for webbutikker og handelsplatforme, der formidler et salg af produktet eller videreformidler kontakten mellem køber og sælger.

Yderligere fremgår i relation til hjemmesider, at der ved blokering forstås en ordning, der er rettet mod danske internetudbydere med henblik på direkte DNS-blokering fra udbyderens side af en onlinegrænseflade med et apparat eller radioudstyr, der udgør en alvorlig risiko. DNS-blokering vil medføre, at forsøg på at opnå adgang til blokerede onlinegrænseflader automatisk afvises af internetudbyderen. Det forudsættes, at afvisningen vil være ledsaget af en tekst, hvoraf det fremgår, at kontrolmyndigheden vil have opnået rettens kendelse til at blokere den pågældende onlinegrænseflade, og at eventuelle indsigelser kan rettes til kontrolmyndigheden. For danske hjemmesider med et dk-domænenavn vil blokeringen kunne foretages af webhostingudbyderen.

Herudover fremgår, at kravet om, at onlinegrænsefladen sælger eller formidler salg af et energirelateret produkt, der udgør en alvorlig risiko, vil indebære, at der f.eks. sælges eller formidles et energirelateret produkt, der udgør en alvorlig risiko. Det afgørende vil således være, om brugere vil kunne få et fejlagtigt indtryk af, at et energirelateret produkt udgør en alvorlig risiko, hvis dette er tilfældet. Dermed vil omtale af et energirelateret produkt, som udgør en alvorlig risiko, på en onlinegrænseflade ikke som det eneste resultere i blokering af en onlinegrænseflade.

Desuden fremgår med hensyn til kravet om, at onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg, at det omfatter tilfælde, hvor den erhvervsdrivende inden for de seneste 2 år har begået mindst to lignende forseelser – dvs. tre i alt. Afgørende er, at de er ensartede, og at der er tale om energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko. Der vil udelukkende være tale om, at kontrolmyndigheden gentagne gange har truffet afgørelse om, at den pågældende erhvervsdrivendes energirelaterede produkter har vist sig at udgøre en alvorlig risiko.

Dertil fremgår, at bestemmelsen går videre end forpligtelsen i markedsovervågningsforordningen, jf. artikel 14, stk. 4, litra k, da den også omfatter forhold om gentagne gange at have solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Endelig fremgår, at bestemmelsen ikke berører anvendelsen af bestemmelserne i e-handelsloven, som implementerer direktiv 2000/31/EF, herunder bestemmelsen i § 16 om ansvarsfrihed for hostingtjenester.

Af ecodesignlovens § 11 c, stk. 2, 1. pkt., fremgår, at afgørelse efter stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade skal træffes af retten ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 68, fremgår, at hvis kontrolmyndighedens anmodning om blokering imødekommes, vil kendelsen skulle indeholde oplysning om, hvilken konkret onlinegrænseflade, som vil kunne blokeres. Kendelse om blokering træffes over for den informations-samfundstjenesteudbyder, der vil være nærmest til at blokere for adgangen til onlinegrænsefladen. For hjemmesider vil det typisk være en webhostingudbyder, hvis det er en dansk hjemmeside med et dk-domænenavn. For en udenlandsk hjemmeside vil det typisk være internetudbyderne, hvilket i så fald vil ske i form af en såkaldt DNS-blokering.

Endvidere fremgår, at retten vil kunne træffe afgørelse om blokeringens varighed. Blokeringen vil under alle omstændigheder kunne ophæves, når betingelserne i bestemmelsens stk. 4 eller 5 er til stede. Yderligere fremgår, at kendelser om blokering vil kunne kæres efter de almindelige betingelser i retsplejelovens kapitel 37.

Af ecodesignlovens § 11 c, stk. 2, 2. pkt. fremgår, at retten inden den træffer afgørelse, så vidt muligt skal give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig. Af

bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 68, fremgår, at den onlinegrænseflade, der rammes af indgrebet om blokering, som part vil have mulighed for at komme med sine bemærkninger, inden kendelsen om blokering træffes over for onlinegrænsefladens udbyder.

Af ecodesignlovens § 11 c, stk. 2, 3. pkt., fremgår, at de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, skal anføres i kendelsen. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 68, fremgår, at kontrolmyndigheden forudsættes underrette den, som indgrebet retter sig mod, dvs. ejeren (registranten) af den onlinegrænseflade, som retten har givet tilladelse til at blokere. Indeholder onlinegrænsefladen ikke kontaktoplysninger, og kan kontrolmyndigheden ikke umiddelbart fremskaffe disse oplysninger på anden vis, vil underretning dog kunne undlades. Underretning af personer i udlandet vil ske efter de almindelige retshjælpsregler om underretning til personer i andre lande.

Af ecodesignlovens § 11 c, stk. 3, fremgår, at det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå kontrolmyndigheden ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 68, fremgår, at det bl.a. vil indebære, at udbyderne vil skulle iværksætte en blokering af adgangen til den onlinegrænseflade, som rettens kendelse vedrører.

Af bemærkningerne fremgår endvidere, at der ved udbydere af informationssamfundstjenester forstås enhver fysisk eller juridisk person, som leverer en informationssamfundstjeneste. Definitionen vil omfatte alle fysiske og juridiske personer, som leverer tjenester, der er nødvendige for, at en modtager kan få adgang til f.eks. internettet og kan søge efter og give oplysninger på åbne netværk. Begrebet vil endvidere omfatte fysiske og juridiske personer, der stiller tjenesteydelser og produkter til rådighed både gratis eller mod betaling på f.eks. internettet. Der vil f.eks. være tale om internetleverandører, serverejere, webhostingudbydere, applikationsudbydere og erhvervsdrivende, der udbyder tjenesteydelser online.

Yderligere fremgår, at det er hensigten med bestemmelsen at omfatte internetudbydere, der udbyder internet til en bredere kreds af kunder. Det er dermed ikke hensigten at omfatte virksomheder, der udbyder internet til en begrænset eller lukket kreds af personer, herunder restaurationer, hoteller, uddannelsesinstitutioner, boligforeninger eller lignende.

Det følger af lovens § 11 c, stk. 4, 1. pkt., at kontrolmyndigheden skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 68, fremgår, at det forudsættes, at kontrolmyndigheden, hvis den bliver bekendt med, at grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede, hurtigst muligt foranlediger, at blokeringen fjernes. Ophæ-

velsen vil kunne ske på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod eller af kontrolmyndigheden. Da blokering af en hjemmeside er et vidtgående indgreb, bør der være mulighed for hurtigt at ophæve blokeringen, når grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede.

Af lovens § 11 c, stk. 4, 2. pkt. fremgår, at kontrolmyndigheden af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, skal træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 68, fremgår, at kontrolmyndigheden vil have en forpligtelse til at følge op og vurdere, om blokeringen vil skulle opretholdes. Det omfatter dog ikke en pligt til at følge op og vurdere den blokerede onlinegrænseflade oftere end hver sjette måned. Endvidere fremgår, at afgørelse om ophævelse vil blive truffet, når det er godtgjort, at påbuddet er efterkommet, eller den erhvervsdrivende har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at undgå, at onlinegrænsefladen igen sælger eller formidler salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Af lovens § 11 c, stk. 5, følger, at, hvis den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, fremsætter anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, skal kontrolmyndigheden, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten. Endvidere fremgår, at retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes. Yderligere fremgår, at hvis en anmodning ikke tages til følge, vil ny anmodning ikke kunne fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 69, fremgår, at det med hensyn til hjemmesider i praksis vil være en registrant, der vil kunne fremsætte anmodningen om ophævelse af blokering. Endvidere fremgår, at sagen vil skulle indbringes for den ret, der har truffet afgørelse om blokering af den pågældende hjemmeside, og at kendelsen kan kæres efter de almindelige regler herom. Yderligere fremgår med hensyn til den situation, hvor anmodningen ikke tages følge, at bestemmelsen i stk. 4 fortsat vil skulle overholdes i disse måneder. Kontrolmyndigheden vil således have pligt til at træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen, hvis onlinegrænsefladen godtgør, at betingelserne for blokeringen ikke længere er til stede.

Det fremgår af ecodesignlovens § 14 a, at kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter lovens §§ 11 b om og 11 c. Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 73, fremgår, at bestemmelsen vil kunne finde anvendelse over for udbydere af informationssamfundstjenester i tilfælde, hvor den pågældende udbyder – på trods af kontrolmyndighedens fremvis-

ning af rettens kendelse om blokering – ikke iværksætter en blokering af den berørte hjemmeside.

Endvidere fremgår, at tvangsbøderne vil skulle fastsættes som daglige bøder, indtil den påtvungne handling efterkommes. Daglige tvangsbøder vil skulle gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen, og bøderne vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat. Det almindelige proportionalitetsprincip medfører bl.a., at tvangsbøden ikke må stå i misforhold til undladelsen, ligesom der ved fastsættelsen af tvangsbøden skal tages hensyn til den handlepligtiges økonomiske formåen, således at pressionen har effekt, men bødestørrelsen vil i øvrigt bero på et konkret skøn. En tvangsbøde vil dog mindst skulle være på 1.000 kr. dagligt, og der beregnes kun én daglig tvangsbøde, uanset antallet af påtvungne handlinger.

Yderligere fremgår, at de daglige tvangsbøder vil kunne pålægges fra en given dato. Forudsætningen for at pålægge daglige tvangsbøder vil være, at kontrolmyndigheden mindst 14 kalenderdage forinden underretter den handlepligtige om, at bøden vil blive pålagt fra den anførte dato. Varslingen vil skulle indeholde oplysninger om tvangsbødens størrelse, og der vil skulle tages forbehold for en eventuel senere forhøjelse af tvangsbøden. De daglige tvangsbøder vil kunne forhøjes med en uges skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat.

Herudover fremgår, at formålet med tvangsbøder er lovliggørelse og ikke straf, og eventuelle ubetalte tvangsbøder bortfalder således, hvis udbyderen af informationssamfundstjenester gennemfører den påtvungne handling.

Det følger af markedsovervågningsforordningen, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have en række beføjelser, som fremgår af forordningens artikel 14, stk. 4. Med hensyn til onlinegrænseflader fremgår af artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i, at hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, skal markedsovervågningsmyndighederne have beføjelsen til at påbyde fjernelse af indhold, der henviser til de relaterede produkter, fra en onlinegrænseflade eller at påbyde, at en advarsel til slutbrugerne udtrykkeligt vises, når de får adgang til en onlinegrænseflade.

Ved slutbruger forstås efter markedsovervågningsforordningen enhver fysisk eller juridisk person, der er bosiddende eller etableret i Unionen, og til hvem et produkt er gjort tilgængeligt enten som forbruger uden for et erhverv, en forretning, et håndværk eller fag, eller som erhvervsmæssig slutbruger som led i dennes industrielle eller erhvervsmæssige aktiviteter, jf. artikel 3, nr. 21.

Af artikel 14, stk. 4, litra k, nr. ii, fremgår, at hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, og hvis anmodning i henhold til nr. i ikke overholdes, skal markedsovervågningsmyndighederne have beføjelse til at påbyde udbydere af informationssamfundstjenester at be-

grænse adgangen til onlinegrænsefladen, herunder ved at anmode en relevant tredjepart om at gennemføre sådanne foranstaltninger.

For øvrige beføjelser, som følger af artikel 14, stk. 4, henvises til bemærkningerne i pkt. 3.3.2.1. og 3.3.3.1.

Af ecodesignforordningens artikel 35, stk. 1, fremgår, at de generelle forpligtelser i artikel 11 og 30 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2022/2065/EU af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordning om digitale tjenester) finder anvendelse med henblik på nærværende forordning. Endvidere fremgår, uden at det vedrører disse generelle forpligtelser, at udbydere af onlinemarkedspladser skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, såfremt disse myndigheder anmoder herom og i specifikke tilfælde, med henblik på at lette eventuelle tiltag, der træffes for at eliminere eller, såfremt dette ikke er muligt, begrænse manglende overensstemmelse med et produkt, som udbydes eller har været udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Af ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2, fremgår om de beføjelser, der tillægges medlemsstaterne i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens artikel 14, at markedsovervågningsmyndighederne skal have beføjelsen til, for så vidt angår alle produkter omfattet af en relevant delegeret retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, at kunne beordre en udbyder af en onlinemarkedsplads til at gribe ind over for ét eller flere specifikke stykker indhold, der henviser til et produkt, som ikke overholder kravene, herunder ved at fjerne det. Sådant indhold skal anses som ulovligt indhold i henhold til artikel 3, litra h, i forordning om digitale tjenester. Markedsovervågningsmyndigheder kan i overensstemmelse med artikel 9 i forordning om digitale tjenester udstede sådanne påbud.

Ved udbyder af en onlinemarkedsplads forstås efter forordningen en udbyder af en formidlingstjeneste, der anvender en onlinegrænseflade, der gør det muligt for kunder at indgå fjernsalgsaftaler med erhvervsdrivende om salg af produkter, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, jf. forordningens artikel 2, nr. 54.

Af ecodesignforordningens præambelbetragtning nr. 72 fremgår, at artikel 14 i markedsovervågningsforordningen giver markedsovervågningsmyndighederne beføjelse til, hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, at kræve, at indhold, der henviser til produkter, der ikke opfylder kravene, fjernes fra en onlinegrænseflade. Endvidere fremgår, at de beføjelser, der er tillagt markedsovervågningsmyndighederne ved markedsovervågningsforordningen, også bør finde anvendelse i forbindelse med ecodesignforordningen. Med henblik på effektiv markedsovervågning i henhold til nærværende forordning og for at undgå tilstedeværelsen af produkter, der ikke opfylder kravene, på EU-markedet, bør disse beføjelser imidlertid gælde i alle nødvendige og forholdsmæssige tilfælde, herunder for produkter, der udgør en risiko, som ikke er alvor-

lig. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med artikel 9 i forordning om digitale tjenester.

Det følger af ecodesignforordningens artikel 2, nr. 57, at et produkt, der udgør en risiko forstås som, et produkt, der ved ikke at opfylde et krav til miljøvenligt design, der er fastsat i eller i henhold til denne forordning, bortset fra kravene anført i artikel 71, stk. 1 (formel mangel), kan skade miljøet eller andre samfundsinteresser, der er beskyttet af dette krav.

Af forordningens artikel 35, stk. 3, fremgår, at udbydere af onlinemarkedspladser skal etablere et enkelt kontaktpunkt med henblik på direkte kommunikation med medlemsstaternes markedsovervågningsmyndigheder om overholdelse af ecodesignforordningen. Kontaktpunktet kan være samme kontaktpunkt som omhandlet i artikel 22, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2023/988/EU eller artikel 11, stk. 1, i forordning 2022/2065/EU.

3.3.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser målrettet onlinemarkedspladser, der vil skulle sikre en effektiv dansk håndhævelse med hensyn til ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen.

Det vurderes, at de gældende regler i ecodesignloven overordnet set med de nødvendige tilpasninger efter den foreslåede lovs anvendelsesområde vil opfylde ecodesignforordningens og markedsovervågningsforordningens krav til håndhævelse målrettet onlinemarkedspladser.

Det foreslås derfor at fastsætte bestemmelser, der svarer til de bestemmelser, der følger af ecodesignloven. Det vil omfatte bestemmelser om, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne give udbydere af en onlinemarkedsplads påbud om at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, eller udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne. Ved overtrædelse af et meddelt påbud vil der kunne straffes med bøde. Endvidere omfatter det bestemmelser, hvorefter der vil kunne iværksættes blokering af en onlinemarkedsplads, hvis et påbud som nævnt ovenfor ikke overholdes, eller onlinemarkedspladsen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko. Yderligere vil det omfatte en sanktionsbestemmelse, hvorefter der vil kunne pålægges informationsfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage.

Bestemmelserne vil tilpasses den foreslåede lovs anvendelsesområde, og der foreslås mindre justeringer, herunder at begrebet onlinemarkedsplads i overensstemmelse med ecodesignforordningen vil anvendes i den foreslåede lov, i stedet for onlinegrænseflade. Det vurderes, at denne ændring vil medføre en mindre ændring af bestemmelsernes anvendelsesområde, herunder fordi onlinegrænseflade omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, det gør onlinemarkeds-

plads ikke. Ved overtrædelser, som omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, vil påbudshjemlerne i den foreslåede §§ 12 og 13 kunne anvendes af Sikkerhedsstyrelsen, dog ikke med henblik på at blokere hjemmesiden.

Bestemmelserne vurderes at opfylde den ramme for kontrol, der er forudsat med ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen, og vil supplere forordningerne.

Bestemmelserne vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, og ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2.

For en nærmere gennemgang af forslagens bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til de foreslåede §§ 14-16.

3.3.5. Offentliggørelse

3.3.5.1. Gældende ret

Det følger af ecodesignlovens § 12, stk. 1, at kontrolmyndigheden skal offentliggøre resultater af kontrol og afgørelser truffet efter lovens §§ 11-11 c. Af lovens § 12, stk. 2 og 3, fremgår endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse af kontrolresultater og afgørelser som nævnt i stk. 1, herunder om offentliggørelse af navne på produkter og fysiske og juridiske personer, hvis produkter er kontrolleret, samt om formen for og omfanget af offentliggørelsen.

Bemyndigelsen i ecodesignlovens § 12, stk. 2, er udmøntet i ecodesignbekendtgørelsens §§ 11-13. Af bekendtgørelsens § 11, stk. 1, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsen kan offentliggøre resultater af kontrol om den, der er ansvarlig for, at et produkt overholder regler om ecodesign og afgørelser om påbud og forbud efter ecodesignloven. Af bekendtgørelsens § 11, stk. 2, fremgår, at offentliggørelse af resultater af kontrol og afgørelser om påbud og forbud kan omfatte:

- 1) navn og adresse på den, der er ansvarlig for produktet,
- 2) tidspunkt og sted for kontrollen,
- 3) en beskrivelse af det kontrollerede produkt, som skal være tilstrækkelig til en entydig identifikation af modellen,
- 4) resultater af kontrollen, herunder resultater af stikprøvekontrol og måle- og kontrolresultater for yderligere kontrol af den pågældende produkttype,
- 5) eventuelt meddelt påbud eller forbud, herunder indhold og begrundelse, og
- 6) navne på fysiske og juridiske personer, som påbuddet eller forbuddet er rettet til.

Af § 11, stk. 3, fremgår endvidere, at offentliggørelse kan ske i elektronisk form og ved udsendelse af en pressemeddelelse. Yderligere fremgår, at offentliggørelse kan ske, uanset om afgørelser om påbud eller forbud indbringes for domsto-

lene, jf. § 12, stk. 1, og at det vil blive offentliggjort, når den ansvarlige erhvervsdrivende har dokumenteret, at produkt er i overensstemmelse med reglerne, jf. § 12, stk. 3. Af § 13 fremgår desuden, at Sikkerhedsstyrelsen kan offentliggøre resultater om kontrol, der er modtaget fra andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner, organisationer eller virksomheder.

Markedsovervågningsforordningen indeholder i artikel 16, stk. 5, en bestemmelse om, at markedsovervågningsmyndighederne skal sikre, at et produkt trækkes tilbage eller kaldes tilbage, eller at produktets tilgængeliggørelse på markedet forbydes eller begrænses, hvis den erhvervsdrivende ikke træffer korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risiko fortsat består, samt at offentligheden, Kommissionen og de øvrige medlemsstater underrettes herom.

Endvidere fremgår det af markedsovervågningsforordningens artikel 17, at markedsovervågningsmyndighederne skal udføre deres aktiviteter med en høj grad af gennemsigtighed og offentliggøre alle oplysninger, som de finder relevante for at beskytte slutbrugernes interesser. Af bestemmelsen fremgår yderligere, at markedsovervågningsmyndighederne skal respektere fortrolighedsprincippet, tavshedspligten og forretningshemmeligheder og skal beskytte personoplysninger i overensstemmelse med EU-retten og national ret.

Ecodesignforordningen indeholder ingen bestemmelser, der direkte omhandler offentliggørelse af kontrolresultater og afgørelser m.v.

3.3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er i markedsovervågningsforordningen forudsat, at offentligheden skal underrettes om kontrolmyndighedens korrigerende tiltag. Ligeledes fremgår det, at kontrolmyndighederne skal udføre deres aktiviteter med en høj grad af gennemsigtighed, og at de skal offentliggøre alle oplysninger, som de finder relevante for at beskytte slutbrugernes interesser. Det vurderes derfor nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser om offentliggørelse til markedsovervågningsforordningen.

Det foreslås at fastsætte en bestemmelse, hvorefter Sikkerhedsstyrelsen af hensyn til at beskytte slutbrugernes interesser vil kunne oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af denne lov, codesignforordningen, dertilhørende delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, eller markedsovervågningsforordningen. Oplysningerne vil bl.a. kunne omhandle relevante kendetegn til brug for produktets identifikation, risikoens art, hvor dette er relevant, hvilke foranstaltninger der er truffet, og hvordan offentligheden bør forholde sig. Der vil ved offentliggørelsen skulle tages hensyn til oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, således at de kun videregives, hvis det vurderes nødvendigt, herunder for at beskytte slutbrugernes interesser.

Bestemmelsen vil med mindre justeringer svare til en ensretning af de bestemmelser, som følger om offentliggørelse efter § 22 i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning (lov om produkter og markedsovervågning).

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5. Den vil endvidere supplere markedsovervågningsforordningens artikel 17.

For en nærmere gennemgang af forslagets bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til den foreslåede § 17.

3.3.6. Delegation til sagkyndige institutioner, organisationer, private virksomheder m.v.

3.3.6.1. Gældende ret

Af codesignlovens § 13, stk. 3, fremgår, at erhvervsministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende kontrol, udtagning, måling og afprøvning af produkter, akkrediteret certificering samt sekretariatsbistand til ministeren. Af lovens § 13, stk. 4, fremgår at erhvervsministeren fører kontrol med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v. som nævnt i stk. 3.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2007-08, 2. samling, tillæg A, side 742-743, fremgår, at formålet er at kunne inddrage sagkyndig kompetence ved administrationen af regler i medfør af loven, etablere en fleksibel og enkel administration, få udført kontrolopgaver af teknisk art, og få tilrettelagt og udført informationsopgaver m.v. Af bemærkningerne fremgår endvidere, at udførelsen af opgaver vedrørende måling og prøvning og akkrediteret certificering vil blive tildelt sagkyndige virksomheder, og at opgaverne som udgangspunkt vil blive tildelt efter bestemmelserne om offentlige udbud.

Af lovens § 13, stk. 5, fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om videregivelse af oplysninger om resultater af tilsyn til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v. som nævnt i stk. 4, som varetager opgaver i tilknytning til lovens formål. Bestemmelsen er udmøntet i codesignbekendtgørelsen, hvoraf det fremgår, at Sikkerhedsstyrelsen kan videregive oplysninger om resultater af kontrol til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner, organisationer eller virksomheder, der varetager opgaver vedrørende miljøvenligt design af energirelaterede produkter, jf. § bekendtgørelsens 14, stk. 1. Endvidere fremgår, at videregivelse af oplysninger om resultater af kontrol efter stk. 1 kan ske, når resultatet af kontrollen er meddelt den, der er ansvarlig for produktet, jf. § 14, stk. 2.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter i artikel 14, stk. 3, at medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om, at markedsovervågnings-, undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser skal udøves på en af følgende måder, alt efter hvad

der er relevant: 1) direkte af markedsovervågningsmyndighederne under deres egen myndighed, 2) gennem andre offentlige myndigheder i overensstemmelse med kompetencefordelingen og den institutionelle og administrative struktur i den pågældende medlemsstat, og 3) ved at indbringe sagen for en domstol, der er kompetent til at træffe den nødvendige afgørelse om at godkende udøvelsen af denne beføjelse. Ecodesignforordningen indeholder ikke bestemmelser om medlemsstaternes delegation af kontrolbeføjelser m.v.

3.3.6.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes hensigtsmæssigt at fastsætte bestemmelser om erhvervsministerens adgang til at bemyndige sagkyndige institutioner, organisationer og virksomheder til at udøve nærmere angivne beføjelser, herunder om kontrol, udtagning og måling af produkter.

Det bemærkes hertil, at codesignforordningens brede anvendelsesområde muliggør, at der vil kunne fastsættes codesignkrav m.v. til som udgangspunkt alle fysiske produkter, bortset fra produktkategorier som foder, fødevarer og lægemidler. For at sikre de tilstrækkelige kompetencer i forbindelse med markedsovervågningen vil det kunne blive nødvendigt for Sikkerhedsstyrelsen at trække på eksternt ekspertise.

Det foreslås derfor, at erhvervsministeren vil kunne bemyndige sagkyndige institutioner, organisationer og virksomheder til at udføre nærmere angivne beføjelser, der er tillagt ministeren. Endvidere foreslås, at erhvervsministeren, eller en myndighed, som ministeren har henlagt sine beføjelser til, vil skulle føre kontrol med varetagelsen af opgaver, som henlægges til sådanne institutioner, organisationer eller virksomheder.

Bemyndigelsens udmøntning vil indebære, at kontrolmyndigheden vil have mulighed for at inddrage sagkyndig kompetence ved kontrol af overholdelse af regler omfattet af den foreslåede lov.

I forlængelse heraf foreslås det, at der fastsættes regler om videregivelse af oplysninger om resultater af kontrol til danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v.

De foreslåede bestemmelser vil svare til gældende retstilstand efter codesignloven.

For en nærmere gennemgang af forslaget bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til den foreslåede § 18.

3.4. Klage m.v.

3.4.1. Gældende ret

Det følger af § 14 i codesignloven, at afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har bemyndiget, kan

påklages til Energiklagenævnet. Miljøministerens afgørelser kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, jf. stk. 1.

Af lovens § 14, stk. 2-6, fremgår nærmere regler om klage til Miljø- og Fødevareklagenævnet, herunder om klagens indgivelse, efterfølgende kommunikation, afgørelsesmyndighedens eventuelt udtalelse m.v.

Af lovens § 14, stk. 7, fremgår, at afgørelser truffet af en anden myndighed i henhold til loven ikke kan påklages til klima-, energi- og forsyningsministeren henholdsvis miljøministeren.

Endvidere fremgår af lovens § 14, stk. 8, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage, afskæring af klageadgang og søgsmålsfrist til prøvelse af afgørelser truffet af klagenævnene.

Yderligere fremgår af lovens § 14, stk. 9, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under klima-, energi- og forsyningsministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, ikke kan indbringes for ministeren.

I 2018 overtog Erhvervsministeriet ved kongelig resolution ressortansvaret for markedsovervågningen af codesignreglerne, og Sikkerhedsstyrelsen har herefter været kontrolmyndighed på området.

Af codesignbekendtgørelsens § 15, stk. 1, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsens afgørelser efter bekendtgørelsen kan påklages til Energiklagenævnet.

Hverken codesignforordningen eller markedsovervågningsforordningen indeholder konkrete bestemmelser om klage. Det følger dog af markedsovervågningsforordningens artikel 21, at der ved meddelelse af restriktive foranstaltninger til den erhvervsdrivende, skal oplyses om klagemuligheder og klagefrister i henhold til gældende ret i den pågældende medlemsstat.

3.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det forventes, at den overvejende del af de afgørelser, som Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed vil træffe om produkter og de forpligtede erhvervsdrivende, vil være af teknisk karakter og vil forudsætte betydelig teknisk indsigt på området. Endvidere vurderes det reelle behov for administrativ prøvelse yderst begrænset. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt at afskære den administrative klageadgang over Sikkerhedsstyrelsens afgørelser.

Det reelle behov for administrativ prøvelse vurderes ligeledes yderst begrænset med hensyn til afgørelser om overtrædelse af regler om grønne offentlige udbud, som fastsat efter codesignforordningens artikel 65. Afgørelser om ud-

pegning af og kontrol m.v. med bemyndigede organer, jf. den foreslåede § 4, findes på samme måde at være af teknisk karakter og behovet for klageadgang begrænset. Afskæring af administrativ klageadgang findes på den baggrund ikke at have retssikkerhedsmæssige konsekvenser.

Det foreslås derfor, at den administrative klageadgang afskæres med hensyn til afgørelser truffet efter den foreslåede lov eller efter regler fastsat efter loven.

Det foreslås dog, at der etableres hjemmel til, at klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren på hver deres område vil kunne fastsætte regler om klageadgang over bemyndigede organer som udpeges efter den foreslåede § 4, stk. 1, og det nationale akkrediteringsorgan som udpeget i regler fastsat i medfør af den foreslåede § 4, stk. 2. Endvidere foreslås det, at Sikkerhedsstyrelsens afgørelser om påbud og forbud efter afgørelsesmodtagers anmodning vil kunne indbringes af Sikkerhedsstyrelsen for domstolen.

Bestemmelsen vil ikke medføre en ændring af forpligtelserne efter officialprincippet, og uanset afskæringen af den administrative klageadgang vil der påhvile en forpligtelse om at genoptage en sag, hvis parten efter afgørelsen er truffet fremkommer med nye relevante oplysninger til sagen og ønsker sagen genoptaget, eller hvis myndigheden ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt inden afgørelsen.

Den foreslåede tilgang vil svare til håndtering af klageadgang i anden produktregulering, herunder i lov om produkter og markedsovervågning.

Yderligere foreslås der fastsat bemyndigelser, hvorefter der vil kunne fastsættes regler om digital kommunikation med hensyn til forhold omfattet af lovens anvendelsesområde.

For en nærmere gennemgang af de foreslåede bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til den foreslåede §§ 19 og 20.

3.5. Sanktioner

3.5.1. Gældende ret

I ecodesignlovens § 15, stk. 1, oplistes en række forhold, som straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, jf. nr. 1-7.

Efter lovens § 15, stk. 1, nr. 1, straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4 eller som erhvervsdrivende undlader at opfylde sine forpligtelser efter lovens § 7 a. Af lovens § 7 a, stk. 1, fremgår en underretnings- og samarbejdsforpligtelse over for kontrolmyndigheden, hvis der er grund til at tro, at det energirelaterede produkt udgør en risiko, samt over for den ansvarlige efter lovens § 4. Af lovens § 7 a, stk. 2, fremgår en forpligtelse for informationssamfundstjenester, hvorefter de på kontrolmyndighedens anmodning skal samarbejde med hensyn til tiltag om at eliminere eller begrænse risiko forbundet med et energirelateret produkt, der udbydes eller har været udbudt til salg online gennem deres tjenester.

Efter lovens § 15, stk. 1, nr. 2, straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4 undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter lovens § 10, stk. 3, eller som erhvervsdrivende undlader at afgive oplysninger efter lovens § 10, stk. 4. Af lovens § 10, stk. 3, fremgår en forpligtelse om efter anmodning fra kontrolmyndigheden at give oplysninger, som er nødvendige for kontrolmyndighedens varetagelse af kontrolopgaver, på et sprog, der er letforståeligt. Af lovens § 10, stk. 4, fremgår en forpligtelse om efter anmodning fra kontrolmyndigheden at give oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet.

Efter lovens § 15, stk. 1, nr. 3, straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4, erhvervsdrivende eller udbyder af informationssamfundstjenester afgiver urigtige eller vildledende oplysninger efter lovens § 7 a, § 8, stk. 1, 2. pkt., og § 10, stk. 3 eller 4. Med hensyn til lovens § 7 a og § 10, stk. 3 og 4, henvises der til afsnittene ovenfor. Af lovens § 8, stk. 1, 2. pkt., fremgår, at den ansvarlige efter lovens § 4 senest 10 dage efter kontrolmyndighedens anmodning skal kunne stille dokumentation til rådighed, herunder overensstemmelseserklæring om et produkts overensstemmelse med reglerne.

Efter lovens § 15, stk. 1, nr. 4, straffes den, der ikke har en bemyndiget repræsentant eller ikke har givet den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, hvor dette kræves efter lovens § 8, stk. 3. Af lovens § 8, stk. 3, fremgår, at den ansvarlige producent, herunder fabrikant, efter lovens § 4, stk. 1, skal have en bemyndiget repræsentant, hvor dette er påkrævet, og skal give den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven.

Efter lovens § 15, stk. 1, nr. 5, straffes den, der undlader at give kontrolmyndigheden adgang til udtagelse af produkter som nævnt i lovens § 10 b. Af lovens § 10 b, fremgår kontrolmyndighedernes adgang med henblik på kontrol uden retskendelse til alle erhvervmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energirelaterede produkter.

Af bemærkningerne til § 15, stk. 1, nr. 5 fremgår, jf. Folkeetingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 76, at strafbestemmelsen finder anvendelse uanset, om kontrolmyndigheden efterfølgende rekvirerer politiets bistand og på den måde skaffer sig adgang. I situationer omfattet af § 10 i retssikkerhedsloven kan denne straffebestemmelse dog ikke bringes i anvendelse.

Efter lovens § 15, stk. 1, nr. 6, straffes den, der overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse efter §§ 11-11 b. Lovens § 11 omhandler kontrolmyndighedens påbud og forbud til enhver, der har bragt et produkt i omsætning efter lovens § 4, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervmæssigt ibrugtager produktet, herunder om at bringe et produkt i overensstemmelse med kravene, at sikre, at et energirelateret produkt ikke udgør en risiko, eller at over-

holde visse betingelser, inden produktet bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.

Lovens § 11 a omhandler kontrolmyndighedens påbud om på en relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå og kan målrettes ansvarlige efter lovens § 4, der har bragt et energirelateret produkt i omsætning, den erhvervsdrivende, der har gjort det energirelaterede produkt tilgængeligt på markedet, og enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet.

Lovens § 11 b omhandler kontrolmyndighedens påbud til ejeren af en onlinegrænseflade om at ændre eller fjerne indhold eller at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med denne lov, regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning.

Efter § 15, stk. 1, nr. 7, straffes den, der omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger herpå.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 77, fremgår, at effektiv kontrol i høj grad er baseret på de erhvervsdrivendes samarbejde, og at der derfor skal være en konsekvens ved at modarbejde markedsovervågningen. Bestemmelsen vil f.eks. dæmme op for, at erhvervsdrivende vil forsøge at undgå kontrol ved eksempelvis at blokere kontrolmyndighedens IP-adresse eller udtænke løsninger, der kan omgå et salgsforbud. På fysiske lokaliteter som f.eks. en butik eller et lager kan det også være, at den erhvervsdrivende skjuler energirelaterede produkter for kontrolmyndigheden, så kontrolmyndigheden ikke i forbindelse med et besøg på lokaliteten har mulighed for at kontrollere det energirelaterede produkt eller tage det med til kontrol.

Endvidere fremgår, at bestemmelserne er fastsat med henblik på at ensrette straffebestemmelserne med sanktioner på produktområdet, navnlig strafbestemmelserne i lov om produkter og markedsovervågning. Af bemærkningerne fremgår dog også, at overtrædelser på ecodesignområdet ikke i samme grad som f.eks. overtrædelser vedrørende legetøj eller fyrværkeri vil være egnet til at medføre skade på f.eks. mennesker, dyr eller ejendom. På den baggrund og ud fra en proportionalitetsafvejning i forhold til ressourcforbruget ved sagsbehandlingen af straffesagerne, er der ikke i forhold til de erhvervsdrivendes forpligtelser ensrettet fuldt med strafbestemmelserne i lov om produkter og markedsovervågning. I stedet for at straffebelægge konkrete overtrædelser, vil Sikkerhedsstyrelsen have mulighed for at træffe afgørelser over for den erhvervsdrivende om f.eks. at nedlægge forbud mod at bringe produkterne i omsætning eller et påbud om at trække ulovlige produkter tilbage fra markedet. Hvor et forbud ikke overholdes eller et påbud ikke efterkommes, vil det kunne straffes med bøde.

Straffen for overtrædelse af ecodesignlovens bestemmelser

er i udgangspunktet bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Et eksempel kan være straffelovens § 252, stk. 1, om forsætlig fareforvoldelse, hvor strafferammen er op til 8 års fængsel.

Om strafudmålingen fremgår af bemærkningerne til lov nr. 1176 af 8. juni 2021, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 27, at der var lagt op til et udgangspunkt på en minimumsbøde på ca. 50.000 kr. Dette var en betydelig stigning fra de daværende bødestørrelser på 10-25.000 kr. Bøden ville dog ud fra forskellige hensyn kunne nedsættes f.eks. ved mindre alvorlige overtrædelser.

Af § 15, stk. 2, fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om bøde for overtrædelse af regler, der udstedes i medfør af loven. Ecodesignloven indeholder bemyndigelser for klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om en række forhold, der er udmøntet ved ecodesignbekendtgørelsen. Bekendtgørelsens straffebestemmelser fremgår af bekendtgørelsens § 16, hvorefter der kan straffes med bøde.

Efter lovens § 15, stk. 3, følger, at hvis der ved en overtrædelse er opnået en økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, selv om der ved overtrædelsen ikke er forvoldt skade på miljøet eller fremkaldt fare herfor. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 79, fremgår, at dette udgangspunkt også gælder ved formelle overtrædelser, dvs. overtrædelser, der ikke indebærer skade eller fare for skade på miljøet. Det skal ved strafudmålingen - også hvor der foretages konfiskation - tillægges vægt, om overtrædelsen er sket med økonomisk vinding eller besparelse for øje, uanset om den økonomiske fordel er opnået eller alene tilsigtet, jf. straffelovens 10. kapitel om straffens fastsættelse. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Af lovens § 15, stk. 4, fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser begået flere overtrædelser af loven eller regler fastsat i medfør af loven, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse. Endvidere fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og bødestraffen for overtrædelsen af den eller de andre love.

Af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 79-80, fremgår, at der er tale om absolut kumulation af bøder. Det betyder, at der ved samtidig pådømmelse af flere overtrædelser som udgangspunkt skal ske sammenlægning af den fulde straf for de

enkelte lovovertrædelser. Absolut kumulation vil ligeledes som udgangspunkt finde anvendelse i tilfælde, hvor én eller flere overtrædelser af dette regelsæt pådømmes samtidig med overtrædelser af anden lovgivning. Dette medfører, at strafferettens almindelige princip om modereret kumulation efter straffelovens § 88 fraviges. Ved modereret kumulation forstås, at de enkelte overtrædelser indgår med nedsat vægt, når en samlet straf skal fastsættes for overtrædelser, der pådømmes samtidigt.

Af lovens § 15, stk. 5, fremgår, at stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor. Af bemærkningerne, jf. Folketingsstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 80, fremgår, at en regel om absolut kumulation ikke i alle tilfælde vil føre til et rimeligt resultat. Bestemmelserne i stk. 4 kan derfor fraviges, når særlige grunde taler for det, eksempelvis hvis sammenlægning af forskyldte bøder fører til en uforholdsmæssig høj samlet bøde, herunder henset til forseelsernes karakter.

Af lovens § 15, stk. 6, fremgår, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. Af bemærkningerne, jf. Folketingsstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 80, fremgår, at lovforslaget i første række er rettet mod en bred skare af erhvervsdrivende, og at det derfor er essentielt for virkningen af reglerne, at juridiske personer kan ifalde strafansvar. Juridiske personer kan straffes med bøde ved simpel uagtsomhed ligesom fysiske personer.

Efter straffelovens § 19 kan en overtrædelse af bestemmelser i særlovgivningen, medmindre andet er bestemt, straffes, selv om overtrædelsen alene er begået uagtsomt. Dette står i modsætning til, hvad der efter samme bestemmelse gælder ved overtrædelser af straffeloven, idet straffelovsovertrædelser som hovedregel kun er strafbare i den forsætlige form.

Om straffens fastsættelse fremgår bl.a. af straffelovens § 80, at der skal lægges vægt på overtrædelsens grovhed, herunder forbundne skade, fare samt til, hvad gerningsmanden indså eller burde have indset herom, og oplysninger om gerningsmanden, herunder gerningsmandens bevæggrunde til gerningen. Af lovens § 81 fremgår, at det ved straffens fastsættelse i almindelighed bl.a. skal indgå som skærpene omstændighed, at gerningsmanden tidligere er straffet af betydning for sagen, og at gerningen er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet. Af lovens § 82 fremgår, at det ved straffens fastsættelse i almindelighed bl.a. skal indgå som formildende omstændighed, at gerningsmanden frivilligt har afværget eller søgt at afværge den fare, der er forvoldt ved den strafbare handling, at gerningsmanden har givet oplysninger, som er afgørende for opklaringen af strafbare handlinger begået af andre, og at gerningsmanden har genoprettet eller søgt at genoprette den skade, der er forvoldt ved den strafbare handling.

De almindelige regler om rettighedsfrakendelse fremgår af straffelovens §§ 78 og 79. Det følger bl.a. af straffelovens § 79, stk. 1, at den, som udøver en af de i § 78, stk. 2, om-

handlede virksomheder, ved dom for strafbart forhold kan frakendes retten til fortsat at udøve den pågældende virksomhed eller til at udøve den under visse former, såfremt det udviste forhold begrundes en nærliggende fare for misbrug af stillingen. Det fremgår desuden af straffelovens § 79, stk. 2, 1. pkt., at det samme gælder, når særlige omstændigheder taler derfor, om udøvelse af anden virksomhed. Disse to bestemmelser indebærer, at når der er tale om udøvelse af anden virksomhed, og der foreligger særlige omstændigheder, er det således muligt efter straffelovens § 79, stk. 2, 1. pkt., jf. § 79, stk. 1, ved dom for strafbart forhold at frakende en person, retten til fortsat at udøve den pågældende virksomhed eller til at udøve den under visse former, såfremt det udviste forhold begrundes en nærliggende fare for misbrug af stillingen.

Efter straffelovens § 79, stk. 3, sker frakendelsen på tid fra 1 til 5 år, regnet fra endelig dom, eller indtil videre, i hvilket tilfælde spørgsmålet om fortsat udelukkelse fra den pågældende virksomhed efter 5 års forløb kan indbringes for retten efter de i § 78, stk. 3, indeholdte regler. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan justitsministeren tillade, at indbringelse for retten sker, inden den i 1. pkt. nævnte 5 års frist er forløbet.

Af ecodesignforordningens artikel 74, stk. 1, fremgår, at medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af forordningens bestemmelser, og at de skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de anvendes. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne skal straks give Kommissionen meddelelse om disse regler og foranstaltninger, og efterfølgende underrette om eventuelle senere ændringer.

Endvidere fremgår af forordningens artikel 74, stk. 2, at medlemsstaterne skal sikre, at der ved de sanktioner, der er fastsat i artiklen, tages behørigt hensyn til følgende, alt efter hvad der er relevant:

- a) overtrædelsens karakter, grovhed og varighed
- b) hvor det er relevant, hvorvidt overtrædelsen blev begået forsætligt eller uagtsomt
- c) den finansielle situation hos den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig
- d) de økonomiske fordele, som den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, har opnået ved overtrædelsen, for så vidt som de kan fastslås
- e) den miljømæssige skade, som overtrædelsen har forårsaget
- f) eventuelle tiltag truffet af den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, for at afbøde eller afhjælpe den forvoldt skade

g) overtrædelsens gentagne eller enkeltstående karakter

h) enhver anden skærpende eller formildende faktor i lyset af sagens omstændigheder.

Endelig fremgår det, at medlemsstaterne som minimum skal kunne pålægge sanktioner i form af bøder og tidsbegrænset udelukkelse fra at deltage i offentlige udbudsprocedurer i tilfælde af overtrædelse af forordningen, jf. artikel 74, stk. 3.

Af forordningens præambelbetragtning nr. 114 fremgår, at for at øge tilliden til produkter, der bringes i omsætning, navnlig for så vidt angår produkternes opfyldelse af kravene til miljøvenligt design, skal offentligheden være sikker på, at erhvervsdrivende, der bringer produkter i omsætning, som ikke opfylder kravene, vil blive pålagt sanktioner. Det er derfor nødvendigt, at medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af bestemmelserne i denne forordning, og sikrer, at disse regler anvendes. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning og bør som minimum omfatte bøder og tidsbegrænset udelukkelse fra offentlige udbudsprocedurer.

Med hensyn til kriterierne, som oplystes i artikel 74, stk. 2, fremgår endvidere med forbehold for medlemsstaternes procesautonomi, at der med hensyn til skønsbeføjelserne til at pålægge passende sanktioner i de enkelte sager, bør fastsættes fælles ikkeudtømmende kriterier for fastsættelse af typer og niveauer af sanktioner, der skal pålægges i tilfælde af overtrædelser af forordningen, for at fremme en mere konsekvent anvendelse af sanktioner.

Af markedsovervågningsforordningens artikel 41, stk. 1, fremgår, at medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af markedsovervågningsforordningen og af EU-harmoniseringslovgivning, som forordningen omfatter. Af forordningens artikel 41, stk. 2, fremgår, at sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Af artikel 41, stk. 3, fremgår, at medlemsstaterne senest den 16. oktober 2021 skal give Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser, hvis de ikke tidligere er blevet meddelt, og straks underrette om senere ændringer.

3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.5.2.1. Sanktionsbestemmelser

Det vurderes nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser, der vil skulle sikre en effektiv håndhævelse med hensyn til ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen.

Det vurderes, at de gældende regler, herunder i ecodesignloven overordnet set med de nødvendige tilpasninger efter den foreslåede lovs anvendelsesområde og gældende prak-

sis vil opfylde ecodesignforordningens og markedsovervågningsforordningens krav til sanktioner.

Det er i ecodesignloven lagt til grund, at der ved overtrædelser på ecodesignområdet ikke i samme grad som på visse andre produktområder er risiko for skade på f.eks. mennesker, dyr eller ejendom. På den baggrund og ud fra en proportionalitetsafvejning i forhold til ressourceforbruget ved sagsbehandlingen af straffesagerne, træffes der i første omgang afgørelse over for den erhvervsdrivende om f.eks. forbud mod at bringe et produkt i omsætning eller påbud om at trække ulovlige produkter tilbage fra markedet. Overholdes ikke et forbud eller efterkommes ikke et påbud, vil der kunne straffes med bøde.

Det foreslås, at en tilsvarende tilgang anlægges ved straffebestemmelserne i den foreslåede lov, således at det vil fremgå, at overtrædelse af de forbud eller påbud, som vil kunne gives efter den foreslåede lov, jf. de foreslåede §§ 11-14, vil kunne straffes med bøde.

Endvidere findes det hensigtsmæssigt i forlængelse af ændringen af lov om produkter og markedsovervågning, jf. lov nr. 637 af 11. juni 2024 om ændring af lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, lov om produkter og markedsovervågning, elsikkerhedsloven og lov om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester, at ensrette bestemmelser om kumulation. Det foreslås herefter, at det almindelige princip i strafferetten om modereret kumulation anvendes i stedet for særlige bestemmelser om absolut kumulation. Det vurderes at give en mere fleksibel og proportional bødeudmåling, og der vil kunne undgås uforholdsmæssigt store bødeindstillinger, som ikke står i rimeligt forhold til den begåede lovovertrædelse.

Yderligere følger det bl.a. af ecodesignforordningens artikel 74, stk. 3, at medlemsstaterne skal kunne pålægge en sanktion om tidsbegrænset udelukkelse fra at deltage i offentlige udbudsprocedurer i tilfælde af overtrædelse af forordningen. Det antages, at straffelovens almindelige regler om rettighedsfrakendelse kan anvendes til at frakende retten til at udøve virksomhed ved at deltage i offentlige udbudsprocedurer, jf. straffelovens § 79, stk. 1 og 2, der giver mulighed for ved dom at frakende retten til at udøve virksomhed under visse former, såfremt det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug. Det vurderes derfor, at dansk ret allerede opfylder kravet om tidsbegrænset udelukkelse fra at deltage i offentlige udbudsprocedurer i ecodesignforordningens artikel 74, stk. 3.

Der vil ved vurderingen af rettighedsfrakendelse kunne lægges vægt på, hvorvidt den erhvervsdrivende gentagne gange har modtaget påbud eller forbud efter den foreslåede lov eller ecodesignloven.

Det bemærkes i øvrigt, at offentlige overgiver i forbindelse med indhentning af endelig dokumentation forud for tildeling og indgåelsen af kontrakten vil skulle forholde sig til, om en tilbudsgiver er frakendt retten til at deltage i

offentlige udbydsprocesser. Offentlige ordregivere vil i den forbindelse kunne benytte sig af en erklæring, hvor den erhvervsdrivende bekræfter, at den pågældende ikke er frakendt retten til at deltage i offentlige udbudsprocesser. Afgivelse af urigtige erklæring til offentlige myndigheder etc. vil kunne straffes efter straffelovens § 163.

Straffebestemmelserne skal medvirke til at sikre lovens overholdelse og vil opfylde dele af ecodesignforordningens artikel 74 og markedsovervågningsforordningens artikel 41, stk. 1 og 2.

For en nærmere gennemgang af forslagets sanktionsbestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til den foreslåede § 21.

3.5.2.2. Sanktionernes udmåling

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet er af den opfattelse, at målsætningen for udmålingen af sanktioner bør være, at sanktionen fastsættes således, at den fjerner ethvert incitament til at overtræde lovgivningen for at opnå besparelser på bekostning af lovgivningens beskyttede. De erhvervsdrivende, der overholder reglerne, må ikke stilles økonomisk og derved konkurrencemæssigt dårligere end de erhvervsdrivende, der ikke lever op til kravene.

Sanktionerne skal i overensstemmelse med ecodesignforordningens artikel 74, stk. 1, og markedsovervågningsforordningens artikel 41, stk. 2, være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Offentligheden skal kunne være sikker på, at erhvervsdrivende, der bringer produkter i omsætning, som ikke opfylder kravene, vil blive pålagt sanktioner.

Ved sanktionerne skal der tages behørigt hensyn til de forhold, som oplistes i forordningens artikel 74, stk. 2, herunder overtrædelsens karakter, grovhed og varighed, hvorvidt overtrædelsen blev begået forsætligt eller uagtsomt, de økonomiske fordele, der er opnået ved overtrædelsen, den miljømæssige skade, som overtrædelsen har forårsaget, tiltag truffet for at afbøde eller afhjælpe den forvoldte skade, og overtrædelsens gentagne eller enkeltstående karakter.

Særligt forhold vedrørende virksomhedens størrelse, grad af professionalisering og samarbejdsvilje vil også have en indvirkning på bødens størrelse af hensyn til at opnå den tilsigtede præventive virkning differentieret i forhold til den erhvervsdrivendes virksomheds størrelse.

Af ecodesignforordningens artikel 74, stk. 3, følger, at der som minimum ved forordningens overtrædelse skal kunne pålægges sanktioner i form af bøder og tidsbegrænset udelukkelse fra at deltage i offentlige udbudsprocedurer.

Med hensyn til bødestraf bemærkes, at bøden bør have en sådan størrelse, at den er egnet til effektivt at få de erhvervsdrivende til at efterleve reglerne, og at det ikke økonomisk kan betale sig at overtræde reglerne. Præventive hensyn

kræver, at der ved udmålingen af bøder i alle tilfælde skal tages særligt hensyn til en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel eller interesse ved en overtrædelse.

Det foreslås, at udgangspunktet er en bøde på ca. 50.000 kr. Der lægges dog op til, at bøden ud fra forskellige hensyn vil kunne nedsættes f.eks. ved mindre alvorlige overtrædelser.

Ved den nærmere udmåling vil der i overensstemmelse med ecodesignforordningen skulle lægges vægt på, at sanktionen vil være effektiv, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning, jf. forordningens artikel 74. Der vil endvidere kunne lægges vægt på de forhold, som oplistes i ecodesignforordningen artikel 74, stk. 2, alt efter hvad der er relevant, herunder overtrædelsens karakter, grovhed og varighed, den miljømæssige skade, som overtrædelsen har forårsaget, og overtrædelsens gentagne karakter.

Fastsættelse af straffens størrelse vil i øvrigt bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde baseret på sagens omstændigheder. Den angivne bødestørrelse vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder efter de almindelige regler i straffelovens 10. kapitel.

Med hensyn til sanktionen om tidsbegrænset udelukkelse fra at deltage i offentlige udbudsprocedurer følger det af straffelovens § 79, stk. 3, at en frakendelse sker på tid fra 1 til 5 år, regnet fra endelig dom, eller indtil videre. Det foreslås, at udgangspunktet for frakendelsesperiodens længde med hensyn til udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbudsprocedurer vil være op til to år. Det vil være op til domstolene konkret at udmåle længden af frakendelsen. I vurderingen kan der bl.a. lægges vægt på de forhold, som oplistes i ecodesignforordningens artikel 74, stk. 2.

Der vil også kunne lægges vægt på konkurrencemæssige hensyn. Herved forstås, at der f.eks. vil kunne lægges vægt på, om en sanktion om udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbud vil kunne have væsentlige konsekvenser for konkurrenceforholdene ved offentlige ordregiveres udbud.

Der vil ved udelukkelsesperiodens udmåling også skulle tages stilling til udelukkelsens omfang. Udgangspunktet vil være, at den erhvervsdrivende udelukkes fra deltagelse i alle udbudsprocedurer i den periode, som udelukkelsen varer. Udelukkelsens omfang vil dog kunne afgrænses, herunder på baggrund af de hensyn som vil lægges til grund ved udelukkelsesperiodens afgrænsning. Udelukkelsens omfang vil f.eks. kunne afgrænses til udbud, som omhandler produkter, som er omfattet af ecodesignkrav fastsat i medfør af ecodesignforordningen, eller til enkelte produktgrupper, f.eks. de produkter som den erhvervsdrivendes overtrædelse omhandler.

3.6. Ændring af bestemmelser om klageadgang samt ophevelse af bestemmelser om absolut kumulation af bødestraf i ecodesignloven

3.6.1. Gældende ret

Det følger af § 14 i ecodesignloven, at afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har bemyndiget, kan påklages til Energiklagenævnet. Miljøministerens afgørelser kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet, jf. stk. 1.

Af lovens § 14, stk. 2-6, fremgår nærmere regler om klage til Miljø- og Fødevarerklagenævnet, herunder om klagens indgivelse, efterfølgende kommunikation, afgørelsesmyndighedens eventuelle udtalelse m.v.

Af lovens § 14, stk. 7, fremgår, at afgørelser truffet af en anden myndighed i henhold til loven ikke kan påklages til klima-, energi- og forsyningsministeren henholdsvis miljøministeren.

Endvidere fremgår af lovens § 14, stk. 8, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet og Miljø- og Fødevarerklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage, afskæring af klageadgang og søgsmålsfrist til prøvelse af afgørelser truffet af klagenævnene.

Yderligere fremgår af lovens § 14, stk. 9, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, ikke kan indbringes for ministeren.

I 2018 overtog Erhvervsministeriet ved kongelig resolution ressortansvaret for markedsovervågningen af ecodesignreglerne, og Sikkerhedsstyrelsen har herefter været kontrolmyndighed på området.

Af ecodesignbekendtgørelsens § 15, stk. 1, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsens afgørelser efter bekendtgørelsen kan påklages til Energiklagenævnet.

Af lovens § 15 fremgår lovens straffebestemmelser. Af § 15, stk. 4, fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser begået flere overtrædelser af loven eller regler fastsat i medfør af loven, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Endvidere fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og bødestrafen for overtrædelser af den eller de andre love.

Bestemmelsen medfører, at strafferettens almindelige princip om modereret kumulation efter straffelovens § 88 fraviges. Ved modereret kumulation forstås, at de enkelte overtrædelser indgår med nedsat vægt, når en samlet straf skal fastsættes for overtrædelser, der pådømmes samtidigt.

Af lovens § 15, stk. 5, fremgår, at stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor. Af bemærkningerne, jf. Folketingsstidende 2020-21, tillæg A, L 224 som fremsat, side 80, fremgår, at en regel om absolut kumulation ikke i alle tilfælde vil føre til et rimeligt resultat.

3.6.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den overvejende del af de afgørelser, som Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed træffer om produkter og de forpligtede erhvervsdrivende, er typisk af teknisk karakter og forudsætter betydelig teknisk indsigt på området. Det tekniske element i ecodesignreguleringen vurderes fremadrettet yderligere at blive mere omfattende, idet der fra Kommissionens side forventes et større fokus på at regulere parametre om miljømæssig bæredygtighed i produktets hele livscyklus, herunder produktionsfasen. Det reelle behov for administrativ prøvelse vurderes yderligere yderst begrænset. Afskæringen af den administrative klageadgang findes på den baggrund ikke at have retssikkerhedsmæssige konsekvenser. Ud fra en samlet vurdering vurderes det derfor hensigtsmæssigt at afskære den administrative klageadgang.

Det foreslås derfor, at den administrative klageadgang afskæres med hensyn til kontrolmyndighedernes afgørelser.

Bestemmelsen vil ikke medføre en ændring af kontrolmyndighedens forpligtelser efter officialprincippet, og kontrolmyndigheden er uanset afskæringen af den administrative klageadgang forpligtet til at genoptage en sag, hvis parten efter afgørelsen fremkommer med nye relevante oplysninger til sagen og ønsker genoptagelse, eller hvis myndigheden ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt inden afgørelsen. Den foreslåede tilgang vil svare til håndtering af klageadgang i anden produktregulering, herunder i lov om produkter og markedsovervågning.

Som led i ændringen af lov om produkter og markedsovervågning findes det endvidere hensigtsmæssigt at ensrette ecodesignlovens straffebestemmelse med hensyn til kumulation. Det er i den forbindelse overvejet, om princippet om absolut kumulation kunne ophæves og i stedet erstattes af strafferettens almindelige princip om modereret kumulation, som følger af straffelovens § 88, stk. 1. Ophævelse af princippet om absolut kumulation vurderes at skabe en mere fleksibel og proportional bødeudmåling, og der vil kunne undgås uforholdsmæssigt store bødeindstillinger, som ikke står i rimeligt forhold til den begåede lovovertrædelse.

Det foreslås derfor, at bestemmelserne i ecodesignloven om absolut kumulation af bødestraf ophæves. Dette vil medføre, at strafferettens almindelige princip om modereret kumulation efter straffelovens § 88, stk. 1, vil finde anvendelse. Modereret kumulation indebærer, at der ved flere overtrædelser til samtidig pådømmelse fastsættes en fælles straf, der efter omstændighederne kan være lavere end ved absolut kumulation.

Forslaget vil indebære, at der vil blive indstillet til en mode-

reret, fælles bøde, på baggrund af sagens individuelle og konkrete omstændigheder, når kontrolmyndigheden foretager politianmeldelse af en overtrædelse med bødeindstilling, i stedet for at der sker sammenlægning af bøderne for hver overtrædelse. Dette vil således medføre en lempelse i bødeniveauet ved flere overtrædelser til samtidig pådømmelse. Der kan i den forbindelse ikke opstilles en facitliste for, hvad den modererede bøde konkret vil være, da det afhænger af sagens individuelle og konkrete omstændigheder.

4. Forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven

Administrationen af de regler, som fremgår af lovforslaget, og af regler, som vil kunne fastsættes i medfør af lovforslaget, vil kunne medføre behandling af almindelige personoplysninger om fysiske personer og enkeltmandsvirksomheder.

Det foreslås i § 7 at fastsætte bestemmelser om Sikkerhedsstyrelsens anmodning om oplysninger. I § 7, stk. 1, foreslås, at erhvervsdrivende efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning vil skulle give alle oplysninger, som er nødvendige for Sikkerhedsstyrelsens varetagelse af kontrol efter den foreslåede § 6, stk. 1. I § 7, stk. 2, foreslås, at erhvervsdrivende efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning vil skulle give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der som erhvervsdrivende i henhold til ecodesignforordningen er ansvarlig for et produkt. Oplysningerne vil bl.a. kunne omfatte oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinemarkedsplads, eller relevante oplysninger om forsyningskæden, nærmere detaljer om distributionsnettet m.v.

Endvidere foreslås i § 8 at fastsætte bestemmelser om Sikkerhedsstyrelsens behandling af oplysning med henblik på at kunne målrette kontrollen. I § 8, stk. 1, foreslås, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed vil kunne behandle, herunder indsamle og samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder. I § 8, stk. 2, foreslås, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed vil kunne behandle, herunder indsamle og samkøre, oplysninger, som Sikkerhedsstyrelsen er i besiddelse af, ud over de tilfælde, der er nævnt i § 8, stk. 1. Det vil bl.a. kunne omfatte oplysninger, som erhvervsdrivende har indberettet til kontrolmyndigheden som følge af eventuelle indberetningspligter i lovgivning, eller oplysninger fra kontrolsager, hvor Sikkerhedsstyrelsen har indsamlet oplysninger fra erhvervsdrivende. I § 8, stk. 3, foreslås, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed vil kunne behandle, herunder indsamle og samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og fra erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Yderligere foreslås bestemmelser om Sikkerhedsstyrelsens videregivelse af oplysninger om kontrolforanstaltninger og kontrolresultater. I § 11, stk. 2, og § 12, stk. 2, foreslås, at Sikkerhedsstyrelsen vil skulle underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om forbud og påbud truffet efter den foreslåede lov eller efter regler fastsat i medfør af loven med angivelse af årsagerne hertil. Meddelelse forventes at

ske gennem EU's officielle kanaler. Efter gældende ordning vil underretning ske via systemerne ICSMS og eventuelt RAPEX. I § 17 foreslås, at Sikkerhedsstyrelsen af hensyn til at beskytte slutbrugernes interesser vil kunne oplyse offentligheden om forhold om produkter, der ikke er i overensstemmelse med reglerne. I § 18, stk. 3, foreslås, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om videregivelse af oplysninger om resultater af kontrol til danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v., som bemyndiges efter den foreslåede § 18, stk. 1.

Det er vurderingen, at behandlingen af almindelige personoplysninger efter de foreslåede bestemmelser §§ 7 og 8, § 11, stk. 2, § 12, stk. 2, § 11 og § 18, stk. 3, kan ske i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c eller e, jf. stk. 3. Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c, at behandlingen er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige. Af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, følger, at behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt.

Det vurderes med hensyn til den foreslåede § 7, at behandling vil kunne ske efter databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c. De foreslåede bestemmelser vil supplere forpligtelser i markedsovervågningsforordningen om udlevering af information til markedsovervågningsmyndighederne, jf. forordningens artikel 14, stk. 4, litra a-c.

Det vurderes med hensyn til den foreslåede § 8, at behandling vil kunne ske efter databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e. Den omhandlede behandling, herunder samkøring af oplysninger vil kunne bidrage til at kvalificere risikobilledet, så kontrolmyndigheden vil være i stand til mere præcist at vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger, som vil være mest effektive og proportionale på et givent område. Bestemmelsen vil endvidere medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne indhente data, som f.eks. kan indgå i risikomodeller til brug for planlægning af en effektiv markedsovervågning som led i at kontrolindsatsen primært skal rettes derhen, hvor regelefterlevelsen er lavest, eller hvor risikoen er størst. Behandlingen vil alene foretages, i det omfang det vurderes relevant.

Det vurderes med hensyn til de foreslåede § 11, stk. 2, og § 12, stk. 2, at behandling vil kunne ske efter databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c. De foreslåede bestemmelser vil supplere forpligtelser i markedsovervågningsforordningen om underrettelse af bl.a. Kommissionen og øvrige medlemsstater om markedsovervågningsmyndighedens foranstaltninger, jf. forordningens artikel 16, stk. 5.

Det vurderes med hensyn til den foreslåede § 17, at behandling vil kunne ske efter databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c. De foreslåede bestemmelser vil supplere forpligtelser i markedsovervågningsforordningen om under-

rettelse af bl.a. offentligheden af mangelfulde produkter og produkter, som udgør en risiko, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5.

Det vurderes med hensyn til den foreslåede bemyndigelse i § 18, stk. 3, at behandling af oplysninger som følge af udmøntende regler vil kunne ske efter databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e. Videregivelse af oplysninger om resultater af kontrol til danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v., vil være et led i den kontrolordning, som vil etableres efter den foreslåede lov. Videregivelse af oplysninger om resultater af kontrol vil først kunne ske, når resultatet af kontrollen er meddelt den, der er ansvarlig for produktet.

Der vil således være tale om nationale særregler, som databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 2 og 3, efterlader råderum til.

Det er Klima- Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at den forventede behandling af personoplysninger er nødvendig og proportional i forhold til de legitime mål, der forfølges.

Det forudsættes generelt, at myndighederne iagttager reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven, herunder de grundlæggende principper i databeskyttelsesforordningens artikel 5 og reglerne om oplysningspligt over for den registrerede i artikel 13 og 14.

5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes ikke i sig selv at medføre økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for staten.

Ved udmøntningen af ecodesignforordningen, dvs. ved Kommissionens fastsættelse af de konkrete krav, herunder ecodesignkrav til produkter ved delegeret retsakt forventes det dog, at lovforslaget vil have offentlige økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser. Det vil især være de dele, som vil omhandle håndhævelse af krav, som følger af ecodesignforordningen samt af delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, som vil vedtages i henhold til forordningen. Det vil bl.a. omhandle håndhævelse af ecodesignkrav til produkter, krav om etablering af digitale produktpas, indlæsning af information om digitale produktpas i et produktregister, forbud mod vildledende markedsføring med hensyn til mærkning, forbud mod omgåelse og forringelse af produkters ydeevne, inkl. ved softwareopdateringer, samt krav om grønne offentlige udbud. Der vil med ecodesignforordningen kunne fastsættes en bred vifte af krav om miljømæssig bæredygtighed til fysiske produkter, derfor forventes der øgede merudgifter til markedsovervågningsopgaven, der skal sikre den effektive håndhævelse af kravene, inkl. sanktionering. Endvidere vil det omhandle håndhævelse af nye krav om grønne offentlige udbud, som vil kunne vedtages af Kommissionen.

Desuden vurderes udpegningen af en eller flere bemyndi-

gende myndigheder til tredjepartsverifikation at kunne have offentlige økonomiske konsekvenser samt have implementeringskonsekvenser for staten.

Endelig vurderes lovforslaget, i forbindelse med håndhævelsen af de kommende krav, som vil fastsættes på EU-niveau, i begrænset omfang at have konsekvenser for sagsmængden hos politiet, anklagemyndigheden og domstolene som led i de foreslåede straffebestemmelser.

Lovforslaget vurderes ikke i sig selv at have økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for regioner og kommuner. Ved Kommissionens vedtagelse af de konkrete krav om grønne offentlige udbud forventes det dog, at udmøntningen af lovforslagets håndhævelsesbestemmelser i begrænset omfang vil kunne få betydning for offentlige ordregivere.

Principperne for digitaliseringsklar lovgivning er fulgt i det omfang, de er relevante for lovforslaget. Særligt vurderes princip 1 om enkle og klare regler, og princip 4 om sammenhæng på tværs relevante for lovforslaget. Andre principper, herunder princip 2 om digital kommunikation, princip 5 om tryk og sikker datahåndtering, og princip 6 om anvendelse af offentlig infrastruktur vil indirekte være relevante som led i kontrolmyndighedernes aktiviteter.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes ikke i sig selv at medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Lovforslaget omhandler primært regler om kontrol og håndhævelse, inkl. sanktioner af kommende regler, som vil kunne fastsættes på området for ecodesignkrav m.v. i henhold til ecodesignforordningen. Derfor kvantificeres konsekvenserne for erhvervslivet ikke.

Ved udmøntningen af ecodesignforordningen, dvs. ved Kommissionens fastsættelse af de konkrete krav, herunder ecodesignkrav til produkter ved delegerede retsakter forventes det dog, at lovforslaget vil have begrænsede byrder for erhvervslivet. Byrderne følger direkte af en minimumstilgang ved fastsættelse af supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen for så vidt angår den foreslåede lovs område.

En skærpet og mere effektiv håndhævelse vil kunne føre til yderligere byrder for virksomheder, som ikke overholder de krav, der vil følge af ecodesignforordningen, herunder ecodesignkrav. Det kan dog også forventes, at de nye håndhævelsesbestemmelser vil have positive økonomiske konsekvenser for virksomheder, som overholder de krav, der vil følge af ecodesignforordningen, som led i at ulovlige produkter fjernes fra markedet.

Krav om, at produktinformation skal fremgå på dansk vil også i begrænset omfang kunne føre til økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Med hensyn til virksomheder, som ønsker at ansøge om at blive notificeret til Kommissionen som bemyndiget certificeringsorgan, kan det endvidere forventes at være visse begrænsede omkostninger forbundet med udarbejdelse af dokumentation og ansøgningsproces.

Det bemærkes, at lovforslaget bortset fra den del, som omhandler en bemyndigelse til at fasttætte sprogkrav til produktinformation, ikke vil indeholde forpligtelser, som direkte målrettes erhvervslivet, men vil omhandle kontrol og håndhævelse af krav, som vil kunne fastsættes af Kommissionen i henhold til ecodesignforordningen ved delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, eller følger af markedsovervågningsforordningen.

Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR) har modtaget lovforslaget i præhøring. OBR vurderer, at lovforslaget vil medføre administrative konsekvenser i form af omkostninger for erhvervslivet. De administrative konsekvenser vil følge af Sikkerhedsstyrelsens løbende kontrol af produktsager og markedsovervågningskontrol. Derudover vil de årlige kontroller kunne indebære, at virksomheder løbende vil skulle stille deres produkter til rådighed til kontrol samt betale dertilknyttede transportomkostninger.

På baggrund af ovenstående vurderes det, at de samlede administrative konsekvenserne ikke overstiger bagatelgrænsen for forelæggelsen for Regeringens økonomiudvalg på 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

OBR bemærker yderligere, at lovforslaget vil give hjemmel til at udstede bekendtgørelser, som vil indebære administrative konsekvenser for erhvervslivet. De administrative konsekvenser vil dog først kunne kvantificeres ved den nærmere udmøntning.

Det vurderes, at lovforslaget vil leve op til de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering. Der er i vurderingen navnlig lagt vægt på, at de supplerende bestemmelser ikke forventes at føre til, at danske virksomheder vil stilles dårligere i den internationale konkurrence, og at de vil træde i kraft senest muligt og under hensyntagen til de fælles ikrafttrædelsesdatoer.

Lovforslaget vurderes ikke at påvirke virksomheders og iværksætters muligheder for at teste, udvikle og anvende nye teknologier og innovation.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at medføre administrative konsekvenser for borgerne.

8. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget forventes ikke i sig selv at have direkte nationale klimamæssige konsekvenser. Såfremt effektiv kontrol- og håndhævelse af krav efter ecodesignforordningen fører til et lavere energiforbrug i Danmark, kan der, såfremt dette fører til mindre fossil energiproduktion i Danmark, være

indirekte CO₂-reduktioner forbundet med lovforslaget. Det bemærkes, at lovforslaget ikke vil omhandle forpligtelser, som direkte vil stille krav om klimamæssig bæredygtighed, men omhandle kontrol og håndhævelse af krav, som vil kunne fastsættes af Kommissionen ved delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter i henhold til ecodesignforordningen, eller følger af markedsovervågningsforordningen.

9. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget forventes ikke i sig selv at have direkte miljø- og naturmæssige konsekvenser. Såfremt effektiv kontrol- og håndhævelse af krav efter ecodesignforordningen fører til, at produkter, som ikke overholder de gældende ecodesignkrav ændres, så de overholder kravene, eller fjernes fra markedet, vil det kunne have positive effekter på miljø og natur. Det bemærkes, at lovforslaget ikke vil omhandle forpligtelser, som direkte vil stille krav om miljømæssig bæredygtighed, men omhandle håndhævelse af krav herom, som vil kunne fastsættes af Kommissionen ved delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter i henhold til ecodesignforordningen, eller følger af markedsovervågningsforordningen.

10. Forholdet til EU-retten

Forordninger er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat, jf. EUF-Traktatens artikel 288. Det er med ecodesignforordningen dog forudsat, at der fastsættes supplerende nationale bestemmelser til forordningen. Dette følger ligeledes af markedsovervågningsforordningen.

Lovforslaget udarbejdes for, at de nødvendige supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen og markedsovervågningsforordningen kan fastsættes i dansk ret. Ecodesignforordningen trådte i kraft den 18. juli 2024.

11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 30. august til den 27. september (28 dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

ABC - Rådgivende Ingeniører, ADB (Association Dansk Biobrændsel), Accura, Advokatpartnerselskab, Advokatrådet – Advokatsamfundet, Akademikerne, Akademisk Arkitektforening, Aktiveenergiforbrugere, Affald Plus, Aluminium Danmark, Andel, Andel Energi, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ARI (Affald- og ressourceindustrien under DI), Artelia A/S, Asfaltindustrien, Banedanmark, BAT-kartellet, Batteriforeningen, Bayer, Belysningsbranchen Danmark, Better Energy, Bilbranchen Dansk Industri, Billund Vand og Energi A/S, Biobrændselsforeningen, Biodiversitetsrådet, Biofos A/S, Biogas Danmark, Blik- og Rørarbejderforbundet, Brancheforeningen Dansk Luftfart, Brancheforeningen for Bygningssagkyndige og Energikonsulenter, Brancheforeningen for Decentral Kraftvarme, Brancheforeningen for Frø, Brancheforeningen for Husstandsvindmøller, Brancheforeningen for Skov, Have og Park-Forretninger, Brancheforeningen for Små- og Mellemstore Vind-

møller, Brancheforeningen for sæbe, parfume og teknisk-kemiske artikler, Brunata, Bryggeriforeningen, Bornholms Energi og Forsyning (BEOF), Bopa Law, Brancheforeningen Cirkulær, BUILD - institut for byggeri, by og miljø, Business Region MidtVest (BRMV), Business Danmark, Byggecentrum, Bygherreforeningen, Bærebros A/S, C4 – Carbon Capture Cluster Copenhagen, CARE Danmark, Crossbridge Energy Fredericia, Center for Electric Power and Energy (DTU), CEPOS, Cerius, Cevea, Centrica Energy Trading A/S, Clean, CTR, CO-industri, Concito, CO-WI, Copenhagen Infrastructure Partners, Copenhagen Merchants, Crossbridge Energy Fredericia, Daka, DAKOFA, Dana Petroleum, DANAK (Den Danske Akkrediterings- og Metrologifond), Dansk Halm, Danmarks Almene Boliger (BL), Danmarks Biavlforening, Danmarks Farve- og limindustri Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Frie Autocampere, Danmarks Jægerforbund, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Pelagiske Producentorganisation, Danmarks Skibskredit, Danmarks Tekniske Universitet (DTU), Danoil Exploration A/S, Dansk Akvakultur, Dansk Arbejdsgiverforening (DA), Dansk Autogenbrug, Dansk Biotek, Danske Byggecentre, Dansk Byggeri, Dansk Center for Lys, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Facilities Management (DFM), Dansk Fjernvarme, Dansk Frisør og kosmetiker Forbund, Dansk Gartneri, Dansk Gasteknisk Center (DGC), Dansk Industri, Dansk IT, Dansk Landbrugsrådgivning, Dansk Maskinhandlerforening, Dansk Metal, Dansk Methanolforening, Dansk Miljøteknologi, Dansk Mode og Textil, Dansk Offshore, Dansk Ornitologisk Forening, Dansk Planteværn, Dansk Producentansvar, Dansk Retursystem A/S, Dansk Skovforening, Dansk Solcelleforening, Dansk Standard, Dansk Told- og Skatteforbund, Dansk Transport og Logistik (DTL), Dansk Træforening, Dansk Varefakta Nævn, Danske Advokater, Dansk Annoncørforening Danske Arkitektvirksomheder, DANSKE ARK, Danske bilimportører, Danske Commodities A/S, Danske Havne, Danske Maritime, Danske Mediedistributører, Danske Medier, Danske Rederier, Danske Regioner, Danske Tegl, Danske Vandværker, Danske Udlejere, DANVA (Dansk Vand- og Spildevandsforening), DANVAK, Dataetisk Råd, DCC Energi Naturgas, De Unge Biodiversitetsambassadører, Decentral Energi, DELTA Dansk Elektronik, Dommerfuldmægtigforeningen, DR, Drivkraft Danmark, DTU – Myndighedsbetjening, DTU Risø, EA Energianalyse, EBO Consult A/S, E. ON Danmark A/S, Emballageindustrien, Energi Danmark, Energi Fyn, Energiforum Danmark, Energycluster, Energisystemer ApS, Energitjenesten, Enyday, Erhvervsflyvningens Sammenslutning (ES-DAA), EUROPEAN GREEN CITIES, European Energy, Eurowind Energy A/S, EV Test, Evida, Everfuel, EWE Energie AG, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Fairtrade, FDO, Ferskvandsfiskeriforeningen, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finans Danmark, Fjernvarme Fyn, Fonden Kraka, Forbrugerrådet Tænk, Forenede Danske El-bilister (FDEL), Foreningen for skånsomt kystfiskeri, Foreningen af Danske Skatteankenævne, Foreningen af Rådgivende Ingeniører (FRI), Foreningen Danske Revisorer, Fors A/S, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Forsynings-

tilsynet, Fredericia Spildevand og Energi A/S, Frederiksberg Forsyning, FRI - Foreningen af Rådgivende, ingeniører, Frie FSE, FSR Danske revisorer, GAFSAM, Gaz-system, GRAKOM, Genvindingsindustrien, Greenpeace, GreenTech Advisor, Gentofte og Gladsaxe Fjernvarme, Green Power Denmark, GTS (Godkendt Teknologisk service), Grundfos, HK-Kommunal, HK-Privat, HOFOR A/S, HOFOR Fjernkøling A/S, HOFOR Vind A/S, HORESTA, H2 Energy Esbjerg, IBIS, IDA (Ingeniørforeningen i Danmark), Institut for produktudvikling (IPU), International Network for Sustainable Energy (INFORSE), Intelligent Energi, Ineos Danmark, ISOBRO, IT-Branchen, ITD - Brancheforeningen for den danske vejgodstransport, Justitia, Jysk, Kjærgaard A/S, KlimaEnergi A/S, Klimarådet, KL (Kommunernes Landsforening), Konservative studerende, Kooperationen (Den Kooperative arbejdsgiver- og interesseorganisation i Danmark), Kosmetik- og hygiejnebranchen, Kraka, Kreab, Kredsløb, Kræftens Bekæmpelse, Københavns Kulturcenter, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landdistrikternes Fællesråd, Landsbygefonden, Landsforeningen af Solcelleejere, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen Naboer til Kæmpevindmøller, Lederne Søfart, Ledernes Hovedorganisation, Lokale Pengeinstitutter, Lundsby Renewable Solutions Mellemfolkeligt Samvirke, Middelgrundens Vindmøllelaug, Nasdaq Copenhagen A/S, Nationalbanken, Nationalt Center for Fødevarer og Jordbrug, Nationalt Center for Miljø og Energi, Nature Energy, N1 A/S, Netværk for Vestegnens Fjernvarmedistributionselskaber, Niras, NOAH Energi og Klima, Nisa Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi, Nordisk Energirådgivning ApS, Norrecco Norlys, Novozymes, NRGi Renewables A/S, Nuuday, Nærbutikkernes landsforening, Nævnenes Hus, Oceana, Oxfam Danmark Planenergi, Plasticchange, Plesner Advokatpartnerselskab, Plastindustrien, Procesindustrien, PVC informationsrådet, Radius Elnet A/S, Rambøll, Reel Energioplysning Regstrup Natur og miljøforening, Restaurationsbranchen.dk, Rockwool, Rådet for Bæredygtigt Byggeri, Rådet for Bæredygtig Trafik, Rådet for grøn omstilling, RWE Renewables Denmark A/S, Salling Group, SEGES, Serviceforbundet, Siemens Gamesa, SKAD - Autoskade- og Køretøjsopbyggerbranchen i Danmark, SMVdanmark, Solar Lightning, Consultants ApS, Statens ByggeforskningsInstitut, Stiesdal, Synergi, Sustain, TDC, TEKNIQ Arbejdsgiverne, Teknologisk Institut, Telenor, Telia, Tetrapak, Total S. A., T-REGS, TREFOR/EWII, Tænk-tanken, Varmepumpefabrikantforeningen, Vattenfall A/S, Vedvarende Energi, Vejle Spildevand, VELTEK, Verdens Skove, VEKS, VELUX, Verdo Randers, Vestforbrænding, Vestas Wind systems A/S, Vestforsyning, Vildtforvaltningsrådet, Vindenergi Danmark, Vin og Spiritus Organisationen i Danmark, Vinduesindustrien, VisitDenmark, Wind Estate A/S, Wintershall Noordszee B. V., WWF Verdensnaturfonden, Ældre Sagen, Økologisk Landsforening, Ørsted, Aalborg Portland A/S, Aalborg Energikoncern, Aalborg Universitet, Aarhus Universitet, 92-Gruppen, 3F, 3, Albertslund Kommune, Allerød Kommune, Assens Kommune, Ballerup Kommune, Billund Kommune, Bornholms Regionskommune, Brøndby Kommune, Brønderslev Kommune, Dragør

Kommune, Egedal Kommune, Esbjerg Kommune, Fanø Kommune, Favrskov Kommune, Faxe Kommune, Fredensborg Kommune, Fredericia Kommune, Frederiksberg Kommune, Frederikshavn Kommune, Frederikssund Kommune, Furesø Kommune, Faaborg-Midtfyn Kommune, Gentofte Kommune, Gladsaxe Kommune, Glostrup Kommune, Greve Kommune, Gribskov Kommune, Guldborgsund Kommune, Haderslev Kommune, Halsnæs Kommune, Hedensted Kommune, Helsingør Kommune, Herlev Kommune, Herning Kommune, Hillerød Kommune, Hjørring Kommune, Holbæk Kommune, Holstebro Kommune, Horsens Kommune, Hvidovre Kommune, Høje-Taastrup Kommune, Hørsholm Kommune, Ikast-Brande Kommune, Ishøj Kommune, Jammerbugt Kommune, Kalundborg Kommune, Kerteminde Kommune, Kolding Kommune, Københavns Kommune, Køge Kommune, Langeland Kommune, Lejre Kommune, Lemvig Kommune, Lolland Kommune, Lyngby-Taar-

bæk Kommune, Læsø Kommune, Mariagerfjord Kommune, Middelfart Kommune, Morsø Kommune, Norddjurs Kommune, Nordfyns Kommune, Nyborg Kommune, Næstved Kommune, Odder Kommune, Odense Kommune, Odsherred Kommune, Randers Kommune, Rebild Kommune, Ringkøbing-Skjern Kommune, Ringsted Kommune, Roskilde Kommune, Rudersdal Kommune, Rødovre Kommune, Samsø Kommune, Silkeborg Kommune, Skanderborg Kommune, Skive Kommune, Slagelse Kommune, Solrød Kommune, Sorø Kommune, Stevn Kommune, Struer Kommune, Svendborg Kommune, Syddjurs Kommune, Sønderborg Kommune, Thisted Kommune, Tønder Kommune, Tårnby Kommune, Vallensbæk Kommune, Varde Kommune, Vejen Kommune, Vejle Kommune, Vesthimmerlands Kommune, Viborg Kommune, Vordingborg Kommune, Ærø Kommune, Aabenraa Kommune, Aalborg Kommune og Aarhus Kommune.

11. Sammenfattende skema		
	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget vil ikke i sig selv have økonomiske konsekvenser. Ved ecodesignforordningens udmøntning vurderes det at medføre statslige økonomiske konsekvenser, især til kontrol og håndhævelse. De økonomiske konsekvenser for staten for kontrol og håndhævelse er vurderet til statsfinansielle merudgifter til årsværk på 1,9 mio. kr. i 2025, 4,6 mio. kr. i 2026 og 6,1 mio. kr. i 2027. Yderligere vurderes etablering af bemyndigende myndighed med hensyn til tredjepartsverificering m.v. at kunne medføre visse statslige økonomiske konsekvenser.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget vil ikke i sig selv have implementeringskonsekvenser. Ved ecodesignforordningens udmøntning vurderes det at medføre implementeringskonsekvenser for staten, særligt i forbindelse med kontrol og håndhævelse. Yderligere vurderes etablering af bemyndigende myndighed med hensyn til tredjepartsverificering m.v. at kunne medføre visse statslige implementeringskonsekvenser.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Lovforslaget vil ikke i sig selv have økonomiske konsekvenser. Ved ecodesignforordningens udmøntning vurderes de nye håndhævelsesbestemmelser at kunne have positive økonomiske konsekvenser for virksomheder, som overholder de krav, der vil følge af ecodesignforordningen, som led i at ulovlige produkter fjernes fra markedet.	Lovforslaget vil ikke i sig selv have økonomiske konsekvenser. Ved ecodesignforordningens udmøntning vurderes det at medføre begrænsede økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, herunder som led i håndhævelse af nye krav vedtaget i henhold til ecodesignforordningen. Sprogkrav til produktinformation vil også i begrænset omfang kunne føre til økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	Lovforslaget vil ikke i sig selv have administrative konsekvenser. Ved ecodesignforordningens udmøntning vurderes det at medføre administrative konsekvenser for erhvervslivet

		som følge af kontrol med og håndhævelse af reglerne. De samlede administrative konsekvenserne vurderes ikke at overstige bagatelgrænsen for forelæggelsen for Regeringens økonomiudvalg på 4 mio. kr.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Lovforslaget vil ikke i sig selv have direkte nationale klimamæssige konsekvenser. Såfremt effektiv håndhævelse af krav efter ecodesignforordningen fører til et lavere energiforbrug i Danmark, kan der, såfremt dette fører til mindre fossil energiproduktion i Danmark være indirekte CO ₂ -reduktioner forbundet med lovforslaget.	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Lovforslaget vil ikke i sig selv have direkte miljø- og naturmæssige konsekvenser. Såfremt effektiv håndhævelse af krav efter ecodesignforordningen fører til, at produkter, som ikke overholder de gældende ecodesignkrav ændres, så de overholder kravene, eller fjernes fra markedet, vil det kunne have positive effekter på miljø og natur.	Ingen
Forholdet til EU-retten	Det er med ecodesignforordningen forudsat, at der fastsættes nationale supplerende bestemmelser til forordningen. Dette følger ligeledes af markedsovervågningsforordningen. Lovforslaget udarbejdes for, at de nødvendige supplerende bestemmelser til ecodesignforordningen kan fastsættes i dansk ret.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	Ja []	Nej [X]

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Det fremgår af ecodesignlovens § 1, stk. 1, at lovens formål er at fremme udvikling og anvendelse af energieffektive og miljøvenlige energirelaterede produkter med henblik på at begrænse energiforbruget og belastningen af miljøet i produkternes livscyklus.

Af ecodesignlovens § 1, stk. 2 og 3, fremgår endvidere, at loven finder anvendelse på alle former for energirelaterede produkter, der er bragt i omsætning, samt komponenter og delkomponenter hertil. Endvidere fremgår, at loven ikke finder anvendelse på ibrugtagne eksemplarer af et energirelateret produkt.

Ecodesignforordningens artikel 1 fastsætter forordningens genstand og anvendelsesområde. Heraf fremgår, at forordningen fastlægger en ramme for fastsættelse af krav til mil-

jøvenligt design, som produkter skal opfylde for at blive bragt i omsætning eller taget i brug, med det formål at forbedre produkters miljømæssige bæredygtighed og for at sikre bæredygtige produkters frie bevægelighed på det indre marked, jf. stk. 1. Endvidere fremgår, at forordningen finder anvendelse på alle fysiske varer, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter, dog med de undtagelser som fremgår af litra a-h, jf. stk. 2:

- a) fødevarer som defineret i artikel 2 i forordning (EF) nr. 178/2002
- b) foder som defineret i artikel 3, nr. 4), i forordning (EF) nr. 178/2002
- c) lægemidler som defineret i artikel 1, nr. 2), i direktiv 2001/83/EF
- d) veterinærlægemidler som defineret i artikel 4, nr. 1), i forordning (EU) 2019/6
- e) levende planter, dyr og mikroorganismer

f) produkter af menneskelig oprindelse

g) produkter af planter og dyr, der er direkte forbundet med deres fremtidige reproduktion

h) køretøjer som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) nr. 167/2013, i artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) nr. 168/2013 og i artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) 2018/858, for så vidt angår de produktaspekter, for hvilke der er fastsat krav i sektorspecifikke EU-retsakter, der finder anvendelse på disse køretøjer.

I markedsovervågningsforordningen fastlægges en horisontal ramme for markedsovervågning og kontrol af produkter, der er omfattet af en lang række EU-harmoniseringslovgivning, herunder ecodesignforordningen, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 2, stk. 1, som henviser til forordningens bilag I, hvor ecodesigndirektivet fremgår. Henvisninger til det ophævede ecodesigndirektiv gælder som henvisninger til ecodesignforordningen, jf. ecodesignforordningens artikel 79, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 1, stk. 1, at loven supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1781 af 13. juni 2024 om fastlæggelse af en ramme for fastsættelse af krav til miljøvenligt design for bæredygtige produkter, om ændring af direktiv (EU) 2020/1828 og forordning (EU) 2023/1542 og om ophævelse af direktiv 2009/125/EF (ecodesignforordningen), og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (markedsovervågningsforordningen).

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at den foreslåede lovs formål afgrænses til at supplere ecodesignforordningen samt delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til forordningen. Endvidere vil den medføre, at loven vil supplere markedsovervågningsforordningen, idet markedsovervågningsforordningen finder anvendelse på produkter omfattet af ecodesignforordningen. I tilknytning hertil er der indsat en fodnote til lovens titel om, at gengivelsen af forordningsbestemmelser i loven udelukkende er begrundet i praktiske hensyn og ikke berører forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

Det foreslås i § 1, stk. 2, at loven finder anvendelse på alle fysiske varer, herunder komponenter og mellemprodukter, der bringes i omsætning eller tages i brug for så vidt angår ecodesignforordningens kapitel I-IV og VII-XII og dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at lovens anvendelsesområde afgrænses i overensstemmelse med ecodesignforordningens.

Ved at bringe i omsætning forstås første tilgængeliggørelse

af et produkt på EU-markedet, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 40. Ved at gøre tilgængelig på markedet forstås enhver levering af et produkt med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på EU-markedet som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag, jf. forordningens artikel 2, nr. 39. Ved ibrugtagning forstås endvidere den første anvendelse i Unionen af et produkt i overensstemmelse med dets tilsigtede formål, jf. forordningens artikel 2, nr. 41.

Bestemmelsen vil medføre, at den foreslåede lovs anvendelsesområde udvides væsentligt i forhold til den gældende ecodesignlovs anvendelsesområde, som er afgrænset til energirelaterede produkter. Med den foreslåede bestemmelse vil loven således finde anvendelse på produkter, som er omfattet af ecodesignforordningen samt delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der er vedtaget i henhold til forordningen. Det betyder, at loven i overensstemmelse med forordningens anvendelsesområde vil omfatte alle fysiske varer, der bringes i omsætning eller tages i brug, herunder komponenter og mellemprodukter med de undtagelser, som fremgår af forordningen samt den afgrænsning, der fremgår af delegerede retsakter, der vedtages i henhold til forordningen.

Afgrænsningen til ecodesignforordningens kapitel I-IV og VII-XII samt dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der er vedtaget i henhold til ecodesignforordningens kapitel XIII medfører, at den foreslåede lovs anvendelsesområde vil udgøre en delmængde af ecodesignforordningens. Loven og de regler, der vil fastsættes i medfør af loven, vil således være afgrænset til produkter, hvortil der fastsættes krav efter ecodesignforordningen, herunder ecodesignkrav. Loven vil ikke omfatte ecodesignforordningens kapitel V om prioritering, planlægning og høring, som primært er målrettet Kommissions og medlemsstaternes aktiviteter, samt selvreguleringsforanstaltninger og understøttelse af små og mellemstore virksomheder. Loven vil heller ikke omfatte forordningens kapitel VI om destruktion af usolgte forbrugerprodukter. Loven vil endvidere ikke omfatte forordningens kapitel XIV, men vil indeholde bestemmelser om sanktioner, som vil opfylde dele af forordningens artikel 74.

Til § 2

Det fremgår af ecodesignlovens § 3, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område eller med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov. Af lovens § 3, stk. 2, fremgår, at ministeren kan fastsætte regler eller træffe beslutninger med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af ecodesignloven.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens anvendelsesområde eller med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren vil kunne fastsætte regler med henblik på opfyldelse af EU-forpligtelser inden for lovens anvendelsesområde og gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af den foreslåede lov.

Bemyndigelsen vil kunne benyttes ved vedtagelse af nye EU-retsakter på området, ændringer i eksisterende retsakter, eller hvis det viser sig, at der er behov for yderligere regler for at gennemføre eksisterende retsakter, der er af mindre omfang eller overvejende af teknisk karakter. Det kunne f.eks. være, hvis der i henhold til *ecodesign*-forordningen fastsættes krav til aktører i forsyningskæden, jf. forordningens artikel 38, og der vurderes at være behov for supplerende regler, eller hvis der vurderes at være behov for at fastsætte supplerende regler om udbydere af informations-samfundstjenester. Bemyndigelsen forudsættes kun anvendt, i det omfang øvrige bestemmelser i den foreslåede lov eller regler udstedt i medfør af loven ikke finder anvendelse.

Den foreslåede bemyndigelse vil svare til tilsvarende bemyndigelser i *ecodesign*-loven, dog således at den foreslåede bemyndigelse kun vil give adgang til at fastsætte regler, ikke til at træffe beslutninger med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler på lovens område. Det vurderes, at de afgørelser om forbud og påbud, samt sanktioner, som vil kunne pålægges efter den foreslåede lov, vil være tilstrækkelige for at leve op til de forpligtelser, som følger af *ecodesign*-forordningen og *markedsovervågnings*-forordningen.

Til § 3

Det fremgår af *ecodesign*-lovens § 8 a, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende. Af lovens § 8 a, stk. 2, fremgår endvidere, at ministeren kan fastsætte regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, kan tilgås, jf. lovens § 8 a, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 3, *stk. 1*, at klima-, energi- og forsyningsministeren i regler, som udstedes efter § 2 efter forhandling med miljøministeren og efter § 9, stk. 5, efter forhandling med erhvervsministeren kan henvise til nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produk-

ter m.v. og fasttætte regler om, at sådanne henvisninger ikke indføres i Lovtidende.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at der i regler, som udstedes efter den foreslåede § 2 og § 9, stk. 5, vil kunne henvises til nærmere angivne internationale standarder m.v. vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v. og fasttætte regler om, at sådanne henvisninger ikke vil skulle indføres i Lovtidende.

Der vil med den foreslåede bestemmelse også kunne henvises til internationale standarder m.v., som ikke er skrevet på dansk, men f.eks. på engelsk.

Den foreslåede bemyndigelse vil indebære, at der vil gives tilsvarende muligheder, som følger af *ecodesign*-loven til at fastsætte regler om henvisning til nærmere angivne internationale standarder m.v. og fastsætte regler om undtagelse fra offentliggørelse i Lovtidende.

Det foreslås i § 3, *stk. 2*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, kan tilgås.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil skulle fastsætte regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke vil skulle indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, vil kunne tilgås.

Det forudsættes, at der ved bemyndigelsens anvendelse i hvert enkelt tilfælde vil blive overvejet, på hvilken måde oplysning om indholdet af forskrifterne mest hensigtsmæssigt kan tilgås. Ophavsretlige aspekter vil føre til, at det hovedsageligt, men ikke nødvendigvis udelukkende, vil skulle ske ved gennemsyn hos den myndighed, der administrerer området.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at der vil gives tilsvarende muligheder, som følger af *ecodesign*-loven til at fastsætte regler om, hvorledes oplysninger om internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, som ikke indføres i Lovtidende, vil kunne tilgås.

Til § 4

Ecodesign-forordningen indeholder i kapitel IX bestemmelser om overensstemmelsesvurderingsorganer, herunder om notifikation til Kommissionen. Bestemmelserne er baseret på standardbestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF af 9. juli 2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter m.v. og justeret med henblik på at sikre juridisk klarhed og yderligere styrke de bemyndigede organers uafhængighed, kompetence og overvågning.

Ecodesign-loven indeholder ingen bestemmelser om bemyndigende myndighed med hensyn til overensstemmelsesvurderingsorganer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 4, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren kan udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver som bemyndiget organ i henhold til ecodesignforordningens kapitel IX.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren på hver deres område vil kunne udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver som bemyndiget organ i overensstemmelse med reglerne i ecodesignforordningen.

Ved en overensstemmelsesvurdering foretages en analyseproces, hvor der sørges for, at et produkt overholder bestemte regler. Ved overensstemmelsesvurdering forstås efter ecodesignforordningen en proces til påvisning af, om kravene til miljøvenligt design i de relevante delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4 er blevet opfyldt, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 51. Ved overensstemmelsesvurderingsorgan forstås endvidere et organ, der udfører overensstemmelsesvurderingsopgaver, herunder kalibrering, test, certificering og inspektion, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 52. Yderligere forstås ved bemyndiget organ, et overensstemmelsesvurderingsorgan, der er bemyndiget i overensstemmelse med ecodesignforordningens kapitel IX, jf. forordningens artikel 2, nr. 53.

Afgørende for, om et overensstemmelsesvurderingsorgan vil kunne udpeges som bemyndiget organ, vil være, om overensstemmelsesvurderingsorganet vurderes at leve op til de krav, der stilles til bemyndigede organer i ecodesignforordningen, samt til varetagelse af de konkrete overensstemmelsesopgaver, som vil følge af delegerede retsakter vedtaget i henhold til ecodesignforordningen.

Som bemyndiget organ vil overensstemmelsesvurderingsorganet kunne gennemføre de overensstemmelsesvurderingsopgaver, som der stilles krav om i delegerede retsakter, der er vedtages i henhold til ecodesignforordningens artikel 4. Udpegelse som bemyndiget organ vil således medføre retsvirkninger og vil skulle betragtes som en afgørelse i forvaltningslovens forstand.

Ved fastsættelse af krav ved delegeret retsakt om overensstemmelsesvurdering af et bemyndiget organ vil de omfattede produkter skulle gennemgå en overensstemmelsesvurdering af et bemyndiget organ, inden produktet bringes i omsætning eller tages i brug. En af opgaverne for det bemyndigede organ vil således være at gennemføre den relevante procedure for overensstemmelsesvurdering af, om et produkt er i overensstemmelse med gældende ecodesignkrav, før produktet kan bringes i omsætning. Det vil f.eks. kunne være efter bestilling fra fabrikanten på de produktområder, hvor det kræves, at et bemyndiget organ gennemfører overensstemmelsesvurderingsproceduren.

Grundet ecodesignforordningens brede anvendelsesområde foreslås det, at ansvaret som bemyndigende myndighed fordeles mellem Miljø- og Ligestillingsministeriet og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet ved delegation til relevant myndighed. En sådan fordeling vil ske på baggrund af, hvilken eller hvilke produktgrupper som den enkelte delegerede retsakt vil omfatte. Ansvaret som bemyndigende myndighed vil således som udgangspunkt kunne fordeles til Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort, hvor den delegerede retsakt omfatter energirelaterede produkter. Omfatter den delegerede retsakt ikke-energirelaterede produkter eller mellemprodukter, vil ansvaret som bemyndigende myndighed som udgangspunkt kunne fordeles til Miljø- og Ligestillingsministeriets ressort.

Bestemmelsen vil supplere ecodesignforordningens artikel 49, stk. 1.

Det foreslås i § 4, stk. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren kan fastsætte regler om udpegning, herunder om akkreditering, jf. stk. 1, og om kontrol med bemyndigede organer, samt om hvilke opgaver det bemyndigede organ skal udføre.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren på hver deres område vil kunne fastsætte regler om udpegning og kontrol med bemyndigede organer, samt om hvilke opgaver den bemyndigede skal udføre.

Det vil ved bemyndigelses udmøntning f.eks. kunne besluttes, at vurdering og overvågningen vil skulle udføres af DANAK. DANAK er udpeget som nationalt akkrediteringsorgan, jf. bekendtgørelse nr. 1230 af 11. december 2009 om udpegning af det nationale akkrediteringsorgan.

Bestemmelsen vil supplere ecodesignforordningens bestemmelser om bemyndigede organer, jf. forordningens kapitel IX.

Til § 5

Det fremgår af ecodesignlovens § 10, stk. 3, at den ansvarlige efter lovens § 4, dvs. den ansvarlige erhvervsdrivende, som bringer et energirelateret produkt i omsætning, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af kontrolmyndighedens opgaver, på et sprog, der er letforståeligt. Bestemmelsen er nærmere præciseret i ecodesignbekendtgørelsens § 3, stk. 3, ved, at dokumentation for ecodesignkravenes overholdelse skal udfærdiges på enten dansk, norsk, svensk eller engelsk.

Af ecodesignforordningens artikel 7, stk. 8, fremgår, at oplysninger, som ifølge ecodesignkrav vil skulle ledsage et produkt, skal gives på et for kunder letforståeligt sprog fastsat af den medlemsstat, på hvis marked produktet skal gøres tilgængeligt, eller i hvilken det skal tages i brug. Om de erhvervsdrivendes forpligtelser fremgår endvidere af forordningens artikel 27, stk. 7, at fabrikanten skal sikre, at et produkt, der er omfattet af ecodesignkrav, skal ledsages af

en brugsanvisning i digitalt format på et letforståeligt sprog fastsat af den pågældende medlemsstat. Tilsvarende fremgår med hensyn til importørens og distributørens forpligtelser, jf. forordningens artikel 29, stk. 4, og artikel 30, stk. 2, litra b.

Ecodesignloven indeholder ingen hjemmel til at kunne fastsætte regler om sprogkrav til produktoplysninger i medfør af ecodesignkrav.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.4.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 5, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om det sprog, som produktoplysninger i medfør af delegerede retsakter vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, skal fremgå på.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil skulle fastsætte sprogkrav med hensyn til det sprog, som produktoplysninger i medfør af delegerede retsakter vedtaget i henhold til ecodesignforordningen, skal fremgå på.

Oplysningerne vil bl.a. kunne omhandle et produkts indhold af problematiske stoffer, produktets ydeevne, installation, anvendelse, vedligeholdelse, reparation, installation af operativsystemer, returnering, demontering, genbrug, istandsættelse, genanvendelse og bortskaffelse.

Der vil tages endelig stilling til de sprogkrav, som vil stilles, ved bemyndigelsens udmøntning, men den forventes anvendt ved, at der ved bekendtgørelse vil stilles krav om, at de omhandlede produktoplysninger vil skulle fremgå på dansk.

Bemyndigelsens udmøntning vil supplere ecodesignforordningens artikel 7, stk. 8, Bemyndigelsens udmøntning vil ligeledes supplere forordningens artikel 27, stk. 7, artikel 29, stk. 4, og artikel 30, stk. 2, litra b.

Det foreslås i § 5, stk. 2., at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om sprog, som oplysninger efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning efter § 7 skal foreligge på.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil skulle fastsættes sprogkrav til de oplysninger, herunder dokumentation, som erhvervsdrivende, efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning vil skulle give.

Bemyndigelsen vil indebære, at der ved bekendtgørelse vil skulle fastsættes regler om det eller de sprog, som oplysningerne, vil skulle fremgå på. Der vil tages endelig stilling til de sprogkrav, som vil stilles, ved bemyndigelsens udmøntning, men bemyndigelsen forventes anvendt ved, at der ved bekendtgørelse vil stilles krav om, at oplysningerne skal fremgå på dansk, norsk, svensk eller engelsk. Dette vil svare til gældende retstilstand efter ecodesignloven.

Bemyndigelsens udmøntning vil supplere ecodesignforordningens artikel 27, stk. 10, artikel 28, stk. 2, litra c, og

artikel 29, stk. 8, samt artikel 44, stk. 2. Endvidere vil den supplere markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra b, og artikel 5, stk. 2.

Til § 6

Det fremgår af ecodesignlovens § 10, stk. 1, at erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fører kontrol med overholdelse af ecodesignloven, regler fastsat i medfør af loven og gennemførelsesforanstaltninger vedtaget i henhold til ecodesigndirektivet. Endvidere fremgår det, at erhvervsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fører kontrol med, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i loven, regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning, og påser, at et energirelateret produkt er i overensstemmelse med overensstemmelseserklæringen efter lovens § 7, stk. 1.

Det følger af markedsovervågningsforordningen, at medlemsstaterne skal tilrettelægge og gennemføre markedsovervågning i henhold til markedsovervågningsforordningen, jf. forordningens artikel 10, stk. 1. Med henblik herpå skal hver medlemsstat udpege en eller flere markedsovervågningsmyndigheder på sit område og underrette Kommissionen samt de øvrige medlemsstater herom, jf. forordningens artikel 10, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 6, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol med overholdelse af regler fastsat i medfør af denne lov, ecodesignforordningen, dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, og markedsovervågningsforordningen, jf. dog stk. 2 og 3.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil være kontrolmyndighed inden for den foreslåede lovs anvendelsesområde med de regler, der vil kunne fastsættes i medfør af loven, ecodesignforordningen, dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, og markedsovervågningsforordningen. Se dog herunder om kontrolmyndighed for så vidt angår bemyndigede organer og regler om grønne offentlige udbud fastsat i gennemførelsesretsakter vedtaget i henhold til ecodesignforordningens artikel 65.

Kontrolopgaven vil omfatte de regler, der vil kunne fastsættes i medfør af loven, og regler i ecodesignforordningen, dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, og markedsovervågningsforordningen.

Kontrollen forventes primært at omhandle krav, som følger af ecodesignforordningen, inkl. krav som fastsat i delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter i henhold til forordningen. Det vil bl.a. kunne omhandle kontrol med produkters overensstemmelse med de ecodesignkrav, som vil kunne fastsættes ved delegeret retsakt i henhold til ecodesignforordningen. Ecodesignkravene vil både kunne regulere produkters ydeevne og den information, som vil skulle følge et pro-

dukt, herunder i det digitale produktpas. Kontrolopgaven vil endvidere kunne omhandle kontrol med regler fastsat i medfør af loven, som f.eks. sprograv med hensyn til oplysninger, som vil skulle følge produkter omfattet af ecodesignkrav i form af informationskrav. Hertil vil kontrolopgaven kunne omhandle kontrol med regler i markedsovervågningsforordningen, som primært omhandler markedsovervågning.

Kontrolopgaven vil skulle varetages ud fra en risikobaseret tilgang, hvor der tages hensyn til erhvervsdrivendes interesser og begrænsning af byrder til det, der er nødvendigt for gennemførelse af omkostnings- og måleffektiv kontrol. Sikkerhedsstyrelsens beslutningen om at foretage kontrol vil kunne træffes på grundlag af styrelsens egen vurdering, meddelelser fra Kommissionen eller andre medlemsstater m.v. Til varetagelse af kontrolopgaven vil Sikkerhedsstyrelsen i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 5, kunne anvende alle oplysninger, dokumenter, resultater, erklæringer eller efterretninger som dokumentation til undersøgelser, uanset i hvilket format og det medium, de er lagret på. Sikkerhedsstyrelsen vil kunne indlede undersøgelser på eget initiativ med henblik på at identificere tilfælde af manglende overensstemmelse med reglerne og bringe dem til ophør.

Med henblik på at sikre en effektiv kontrol, vil Sikkerhedsstyrelsen også skulle have mulighed for at kunne tage stilling til, om et forhold hører under lovens anvendelsesområde. Kontrollen vil således ikke være begrænset til de produkter og forhold, som vil være omfattet af krav i ecodesignforordningen og dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, men vil også kunne inkludere andre forhold, således at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne tage stilling til, om der er tale om et forhold, som hører under lovens anvendelsesområde.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen herefter vil være kontrolmyndighed både med hensyn til forpligtelser, som er omfattet af ecodesignlovens anvendelsesområde og med hensyn til forpligtelser, som vil være omfattet af den foreslåede lovs anvendelsesområde, undtaget kontrol med bemyndigede organer og regler om grønne offentlige udbud i gennemførelsesretsakter vedtaget i henhold til ecodesignforordningens artikel 65.

Sikkerhedsstyrelsens kontrol vil i overensstemmelse med gældende organisering også inkludere bestemmelser om kontrol med forbuddet om vildledning med hensyn til mærker, jf. ecodesignforordningens artikel 17. Sikkerhedsstyrelsens beføjelser vil dog være afgrænset til at vedrøre ecodesignforordningens regler om vildledning med hensyn til mærker og berører ikke Forbrugerombudsmandens øvrige beføjelser på området om at føre tilsyn med markedsføring, jf. markedsføringslovens §§ 5 og 6.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecodesignloven, jf. § 10, stk. 1, dog således at den kompetente myndighed indskrives i loven og ikke vil forudsætte delegation eller udmøntning ved bekendtgørelse. Be-

stemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 10, stk. 2.

Det foreslås i § 6, *stk. 2*, at klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren fører kontrol med bemyndigede organer, jf. § 4.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren på hver deres område vil skulle føre kontrol med bemyndigede organer, som vil være udpeget under respektive ressort til at gennemføre overensstemmelsesvurderingsopgaver i henhold til ecodesignforordningens kapitel IX. Kontrolopgaven forventes delegeret af henholdsvis klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren til relevante myndigheder.

Det foreslås i § 6, *stk. 3*, at miljøministeren fører kontrol med overholdelse af regler fastsat i gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningens artikel 65.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at miljøministeren vil skulle føre kontrol med ordregivende myndigheders og ordregivende enheders overholdelse af de minimumskrav til grønne offentlige udbud, der vil fastsættes i gennemførelsesretsakter i henhold til ecodesignforordningens artikel 65. Kontrolopgaven forventes delegeret af miljøministeren til relevant myndighed.

Minimumskravene vil omhandle ordregivende myndigheders og ordregivende enheders tildeling af offentlige kontrakter i overensstemmelse med direktiv 2014/24/EU eller 2014/25/EU ved indkøb af varer, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til forordningens artikel 4, eller for bygge- og anlægsarbejder eller tjenesteydelser, hvis disse varer anvendes til aktiviteter, der udgør genstanden for disse kontrakter. Kommissionen vil ved gennemførelsesretsakter fastsætte minimumskravene i form af tekniske specifikationer, tildelingskriterier, betingelser for kontraktens udførelse eller mål. Minimumskravene vil fastsættes i forbindelse med produktspekterne, som behandles i den delegerede retsakt vedtaget i henhold til forordningens artikel 4, der finder anvendelse på de pågældende produktgrupper, alt efter hvad der er relevant for disse produktgrupper.

Kontrolopgaven forventes varetaget ud fra en tilgang, hvor der vil tages hensyn til det, der vurderes nødvendigt for at gennemføre en omkostnings- og måleffektiv kontrol.

Det foreslås i § 6, *stk. 4*, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om kontrol efter stk. 3, herunder regler om anmodning om oplysninger og om påbud.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at miljøministeren ved bekendtgørelse vil kunne fastsætte nærmere regler om den kontrol, der vil føres med ordregivende myndigheders og ordregivende enheders overholdelse af regler fastsat i gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til ecodesignforordningens artikel 65.

De udmøntende regler vil f.eks. kunne omhandle regler

om anmodning om oplysninger og regler om påbud om at overholde krav om grønne offentlige udbud som fastsat ved gennemførelsesretsakt i henhold til ecodesignforordningens artikel 65. Det forventes, at kontrolmyndigheden i vidt omfang vil kunne føre kontrol med overholdelse af kravene med udgangspunkt i offentliggjort information i udbudsdata-basen Tenders Electronic Daily (TED).

Til § 7

Af ecodesignlovens § 10, stk. 3, fremgår, at den ansvarlige efter lovens § 4, som bringer et energirelateret produkt i omsætning, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af kontrolmyndighedens opgaver efter lovens § 10, stk. 1, på et sprog, der er letforståeligt. Oplysningerne vil kunne omfatte relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, herunder ligeledes adgang til indlejret software, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, eller relevante oplysninger om forsyningskæden, nærmere detaljer for distributionsnettet, mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende produkt.

Af lovens § 10, stk. 4, fremgår endvidere, at enhver, som markedsfører eller erhvervsmæssigt ibrugtager et energirelateret produkt, efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet, jf. § 4. Oplysningerne vil kunne omfatte relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, herunder ligeledes adgang til indlejret software, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, eller relevante oplysninger om forsyningskæden, nærmere detaljer for distributionsnettet, mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende produkt.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra a-c og f, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have en række beføjelser. Det omfatter beføjelse til at pålægge erhvervsdrivende at forelægge relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af produktet, jf. litra a. Endvidere omfatter det beføjelse til at pålægge erhvervsdrivende at levere relevante oplysninger om forsyningskæden, om de nærmere detaljer for distributionsnettet, om mængder af produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende produkt, når det er relevant for overensstemmelse med de gældende krav i henhold til EU-harmoniseringslovgivningen, jf. litra b. Yderligere omfatter det beføjelse til at pålægge erhvervsdrivende at fremlægge de relevante oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet til et websted, når de pågældende oplysninger har relation til undersøgelsens genstand, jf. litra c. Desuden omfatter det beføjelse til at indlede undersøgelser på mar-

kedsovervågningsmyndighedernes eget initiativ med henblik på at identificere tilfælde af manglende overensstemmelse og bringe dem til ophør, jf. litra f.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 7, stk. 1, at den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelse af kontrol efter § 6, stk. 1, herunder til afgørelse af, om et forhold hører under lovens anvendelsesområde.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at den erhvervsdrivende efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning vil skulle give alle oplysninger, som er nødvendige for Sikkerhedsstyrelsens varetagelse af kontrol med overholdelse af regler fastsat i medfør af den foreslåede lov, ecodesignforordningen, dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, og markedsovervågningsforordningen, dog ikke forhold omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2 og 3.

Den erhvervsdrivende vil ligeledes skulle give Sikkerhedsstyrelsen disse oplysninger på et for Sikkerhedsstyrelsen letforståeligt sprog. Bestemmelsen vil skulle ses i sammenhæng med den foreslåede bemyndigelse i § 5, stk. 2., hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om sprog, som oplysninger efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning skal foreligge på.

Ved erhvervsdrivende forstås fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren, forhandleren og udbyderen af distributionstjenester, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 46.

De erhvervsdrivende er ansvarlige for produkternes overensstemmelse med kravene til miljøvenligt design i forhold til deres respektive roller i forsyningskæden.

Oplysningerne vil bl.a. kunne omfatte tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, inklusive adgang til indlejret software, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, eller relevante oplysninger om forsyningskæden, nærmere detaljer for distributionsnettet, mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber, som det pågældende produkt m.v. Oplysningerne vil kunne indhentes uanset form og format og uanset eventuelt lagringsmedium og sted.

Med henblik på at sikre en effektiv kontrol, vil Sikkerhedsstyrelsen skulle have mulighed for at kunne tage stilling til, om et forhold hører under lovens anvendelsesområde. Kontrollen vil således ikke være begrænset til de produkter og forhold, som vil være omfattet af krav i ecodesignforordningen og dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, men vil også kunne inkludere andre forhold, således at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne tage stilling til,

om et der er tale om et forhold, som hører under lovens anvendelsesområde. Sikkerhedsstyrelsen vil endvidere kunne indlede undersøgelser på eget initiativ med henblik på at identificere tilfælde af manglende overensstemmelse med reglerne og bringe dem til ophør.

Det er ikke hensigten at pålægge de forpligtede unødige administrative byrder, og der vil ikke kunne anmodes om oplysninger fra en erhvervsdrivende, som går videre end det, den erhvervsdrivende er forpligtet til eller kan forventes at være i besiddelse af.

Med hensyn til offentliggørelse af oplysninger og materiale, som Sikkerhedsstyrelsen vil modtage, vil Sikkerhedsstyrelsen være begrænset af regler om tavshedspligt. Der henvises i øvrigt til den foreslåede § 17 om offentliggørelse. Modtagne oplysninger vil endvidere skulle behandles under iagttagelse af reglerne i retssikkerhedsloven. Har en myndighed konkret mistanke om, at en enkeltperson eller juridisk person har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf, vil den foreslåede bestemmelse ikke gælde, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede overtrædelse, jf. retssikkerhedslovens § 10. I det tilfælde skal den pågældende myndighed overlade sagen til politiet.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 10, stk. 3.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra a-c og f.

Det foreslås i § 7, *stk. 2*, at enhver erhvervsdrivende, der har en tilknytning til et produkt, efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der som erhvervsdrivende i henhold til ecodesignforordningen er ansvarlig for produktet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at enhver erhvervsdrivende efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning vil skulle give alle oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der som erhvervsdrivende i henhold til ecodesignforordningen er ansvarlig for produktet.

Ved erhvervsdrivende forstås fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren, forhandleren og udbyderen af distributionstjenester, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 46.

Bestemmelsen vil rette sig til en bredere kreds end den foreslåede § 7, stk. 1, som den skal ses i forlængelse af. Bestemmelsen har til hensigt at sikre en effektiv kontrol, når det ikke på forhånd er klart for Sikkerhedsstyrelsen, hvem der har bragt det pågældende produkt i omsætning i EU.

Den erhvervsdrivende vil ligeledes skulle give Sikkerhedsstyrelsen disse oplysninger på et for Sikkerhedsstyrelsen letforståeligt sprog. Bestemmelsen vil skulle ses i sammenhæng med den foreslåede bemyndigelse i § 5, stk. 2, hvor efter klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte

regler om sprog, som oplysninger efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning skal foreligge på.

Oplysningerne vil bl.a. kunne omfatte tekniske specifikationer, data, oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter ved produktet, inklusive adgang til indlejret software, oplysninger, som er nødvendige for at kunne fastslå ejerskabet af en onlinegrænseflade, eller relevante oplysninger om forsyningskæden, nærmere detaljer for distributionsnettet, mængder af produkter på markedet og andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber, som det pågældende produkt m.v. Oplysningerne vil kunne indhentes uanset form og format og uanset eventuelt lagringsmedium og sted.

Med henblik på at sikre en effektiv kontrol, vil Sikkerhedsstyrelsen også skulle have mulighed for at kunne tage stilling til, om et forhold hører under lovens anvendelsesområde. Kontrollen vil således ikke være begrænset til de produkter og forhold, som vil være omfattet af krav i ecode-signforordningen og dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, men vil også kunne inkludere andre forhold, således at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne tage stilling til, om et der er tale om et forhold, som hører under lovens anvendelsesområde. Sikkerhedsstyrelsen vil endvidere kunne indlede undersøgelser på eget initiativ med henblik på at identificere tilfælde af manglende overensstemmelse med reglerne og bringe dem til ophør.

Det er ikke hensigten at pålægge de forpligtede unødige administrative byrder, og der vil ikke kunne anmodes om oplysninger fra en erhvervsdrivende, som går videre end det, den erhvervsdrivende er forpligtet til eller kan forventes at være i besiddelse af.

Med hensyn til offentliggørelse af oplysninger og materiale, som Sikkerhedsstyrelsen vil modtage, vil Sikkerhedsstyrelsen være begrænset af regler om tavshedspligt. Der henvises i øvrigt til den foreslåede § 17 om offentliggørelse. Modtagne oplysninger vil endvidere skulle behandles under iagttagelse af reglerne i retssikkerhedsloven. Har en myndighed konkret mistanke om, at en enkeltperson eller juridisk person har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf, vil den foreslåede bestemmelse ikke gælde, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede overtrædelse, jf. retssikkerhedslovens § 10. I dette tilfælde skal den pågældende myndighed overlade sagen til politiet.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 10, stk. 4.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra a-c og f.

Til § 8

Det fremgår af ecodesignlovens § 10 a, stk. 1, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndig-

heder og fra offentligt tilgængelige kilder. Af lovens § 10 a, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af. Endvidere fremgår af lovens § 10 a, stk. 3, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 8, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed kan behandle, herunder indsamle og samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed vil kunne behandle, herunder indsamle og samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Det forventes, at der vil være tale om oplysninger om virksomheder og almindelige personoplysninger om enkeltmandsvirksomheder, men bestemmelsen foreslås ikke begrænset hertil, dog vil behandling altid skulle ske i kontroløjemed. Behandlingen vil kunne omhandle Sikkerhedsstyrelsens samkøring af oplysninger i kontroløjemed, bl.a. som udgangspunkt for risikobaseret kontrol. Samkøring af oplysninger vil således kunne bidrage til at kvalificere risikobilledet, så Sikkerhedsstyrelsen vil være i stand til mere præcist at vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der vil være mest effektive og proportionale på et givent område.

Bestemmelsen vil alene kunne anvendes, i det omfang behandlingen er relevant og proportional i forhold til Sikkerhedsstyrelsens kontrolopgaver. Den foreslåede bestemmelse vil kunne anvendes i kombination med den foreslåede § 8, stk. 2 og 3, hvor det forudsættes, at Sikkerhedsstyrelsen anvender den mindst indgribende behandling.

Behandling, herunder indhentning og samkøring af eventuelle personoplysninger vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne. Indsamling og samkøringen af data vil ligeledes ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbuddet mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 10 a, stk. 1.

Det foreslås i § 8, stk. 2, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed kan behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed vil kunne behandle, herunder samkøre,

re, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

Behandlingen vil f.eks. kunne omfatte oplysninger, som erhvervsdrivende har indberettet til Sikkerhedsstyrelsen som følge af eventuelle indberetningspligter i lovgivning, eller det kan være kontrolsager, hvor Sikkerhedsstyrelsen har indsamlet oplysninger fra erhvervsdrivende. Bestemmelsen vil indebære, at Sikkerhedsstyrelsen fortsat kan anvende eksisterende oplysninger til at styrke styrelsens markedsovervågning, herunder på tværs af styrelsens ansvarsområder.

Bestemmelsen vil alene kunne anvendes, i det omfang behandlingen er relevant og proportional i forhold til Sikkerhedsstyrelsens kontrolopgaver. Den foreslåede bestemmelse vil kunne anvendes i kombination med den foreslåede § 8, stk. 1 og 3, hvor det forudsættes, at Sikkerhedsstyrelsen anvender den mindst indgribende behandling.

Behandling, herunder indhentning og samkøring af eventuelle personoplysninger vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne. Indsamling og samkøringen af data vil ligeledes ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbuddet mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 10 a, stk. 2.

Det foreslås i § 8, stk. 3, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed kan behandle, herunder indsamle og samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen i kontroløjemed vil kunne behandle, herunder indsamle og samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og fra erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Den foreslåede bestemmelsen vil indebære, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne indhente data, som f.eks. kan indgå i risikomodeller til brug for planlægning af en effektiv markedsovervågning som led i, at kontrolindsatsen primært skal rettes derhen, hvor regelefterlevelsen er lavest, eller hvor risikoen er størst. Det vil kunne omfatte ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Bestemmelsen vil alene kunne anvendes, i det omfang behandlingen er relevant og proportional i forhold til Sikkerhedsstyrelsens kontrolopgaver. Den foreslåede bestemmelse vil kunne anvendes i kombination med den foreslåede § 8, stk. 1 og 2, hvor det forudsættes, at Sikkerhedsstyrelsen anvender den mindst indgribende behandling.

Bestemmelsen vil skulle anvendes under iagttagelse af retssikkerhedslovens regler, herunder forbuddet mod selvinkriminering, jf. retssikkerhedslovens § 10.

Behandling, herunder indhentning og samkøring af eventuelle personoplysninger vil ske under hensyntagen til databeskyttelsesreglerne. Indsamling og samkøringen af data vil ligeledes ske under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbuddet mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 10 a, stk. 3.

Til § 9

Det fremgår af ecodesignlovens § 7, stk. 2, 1. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige efter lovens § 4 efter anmodning skal udføre måling og afprøvning af, om et produkt overholder de fastsatte krav, når forholdene giver anledning hertil i forbindelse med, at produktet bringes i omsætning eller senere. Det kan herunder fastsættes, 1) at den ansvarlige efter § 4 skal lade sit produkt udtage til måling og kontrol af en sagkyndig virksomhed eller en godkendt institution som nævnt i stk. 6, eller 2) at de omhandlede produkter efter anmodning skal indleveres til et anvist prøvningssted eller afprøves på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted, jf. lovens § 7, stk. 2, 2. pkt.

Af ecodesignlovens § 7, stk. 3, fremgår endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om at udtagelse af produkter til kontrol efter lovens § 7, stk. 2, kan ske ved brug af skjult identitet. Af lovens § 7, stk. 4, fremgår yderligere, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige efter § 4 skal afholde udgifterne ved udtagelse, måling og kontrol, jf. lovens § 7, stk. 2 og 3.

Bemyndigelserne i § 7, stk. 2-4, er udmøntet i ecodesignbekendtgørelsen.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra j, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have beføjelsen til at erhverve produktprøver, herunder under en skjult identitet, til at kontrollere disse prøver og foretage reverse engineering på dem med henblik på at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 9, stk. 1, 1. pkt., at Sikkerhedsstyrelsen som led i kontrollen med overholdelse af regler fastsat i medfør af denne lov, ecodesignforordningen og dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter kan udtage ethvert produkt, herunder ved brug af skjult identitet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen som led i kontrollen vil kunne udtage ethvert produkt, herunder ved brug af skjult identitet.

Sikkerhedsstyrelsens udtagning af produkter vil kunne ske som led i en risikobaseret kontrol, hvor det skal være muligt at udtage f.eks. stikprøver i form af tilfældigt udtagne produkter. Udtagning af produkter til kontrol forudsætter således ikke, at Sikkerhedsstyrelsen har en grund til at betvivle rigtigheden af en overensstemmelseserklæring, og at foreliggende dokumentation fra producenten ikke vurderes tilstrækkelig til at bringe en afklaring.

Kontrollen vil kunne iværksættes på initiativ af Sikkerhedsstyrelsen eller på baggrund af anden information, f.eks. fra Kommissionen eller et andet EU-medlemsland. Den anmodede produktkontrol vil kunne omfatte kontrol af teknisk dokumentation eller kontrolmålinger for udvalgte produkter. Kontrolmålingerne vil blive tilrettelagt ved udvælgelse af et mindre antal eksemplarer.

Bestemmelsen vil endvidere have til hensigt at sikre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne udtage produkter og udføre kontrol under skjult identitet med henblik på at kunne vurdere, om et produkt er i overensstemmelse med reglerne. Bestemmelsen har særlig til formål at imødegå vanskeligheder ved udtagning af kontrol fra webbutikker.

Ved skjult identitet menes situationer, hvor Sikkerhedsstyrelsen køber et produkt uden at give sig til kende eller identificere sig som kontrolmyndighed i forbindelse med købet, f.eks. ved køb foretaget i en medarbejders navn, ved brug af et særligt kreditkort, ved opgivelse af en anden mailadresse eller ved at få sendt produktet til en anden adresse end Sikkerhedsstyrelsens officielle postadresse.

Med henblik på at sikre en effektiv kontrol, vil Sikkerhedsstyrelsen skulle have mulighed for at kunne tage stilling til, om et forhold hører under lovens anvendelsesområde. Kontrollen vil således ikke være begrænset til de produkter, som vil være omfattet af krav i ecodesignforordningen og dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, men vil også kunne inkludere andre forhold, således at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne tage stilling til, om et der er tale om et forhold, som hører under lovens anvendelsesområde.

Udtagning fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter vil kræve særskilt hjemmel. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 10, stk. 3.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecodesignloven, jf. § 7, stk. 2 og 3, dog således at forpligtelserne indskrives i loven og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Med bestemmelsen foreslås således, at Sikkerhedsstyrelsens adgang til at udtage produkter, herunder ved brug af skjult identitet vil fremgå direkte af den foreslåede lov.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra j.

Bestemmelsen vil skulle ses i sammenhæng med den foreslåede § 9, stk. 4, 1. pkt., om Sikkerhedsstyrelsens refundering af omkostninger forbundet med udtagning. Bestemmel-

sen vil ligeledes skulle ses i sammenhæng med den foreslåede § 9, herunder stk. 5, hvorefter der vil kunne fastsættes nærmere regler om udtagning, måling og afprøvning af produkter efter de foreslåede stk. 1-3, og om opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende, vil skulle afholde.

Det foreslås i § 9, stk. 1, 2. *pkt.*, at udtagelsen kan foretages af Sikkerhedsstyrelsen uden betaling.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen fra den erhvervsdrivende vil kunne udtage ethvert produkt uden betaling.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecodesignloven, jf. § 7, stk. 4, dog således at forpligtelsen indskrives i loven og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Bestemmelsen vil ligeledes svare til bestemmelser om betaling og refundering på produktområdet, som følger af lov om produkter og markedsovervågning.

Det foreslås i § 9, stk. 2, 1. *pkt.*, at den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, efter anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen skal udføre måling og afprøvning af, om dennes produkter overholder regler fastsat i medfør af denne lov, ecodesignforordningen og dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at den erhvervsdrivende efter anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen selv vil skulle udføre måling og afprøvning af, om dennes produkter overholder reglerne.

Ved erhvervsdrivende forstås fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren, forhandleren og udbyderen af distributionstjenester, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 46.

De erhvervsdrivende er ansvarlige for produkternes overensstemmelse med kravene til miljøvenligt design i forhold til deres respektive roller i forsyningskæden.

Sikkerhedsstyrelsens anmodning vil forudsætte, at der er tale om måling eller afprøvning, som ikke vil påføre den erhvervsdrivende omkostninger af betydning. Sikkerhedsstyrelsen vil endvidere skulle tage stilling til, at den erhvervsdrivende reelt set vil have mulighed for og vil være egnet til at udføre en måling eller afprøvning af det pågældende produkt, herunder med hensyn til tilgang til værktøjer, måleinstrumenter og ekspertise.

Bestemmelsen vil med justeringer svare til tilsvarende bestemmelse i ecodesignloven, jf. § 7, stk. 2, dog således at forpligtelserne indskrives i loven og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 9, stk. 5, hvorefter der vil kunne fastsættes nærmere regler om bl.a. udtagning, måling og afprøvning efter stk. 1-3.

Det foreslås i § 9, stk. 2, 2. *pkt.*, at den erhvervsdrivende af-

holder eventuelle udgifter forbundet med måling og afprøvning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at det vil være den erhvervsdrivende, der vil skulle stå for de udgifter, der vil være forbundet med den måling og afprøvning, som Sikkerhedsstyrelsen anmoder om. En anmodning om at udføre måling eller afprøvning vil dog forudsætte, at der er tale om måling eller afprøvning, som ikke vil påføre den erhvervsdrivende omkostninger af betydning.

Bestemmelsen vil med justeringer svare til tilsvarende bestemmelse i ecodesignloven, jf. § 7, stk. 4, dog således at forpligtelserne indskrives i loven og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse.

Det foreslås i § 9, *stk. 3, 1. pkt.*, at den erhvervsdrivende, der er ansvarlig efter ecodesignforordningen, efter anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen skal indlevere sit produkt til et anvist prøvningssted eller få det afprøvet på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller et andet relevant sted.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at den erhvervsdrivende efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning vil skulle indlevere sit produkt til et anvist prøvningssted eller få det afprøvet på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller et andet relevant sted.

Ved erhvervsdrivende forstås fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren, forhandleren og udbyderen af distributionstjenester, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 46.

De erhvervsdrivende er ansvarlige for produkternes overensstemmelse med kravene til miljøvenligt design i forhold til deres respektive roller i forsyningskæden.

Bestemmelsen vil give en fleksibilitet med hensyn til prøvningsstedet, hvilket vil kunne begrænse de omkostninger, der vil være forbundet med afprøvningen, for både den erhvervsdrivende og for Sikkerhedsstyrelsen.

Kontrollen vil kunne iværksættes på initiativ af Sikkerhedsstyrelsen eller på baggrund af anden information, f.eks. fra Kommissionen eller et andet EU-medlemsland. Den anmodede kontrol vil f.eks. kunne omfatte kontrol af teknisk dokumentation eller kontrolmålinger for udvalgte produkter. Kontrolmålingerne vil blive tilrettelagt ved udvælgelse af et mindre antal eksemplarer.

Med henblik på at sikre en effektiv kontrol, vil Sikkerhedsstyrelsen skulle have mulighed for at kunne tage stilling til, om et forhold hører under lovens anvendelsesområde. Kontrollen vil således ikke være begrænset til de produkter, som vil være omfattet af krav i ecodesignforordningen og dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, men vil også kunne inkludere andre forhold, således at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne tage stilling til, om der er tale om et forhold, som hører under lovens anvendelsesområde.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i eco-designloven, jf. § 7, stk. 2, dog således at forpligtelserne indskrives i loven og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra j.

Bestemmelsen vil yderligere skulle ses i sammenhæng med den foreslåede § 9, stk. 4, om Sikkerhedsstyrelsens refundering af omkostninger forbundet med måling og afprøvning, samt den foreslåede § 9, stk. 5, hvorefter der vil kunne fastsættes nærmere regler om bl.a. udtagning, måling og afprøvning efter stk. 1-3, og om opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende vil skulle afholde.

Det foreslås i § 9, stk. 3, 2. pkt., at den erhvervsdrivende, som anmodes om at indlevere produktet, afholder udgiften til eventuel fragt til den lokalitet, Sikkerhedsstyrelsen anviser.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre at, den erhvervsdrivende, som modtager en anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen om indlevering af et produkt selv vil skulle stå for udgiften til eventuel fragt til den lokalitet, Sikkerhedsstyrelsen anviser til produktets afprøvning.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i eco-designloven, jf. § 7, stk. 2 og 4, dog således at forpligtelserne indskrives i loven og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Den vil ligeledes svare til de bestemmelser om betaling på produktområdet, som følger af lov om produkter og markedsovervågning.

Det foreslås i § 9, stk. 4, 1. pkt., at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve alle omkostninger forbundet med udtagning efter stk. 1 refunderet fra den erhvervsdrivende, hvis udtagelsen af produktet har nødvendiggjort betaling.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen som led i kontrollen med overholdelse af reglerne vil kunne kræve alle omkostninger forbundet med udtagning af et produkt refunderet fra den erhvervsdrivende, hvis udtagelsen af produktet vil have nødvendiggjort betaling. Det vil f.eks. kunne være i situationer, hvor udtagningen har ført til udgifter for Sikkerhedsstyrelsen i forbindelse med produktets transport.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i eco-designloven, jf. § 7, stk. 4, dog således at forpligtelserne indskrives i loven og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Dette vil ligeledes svare til de bestemmelser om betaling og refundering på produktområdet, som følger af lov om produkter og markedsovervågning.

Det foreslås i § 9, stk. 4, 2. pkt., at Sikkerhedsstyrelsen endvidere kan kræve alle omkostninger forbundet med måling og afprøvning refunderet fra den erhvervsdrivende, der, jf. § 11, stk. 1, og § 12, stk. 1, træffes afgørelse over for i forbindelse med undersøgelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne kræve alle omkostninger forbundet med måling og afprøvning refunderet fra den erhvervsdrivende, hvis der træffes afgørelse om manglende overholdelse med reglerne. Det vil f.eks. kunne være omkostninger for kontrol af teknisk dokumentation eller kontrolmålinger for udvalgte produkter.

I de tilfælde kontrollen viser, at der ikke er tale om en overtrædelse, vil Sikkerhedsstyrelsen stå for omkostningerne forbundet med måling og afprøvning. Det vil sige, hvor kontrollen viser, at der er overensstemmelse med reglerne, vil Sikkerhedsstyrelsen stå for omkostningerne forbundet med måling og afprøvning.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i eco-designloven, jf. § 7, stk. 4, dog således at forpligtelserne indskrives i loven og ikke vil forudsætte udmøntning ved bekendtgørelse. Den vil ligeledes svare til de bestemmelser om betaling og refundering på produktområdet, som følger af lov om produkter og markedsovervågning.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 1, samt ecodesignforordningens artikel 66, stk. 3, 2. afsnit.

Bestemmelsen vil yderligere skulle ses i sammenhæng med den foreslåede § 9, stk. 1 og 3, samt stk. 5, hvorefter der vil kunne fastsætte nærmere regler om bl.a. opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende vil skulle afholde.

Det foreslås i § 9, stk. 5, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om udtagning, måling og afprøvning efter stk. 1-3, og om opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende skal afholde, jf. stk. 4.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med erhvervsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om udtagning, måling og afprøvning efter den foreslåede § 9, stk. 1-3, og om opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende vil skulle afholde efter den foreslåede § 9, stk. 4.

Bestemmelsen vil indebære, at der ved bekendtgørelse vil kunne fastsættes nærmere regler om kontrol, herunder om hvilke målemetoder og standarder, som skal anvendes ved måling og kontrol, såfremt disse ikke allerede fremgår af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til ecodesignforordningen eller ikke fremgår med tilstrækkelig klarhed. Sådanne regler vil så vidt muligt blive udarbejdet i overensstemmelse med internationale eller EU/EØS's målestandarder eller andre anviste standarder.

Bestemmelsen vil endvidere indebære, at der ved bekendtgørelse vil kunne fastsættes nærmere regler om opgørelsen af de udgifter, som den erhvervsdrivende vil skulle overholde. Ved opgørelse af udgifterne vil f.eks. udgifter forbundet med transport og fragt og det tidsforbrug, der er medgået

til den udførte kontrol, samt det administrative arbejde i forbindelse med kontrollen inkluderes.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bemyndigelser i eco-designloven, jf. § 7, stk. 2-4.

Til § 10

Det fremgår af ecodesignlovens § 10 b, stk. 1, at kontrolmyndigheden til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til alle erhvervmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes energirelaterede produkter, med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, at de er i overensstemmelse med krav i regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning. Af lovens § 10 b, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden som led i kontrolbesøget kan foretage tekniske undersøgelser af et energirelateret produkt på stedet. Af lovens § 10 b, stk. 3, fremgår endvidere, at kontrolmyndigheden som en del af dokumentationen af kontrolbesøget kan fotografere og optage video og medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse. Yderligere fremgår af lovens § 11, stk. 4, at kontrolmyndigheden vil kunne være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter lovens § 11, stk. 1, og tekniske undersøgelser efter lovens § 11, stk. 2. Herudover fremgår af lovens § 10 b, stk. 5, 1. pkt., at politiet om nødvendigt vil kunne yde bistand til gennemførelse af kontrol som nævnt i stk. 1, og at lovens § 10 b, stk. 5, 2. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte nærmere regler herom.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra d, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have beføjelsen til uden forudgående varsel at foretage inspektion på stedet og fysisk kontrol af produkter. Endvidere fremgår det af forordningens artikel 14, stk. 4, litra e, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have beføjelsen til at få adgang til alle lokaler, arealer eller transportmidler, som den pågældende erhvervsdrivende anvender som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sit fag, for at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 10, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til alle erhvervmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes produkter, når det er nødvendigt af hensyn til at kunne udtage produkter til måling og kontrol af, at de er i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af denne lov, ecodesignforordningen, og dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen som led i kontrollen med overholdelse af reglerne vil have adgang til alle erhvervmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes produkter, når det er nødven-

digt af hensyn til at kunne udtage produkter til måling og kontrol af, om de er overensstemmelse med reglerne.

Afgørelsen af, hvorvidt det er nødvendigt at få adgang til lokaliteterne eller transportmidlerne vil træffes af Sikkerhedsstyrelsen. Ofte vil det være tilstrækkeligt at udtage produkter fra en butik, hvor der er offentlig adgang. Bestemmelsens anvendelse vil således kun være nødvendig, hvis de erhvervsdrivende ikke vil medvirke til kontrol efter anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen.

Adgangshjemlen vil begrænses til at tilvejebringe oplysninger til brug for kontrollen, og vil gælde både i relation til proaktive kontroller og reaktive kontrolopgaver. Det vil ikke være en forudsætning, at der på forhånd er en konkret formodning om, at et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Vurderingen af, om det er nødvendigt at udtage eller kontrollere produkter på ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter vil bl.a. afhænge af, om Sikkerhedsstyrelsen vil kunne få et tilstrækkeligt retvisende billede af regelefterlevelsen, hvis der kun udtages produkter fra offentligt tilgængelige lokaliteter. I vurderingen vil også indgå, om produkterne kan skaffes på anden måde, om det er nødvendigt, at Sikkerhedsstyrelsen selv udvælger produkterne, samt om vurderingen af krav til produkternes indretning vil kunne foretages uden adgang til de steder, hvor produkterne er placeret eller opstillet. Endelig vil det indgå i vurderingen, hvordan kontrollen udføres mest effektivt. Der er her tale om en proportionalitetsafvejning.

Vurderes det ud fra en samlet betragtning af bl.a. ovenstående elementer, at det vil være nødvendigt at kontrollere eller udtage produkter fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter, vil Sikkerhedsstyrelsen således kunne anvende bestemmelsen.

Som eksempel kan nævnes situationer, hvor der ikke vil kunne foretages en effektiv kontrol, fordi produkter på offentligt tilgængelige lokaliteter eller som vil kunne udleveres, ikke gør det muligt at udtage repræsentative eksemplarer til test. Et andet eksempel kunne være, hvor produkter kun kan anskaffes gennem webbutikker, butikker, der sælger via postordre og lignende, hvor det med hensyn til kontrollen er vigtigt, at det er Sikkerhedsstyrelsen, som udvælger eksemplaret. Et tredje eksempel kunne være, hvor der af sikkerhedsmæssige hensyn ikke er tid til at afvente, at produktet tilsendes Sikkerhedsstyrelsen.

Vurderes det derimod ikke nødvendigt, herunder proportionalt med det Sikkerhedsstyrelsen vil opnå ved at få adgang til de pågældende lokaler og transportmidler, vil bestemmelsen ikke kunne anvendes. Sikkerhedsstyrelsen vil i så fald være henvist til at udtage produkter, der er offentligt tilgængelige, eller til at bede om at få produkterne tilsendt.

Betegnelsen alle erhvervmæssige lokaliteter vil omfatte produktions-, salgs- og lagerlokaliteter og kan eksempelvis også være kontorlokaler, baglokaler eller udendørs oplag

tilhørende den erhvervsdrivende. Ved webbutikker, som drives fra en privat bolig, vil adgang alene kunne givestil de dele af boligen, der anvendes til erhvervsformål. Ved transportmidler forstås transportmidler, som benyttes som led i de erhvervs-mæssige aktiviteter. En privat bil vil f.eks. ikke være omfattet.

Anvendelsen af stk. 1 skal ske under hensyntagen til bestemmelserne i retssikkerhedsloven, herunder de almindelige regler om fravigelse af varsling af kontrol, jf. retssikkerhedslovens § 5. Herudover skal særligt retssikkerhedslovens § 9 om tvangsindgreb over for den mistænkte med henblik på at tilvejebringe oplysninger iagttages ved bestemmelsens anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra d og e.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 10 b, stk. 1.

Det foreslås i § 10, *stk. 2*, at Sikkerhedsstyrelsen som led i kontrolbesøget efter stk. 1 kan foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen som led i kontrolbesøget vil kunne foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet.

Produktets beskaffenhed eller installation vil kunne nødvendiggøre, at undersøgelse eller tests udføres på stedet, mens kontrolbesøget pågår, hvor f.eks. produktets størrelse eller installation vil gøre det umuligt eller vanskeligt at medtage produktet til yderligere undersøgelse. I disse tilfælde vil det kunne være langt mindre indgribende for ejeren af et produkt, at undersøgelsen bliver foretaget på stedet.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 10 b, stk. 2.

Det foreslås i § 10, *stk. 3*, at Sikkerhedsstyrelsen som en del af dokumentationen af kontrolbesøg efter stk. 1 kan fotografere og optage video og medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen som en del af dokumentationen af et kontrolbesøg efter den foreslåede § 10, stk. 1, vil kunne fotografere og optage video og medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Fotografier eller optagelse af video vil kunne være relevant i sager, hvor produkter, som der vil føres kontrol med, er af en art eller størrelse, hvor det ikke vil være muligt eller relevant for Sikkerhedsstyrelsen at udtage et eksemplar.

Det vil skulle tilstræbes, at der ikke fremgår personer på billederne, og Sikkerhedsstyrelsen vil skulle underrette de berørte parter om fotografering, videooptagelse, eller eventuel udtagelse af et eller flere produkter. De databeskyttel-

sesretlige regler vil finde anvendelse, hvis der skulle fremgå identificerbare personer på billederne.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 10 b, stk. 3.

Det foreslås i § 10, *stk. 4*, at Sikkerhedsstyrelsen kan lade sig bistå af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med kontrolbesøg efter stk. 1 og foretagelse af tekniske undersøgelser efter stk. 2 og stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne bistås af en eller flere uafhængige sagkyndige ved kontrolbesøg efter den foreslåede § 10, stk. 1, og de tekniske undersøgelser om vil kunne foretages i den forbindelse, jf. de foreslåede § 10, stk. 2 og 3.

Bestemmelsen forventes at kunne blive aktuel, når Sikkerhedsstyrelsen i forbindelse med kontrol får brug for særligt udstyr eller specialistviden med henblik på at oplyse sagen i tilstrækkeligt omfang. De sagkyndige vil have adgang til de samme steder som Sikkerhedsstyrelsen, så længe den eller de sagkyndige ledsages af mindst en af Sikkerhedsstyrelsens medarbejdere. Det vil afhænge af en konkret og individuel vurdering, om en sagkyndig er uafhængig. Der vil i den forbindelse kunne lægges vægt på, om den sagkyndige har en særlig økonomisk interesse eller tilknytning til den erhvervsdrivende, eller det i øvrigt foreligger omstændigheder, som er egnede til at vække tvivl om uafhængighed.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 10 b, stk. 4.

Det foreslås i § 10, *stk. 5, 1. pkt.*, at politiet om nødvendigt yder bistand til gennemførelse af kontrolbesøg som nævnt i stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at politiet om nødvendigt vil kunne yde bistand til gennemførelse af kontrolbesøg som nævnt i stk. 1. Politiets bistand vil kunne blive aktuel i en situation, hvor Sikkerhedsstyrelsen nægtes adgang til en lokalitet ad frivillighedens vej. I sådanne særlige tilfælde kan det være behov for, at politiet anvender magt for at få adgang til lokaliteten.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 10 b, stk. 5, 1. pkt.

Det foreslås i § 10, *stk. 5, 2. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte nærmere regler herom.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med justitsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om politiets bistand ved Sikkerhedsstyrelsens gennemførelse af kontrolbesøg.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 10 b, stk. 5, 1. pkt.

Til § 11

Det fremgår af ecodesignlovens § 11, stk. 1, at hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til regler i loven, regler fastsat i medfør af loven eller gennemførelsesforanstaltninger, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning efter lovens § 4, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervsmæssigt ibrugtager et produkt, om foranstaltninger, som fremgår af bestemmelsens nr. 1-9.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 6, fremgår, at der kan nedlægges forbud mod at bringe et produkt i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet eller forbud mod markedsføring eller erhvervsmæssig ibrugtagning af et energirelateret produkt.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra h, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have beføjelsen til at træffe passende foranstaltninger, hvis en erhvervsdrivende ikke træffer passende korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risikoen fortsat består, herunder beføjelser til at forbyde eller begrænse tilgængeliggørelsen af et produkt på markedet eller til at påbyde, at produktet trækkes tilbage eller tilbagekaldes.

Af forordningen artikel 16, stk. 3, litra b, følger, at markedsovervågningsmyndighederne bl.a. kan påbyde erhvervsdrivende at forhindre at et produkt gøres tilgængeligt på markedet med henblik på at bringe manglende overensstemmelse til ophør eller eliminere risiko. Af forordningens artikel 16, stk. 5, følger, at markedsovervågningsmyndighederne skal sikre, at et produkt trækkes tilbage eller kaldes tilbage, eller at produktets tilgængeliggørelse på markedet forbydes eller begrænses, og at offentligheden, Kommissionen og de øvrige medlemsstater underrettes herom, hvis den erhvervsdrivende ikke træffer påbudte korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risiko fortsat består.

I ecodesignforordningens artikel 71 fastsættes de tilfælde, hvor manglende overholdelse vedrører en formel forpligtelse. I disse tilfælde skal den pågældende erhvervsdrivende pålægges at bringe den manglende overensstemmelse til ophør, jf. stk. 1. Hvis den manglende overensstemmelse fortsætter, skal medlemsstaten træffe alle nødvendige foranstaltninger for at begrænse eller forbyde produktets tilgængeliggørelse på markedet, eller sikre, at det kaldes tilbage eller trækkes tilbage fra markedet, jf. stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 11, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om forbud mod at bringe et produkt i omsætning, gøre det tilgængeligt på markedet eller tage det i brug, hvis produktet ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, ecodesignforordningen, dertilhørende delegerede

rede retsakter eller gennemførelsesretsakter, eller markedsovervågningsforordningen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelser om forbud mod at bringe et produkt i omsætning, gøre det tilgængeligt på markedet eller tage det i brug, hvis produktet ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til reglerne.

Det foreslåede forbud vil kunne benyttes af Sikkerhedsstyrelsen, hvor det er konstateret, at et produkt eller en erhvervsdrivende ikke overholder reglerne, herunder hvor de tiltag, den erhvervsdrivende eventuelt har foretaget, ikke er tilstrækkelige.

Det vil indebære, at Sikkerhedsstyrelsen inden for den afgrænsning, der følger af den foreslåede § 6, stk. 1, vil kunne nedlægge forbud ved overtrædelse af regler i ecodesignforordningen og dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, herunder regler om ecodesignkrav. Ecodesignkravene vil kunne regulere både produkters ydeevne og den information, som vil skulle følge et produkt, herunder i det digitale produktpas.

Ecodesignforordningens krav er målrettet de erhvervsdrivende, dvs. fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren, forhandleren og udbydere af distributionstjenester, jf. forordningens artikel 2, nr. 46. Forordningens kapitel VII indeholder krav målrettet de erhvervsdrivende, herunder forpligtelser målrettet fabrikanten, jf. artikel 27, den bemyndigede repræsentant, jf. artikel 28, importøren, jf. artikel 29, distributøren, jf. artikel 30, og forhandleren, jf. artikel 31, særlige forpligtelser i forbindelse med mærker, jf. artikel 32, forpligtelser målrettet udbydere af distributionstjenester, jf. artikel 33, særlige forpligtelser om erhvervsdrivendes oplysningspligt, jf. artikel 36, og forpligtelser om registrering af brugsdata m.v., jf. artikel 37. Forordningen indeholder endvidere en række forpligtelser om det digitale produktpas, jf. forordningens artikel 10-13. Herudover indeholder forordningen yderligere krav, herunder om forbud mod at vildlede eller forvirre kunder eller potentielle kunder med hensyn til mærker, jf. artikel 17, og mod omgåelse og forringelse af produkters ydeevne, jf. artikel 40.

Sikkerhedsstyrelsen vil endvidere kunne nedlægge forbud over for erhvervsdrivende ved overtrædelse af regler i markedsovervågningsforordningen. Det vil bl.a. kunne omhandle overtrædelse af forpligtelser om de erhvervsdrivendes opgaver vedrørende produkter, der er omfattet af EU-harmoniseringsretsakter, jf. artikel 4 og 5.

Sikkerhedsstyrelsen vil yderligere kunne nedlægge forbud over for erhvervsdrivende ved overtrædelse af regler i den foreslåede lov. Det vil indebære, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne nedlægge forbud over for en erhvervsdrivende, hvis Sikkerhedsstyrelsens anmodning om at give oplysninger efter den foreslåede § 7 ikke imødekommes. Endvidere vil

Sikkerhedsstyrelsen kunne nedlægge forbud over for en erhvervsdrivende, hvis styrelsens anmodning efter den foreslåede § 9 ikke imødekommes, herunder anmodning om udtagning af et produkt, jf. stk. 1, om udførelse og afprøvning et produkt, jf. stk. 2, og om at indlevere et produkt til et anvist prøvningssted m.v., jf. stk. 3.

Hertil vil Sikkerhedsstyrelsen kunne nedlægge forbud ved overtrædelse af regler fastsat i medfør af den foreslåede lov. Det vil kunne være regler fastsat i medfør af den foreslåede § 2 om gennemførelse af EU-retten, § 5, stk. 1, om sprogkrav, og § 9, stk. 5, om udtagning, måling og afprøvning m.v.

Bestemmelsen vil herunder kunne anvendes i situationer, hvor et produkt udgør en risiko. Sikkerhedsstyrelsen kan i disse situationer være nødt til at gribe ind med et forbud.

Ved et produkt, der udgør en risiko forstås efter ecodesignforordningen et produkt, der ved ikke at opfylde et krav til miljøvenligt design, der er fastsat i eller i henhold til forordningen, bortset fra kravene anført i forordningens artikel 71, stk. 1, kan skade miljøet eller andre samfundsinteresser, der er beskyttet af dette krav, jf. forordningens artikel 2, nr. 57. Ved et produkt, der udgør en alvorlig risiko forstås et produkt, der udgør en risiko, for hvilket graden af den relevante manglende overensstemmelse eller den dermed forbundne skade på grundlag af en vurdering anses for at kræve hurtig indgriben fra markedsovervågningsmyndighederne, herunder tilfælde, hvor virkningerne af den manglende overensstemmelse ikke er umiddelbare, jf. forordningens artikel 2, nr. 58.

For så vidt angår risikobegrebet adskiller det sig således fra det typiske risikobegreb, der almindeligvis forbindes med produktsikkerhed i den brede befolkning, dvs. at brugeren risikerer at komme til skade ved brug af produktet. Efter definitionerne i ecodesignforordningen vil det omfatte forhold, hvor ecodesignkrav overtrædes, og overtrædelsen kan skade miljøet eller andre samfundsinteresser, der er beskyttet af kravet. Det omfatter dog ikke formel manglende overensstemmelse, jf. forordningens artikel 71,

Der bør ikke bruges mere indgribende foranstaltninger end nødvendigt for at opnå formålet. Der vil kunne opstå situationer, hvor forbudsbestemmelsen og én eller flere påbudsbestemmelser, jf. den foreslåede § 12, stk. 1, vil kunne kombineres med henblik på at opnå effektive foranstaltninger til imødegåelse af mangler ved et produkt eller forhold relateret til et produkt.

Forbudsbestemmelsen vil kunne anvendes til at nedlægge forbud mod at bringe et produkt i omsætning, gøre det tilgængeligt på markedet, eller tage det i brug. Bestemmelsen omfatter kun erhvervsdrivende og dermed ikke privatpersoner.

Ved at bringe i omsætning forstås første tilgængeliggørelse af et produkt på EU-markedet, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 40. Ved at gøre tilgængelig på markedet for-

stås enhver levering af et produkt med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på EU-markedet som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag, jf. forordningens artikel 2, nr. 39. Ved ibrugtagning forstås endvidere den første anvendelse i Unionen af et produkt i overensstemmelse med dets tilsigtede formål, jf. forordningens artikel 2, nr. 41.

Forbuddet vedrører alene den konkrete erhvervsdrivende. Forbud mod at tilgængeliggøre et produkt vil derfor sjældent være en relevant foranstaltning i situationer, hvor parten i sagen eksempelvis distributøren er et led i en større omsætningskæde. Et forbud vil dog kunne gælde enhver virksomhed, som tilgængeliggør et produkt, det vil sige alle omsætningsled og enhver, der erhvervsmæssigt ibrugtager produktet.

Det vil oftest være relevant at rette et forbud imod så tidligt et led i afsætningskæden som muligt med hensyn til at give den største effekt, da produktet fjernes fra alle senere led i afsætningskæden. Som led i en målrettet og effektiv kontrol, hvor der også forsøges at undgå unødige gener for erhvervslivet, vil forbud som hovedregel dog blive rettet mod det første danske led i afsætningen af et produkt. Ved forbud over for enhver erhvervsdrivende uden for Danmark men med hjemsted i EU kan der rettes henvendelse til markedsovervågningsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den relevante erhvervsdrivende har hjemsted. Herefter vil den pågældende markedsovervågningsmyndighed kunne håndhæve afgørelsen.

Der vil efter omstændighederne kunne gives et tidsbegrænset forbud, indtil der er indsendt tilstrækkeligt teknisk dokumentationsmateriale til Sikkerhedsstyrelsen. Hvis den manglende overensstemmelse ikke bringes til ophør, vil omsætningen, tilgængeliggørelsen, eller ibrugtagningen af produktet kunne forbydes varigt.

Det foreslåede forbud vil gives med en frist og vil både kunne rette sig mod den, der har bragt det omhandlede produkt i omsætning og imod senere led i afsætningskæden.

Det vil være den, som afgørelsen er truffet over for, der skal betale de udgifter, der kan være i forbindelse med at efterkomme afgørelsen. Ved forbud, som ikke efterleves, vil der kunne pålægges sanktioner, herunder straffes med bøde.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecodesignloven, jf. § 11, stk. 1, nr. 6.

Den foreslåede bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra h, artikel 16, stk. 3, litra b, og artikel 16, stk. 5. Den vil endvidere supplere ecodesignforordningens artikel 71.

Det foreslås i § 11, stk. 2, at Sikkerhedsstyrelsen underretter Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse truffet i medfør af stk. 1 med angivelse af årsagerne hertil.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil skulle underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse om forbud truffet efter § 11, stk. 1, med angivelse af årsagerne hertil.

Meddelelse vil typisk ske gennem EU's officielle kanaler. Efter gældende ordning vil det være via ICSMS og eventuelt RAPEX.

De omhandlede oplysningerne vil kunne indeholde oplysninger, som vil kunne betegnes som forretningshemmeligheder og fortrolige i medfør af forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 2. Det vurderes, at videregivelsen af de omhandlede oplysninger ikke vil gå videre end, hvad der følger af artikel 17 i markedsovervågningsforordningen, dvs. at fortrolighedsprincippet, tavshedspligten og forretningshemmeligheder skal respekteres, og at personoplysninger skal beskyttes i overensstemmelse med EU-retten og national ret. Bestemmelsen vil skulle administreres i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecodesignloven, jf. § 11, stk. 2.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5 og 6.

Til § 12

Det fremgår af ecodesignlovens § 11, stk. 1, at hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til regler i loven, regler fastsat i medfør af loven eller gennemførelsesforanstaltninger, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning efter lovens § 4, har været et led i afsætningen af et produkt eller erhvervsmæssigt ibrugtager et produkt, om foranstaltninger, som fremgår af bestemmelsens nr. 1-9.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 1, fremgår, at der kan gives påbud om at bringe det energirelaterede produkt i overensstemmelse med kravene.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 2, fremgår, at der kan gives påbud om at sikre, at det energirelaterede produkt ikke udgør en risiko.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 3, fremgår, at der kan gives påbud om at overholde visse betingelser, inden det energirelaterede produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 4, fremgår, at der kan gives påbud om at advare brugerne om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 5, fremgår, at der kan gives påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 7, fremgår, at der kan gives påbud om at tilbagetrække et produkt fra markedet.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 8, fremgår, at der kan gives påbud om at tilbagetrække et produkt fra brugerne.

Af lovens § 11, stk. 1, nr. 9, fremgår, at der kan gives påbud om at destruere et produkt på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Af lovens § 11, stk. 2, fremgår endvidere, at kontrolmyndigheden skal underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse i medfør af stk. 1. Yderligere fremgår af lovens § 11, stk. 3, at kontrolmyndigheden kan lægge undersøgelser og afgørelser fra en anden EU-medlemsstat til grund og træffe afgørelse om de nævnte påbud over for erhvervsdrivende, medmindre kontrolmyndigheden når til den modsatte konklusion efter sin egen kontrol.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra g og h, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have en række beføjelser. Det omfatter at pålægge erhvervsdrivende at træffe passende tiltag for at bringe et tilfælde af manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen, jf. litra g. Endvidere omfatter det, at træffe passende foranstaltninger, hvis en erhvervsdrivende ikke træffer passende korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risikoen fortsat består, herunder beføjelser til at forbyde eller begrænse tilgængeliggørelsen af et produkt på markedet eller til at påbyde, at produktet trækkes tilbage eller tilbagekaldes.

Af forordningens artikel 16, stk. 3, litra a, c-g, følger, at markedsovervågningsmyndighederne kan påbyde erhvervsdrivende en række korrigerende tiltag med henblik på at bringe manglende overensstemmelse til ophør eller eliminere risiko.

Af forordningens artikel 16, stk. 5, følger, at markedsovervågningsmyndighederne skal sikre, at et produkt trækkes tilbage eller kaldes tilbage, eller at produktets tilgængeliggørelse på markedet forbydes eller begrænses, og at offentligheden, Kommissionen og de øvrige medlemsstater underrettes herom, hvis den erhvervsdrivende ikke træffer påbudte korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risiko fortsat består.

I ecodesignforordningens artikel 71 fastsættes de tilfælde, hvor manglende overholdelse vedrører en formel forpligtelse. I disse tilfælde skal den pågældende erhvervsdrivende pålægges at bringe den manglende overensstemmelse til ophør, jf. stk. 1. Hvis den manglende overensstemmelse fortsætter, skal medlemsstaten træffe alle nødvendige foranstaltninger for at begrænse eller forbyde produktets tilgængeliggørelse på markedet, eller sikre, at det kaldes tilbage eller trækkes tilbage fra markedet, jf. stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 12, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe følgende afgørelser om påbud over for enhver erhvervsdrivende, der har bragt et produkt i omsætning, har været et

led i afsætningen af et produkt eller taget det i brug, hvis produktet ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, regler i ecodesignforordningen eller regler i dertilhørende delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, eller regler i markedsovervågningsforordningen:

- 1) Påbud om at overholde anmodning efter §§ 7 og 9.
- 2) Påbud om at bringe et produkt i overensstemmelse med reglerne.
- 3) Påbud om at sikre, at et produkt ikke udgør en risiko.
- 4) Påbud om at bringe forhold relateret til et produkt i overensstemmelse med reglerne.
- 5) Påbud om at overholde visse betingelser, inden et produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.
- 6) Påbud om at advare brugere om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet.
- 7) Påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne.
- 8) Påbud om at tilbagetrække et produkt fra markedet.
- 9) Påbud om at tilbagekalde et produkt fra brugere.
- 10) Påbud om at destruere et produkt på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelser om påbud over for enhver erhvervsdrivende, der har bragt et produkt i omsætning, har været et led i afsætningen af et produkt eller taget det i brug, hvis produktet ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til reglerne.

Det vil indebære, at Sikkerhedsstyrelsen inden for den afgrænsning, der følger af den foreslåede § 6, stk. 1, vil kunne træffe afgørelse om påbud ved erhvervsdrivendes overtrædelse af regler i ecodesignforordningen og dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, herunder regler om ecodesignkrav. Ecodesignkravene vil kunne regulere både produkters ydeevne og den information, som vil skulle følge et produkt, herunder i det digitale produktpas.

Ecodesignforordningens krav er målrettet de erhvervsdrivende, dvs. fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren, forhandleren og udbydere af distributionstjenester, jf. forordningens artikel 2, nr. 46. Forordningens kapitel VII indeholder krav målrettet de erhvervsdrivende, herunder forpligtelser målrettet fabrikanten, jf. artikel 27, den bemyndigede repræsentant, jf. artikel 28, importøren, jf. artikel 29, distributøren, jf. artikel 30, og forhandleren, jf. artikel 31, særlige forpligtelser i forbindelse med mærker, jf. artikel 32, forpligtelser målrettet udbydere af distributionstjenester, jf. artikel 33, særlige forpligtelser om erhvervsdrivendes oplysningspligt, jf. artikel 36, og forpligtelser om registrering af brugsdata m.v., jf. artikel 37. Forordningen indeholder endvidere en række forpligtelser om det digitale produktpas, jf. forordningens artikel 10-13. Herudover indeholder forordningen yderligere krav, herunder om forbud mod at vildlede eller forvirre kunder eller potentielle kunder med hensyn til mærker, jf. artikel 17,

og mod omgåelse og forringelse af produkters ydeevne, jf. artikel 40.

Sikkerhedsstyrelsen vil endvidere kunne træffe afgørelse om påbud over for erhvervsdrivende ved overtrædelse af regler i markedsovervågningsforordningen. Det vil bl.a. kunne omhandle overtrædelse af forpligtelser om de erhvervsdrivendes opgaver vedrørende produkter, der er omfattet af EU-harmoniseringsretsakter, jf. artikel 4 og 5.

Sikkerhedsstyrelsen vil yderligere kunne træffe afgørelse om påbud over for erhvervsdrivende ved overtrædelse af regler i den foreslåede lov. Det vil indebære, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne give en erhvervsdrivende påbud, hvis Sikkerhedsstyrelsens anmodning om at give oplysninger efter den foreslåede § 7 ikke imødekommes. Sikkerhedsstyrelsen vil endvidere kunne give påbud, hvis styrelsens anmodning efter den foreslåede § 9 ikke imødekommes, herunder anmodning om udtagning af et produkt, jf. stk. 1, om udførelse og afprøvning af produkt, jf. stk. 2, og om at indlevere et produkt til et anvist prøvningssted m.v., jf. stk. 3.

Hertil vil Sikkerhedsstyrelsen kunne træffe afgørelse om påbud ved en erhvervsdrivendes overtrædelse af regler fastsat i medfør af den foreslåede lov. Det vil kunne være regler fastsat i medfør af den foreslåede § 2 om gennemførelse af EU-retten, § 5, stk. 1, om sprogkrav, og § 9, stk. 5, om udtagning, måling og afprøvning m.v.

De foreslåede påbud vil kunne benyttes af Sikkerhedsstyrelsen, hvor det er konstateret, at et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne, herunder hvor de tiltag, den erhvervsdrivende eventuelt har foretaget, ikke er tilstrækkelige.

Bestemmelsen vil herunder kunne anvendes i situationer, hvor et produkt udgør en risiko. Sikkerhedsstyrelsen vil i disse situationer kunne være nødt til at gribe ind med et påbud.

Påbud vil kunne rette sig imod den, der har bragt det omhandlede produkt i omsætning, imod senere led i afsætningskæden ved produktets tilgængeliggørelse på markedet eller imod den, som har taget det i brug. Bestemmelsen omfatter kun erhvervsdrivende og dermed ikke privatpersoner.

Ved at bringe i omsætning forstås første tilgængeliggørelse af et produkt på EU-markedet, jf. ecodesignforordningens artikel 2, nr. 40. Ved at gøre tilgængelig på markedet forstås enhver levering af et produkt med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på EU-markedet som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag, jf. forordningens artikel 2, nr. 39. Ved ibrugtagning forstås endvidere den første anvendelse i Unionen af et produkt i overensstemmelse med dets tilsigtede formål, jf. forordningens artikel 2, nr. 41.

Det vil oftest være relevant at rette et påbud imod så tidligt et led i afsætningskæden som muligt med hensyn til at give den største effekt, da produktet fjernes fra alle senere led i

afsætningskæden eller bringes i overensstemmelse med reglerne m.v. Som led i en målrettet og effektiv kontrol, hvor der også forsøges at undgå unødige gener for erhvervslivet, vil påbud som hovedregel dog blive rettet mod det første danske led i afsætningskæden. Ved påbud over for enhver erhvervsdrivende uden for Danmark men med hjemsted i EU, kan der rettes henvendelse til markedsovervågningsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den relevante erhvervsdrivende har hjemsted. Herefter vil den pågældende markedsovervågningsmyndighed kunne håndhæve afgørelsen.

Der bør ikke bruges mere indgribende foranstaltninger end nødvendigt for at opnå formålet. Der vil kunne opstå situationer, hvor én eller flere påbudsbestemmelser samt den foreslåede forbudsbestemmelse i § 11, stk. 1, vil kunne kombineres med henblik på at opnå effektive foranstaltninger til imødegåelse af mangler ved et produkt eller forhold relateret til et produkt.

Det vil være den, som afgørelsen er truffet over for, der skal betale de udgifter, der kan være i forbindelse med at efterkomme afgørelsen.

Påbud vil skulle gives med en frist og vil både kunne rette sig mod den, der har bragt det omhandlede produkt i omsætning og imod senere led i afsætningskæden. Ved påbud, som ikke efterleves, vil der kunne pålægges sanktioner, herunder straffes med bøde.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11, stk. 1, nr. 1-5 og nr. 7-9.

De foreslåede bestemmelser vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra g og h, og artikel 16, stk. 3, litra a, c-g. Endvidere vil de foreslåede bestemmelser supplere ecodesignforordningens artikel 71.

Det foreslås i § 12, stk. 1, nr. 1, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om påbud om at overholde anmodning efter §§ 7 og 9.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne give den erhvervsdrivende påbud om at overholde Sikkerhedsstyrelsens anmodning om at give oplysninger, som er nødvendige for Sikkerhedsstyrelsens varetagelse af kontrol, efter den foreslåede lovs § 7, stk. 1, og om at give oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der som erhvervsdrivende i henhold til ecodesignforordningen er ansvarlig for et produkt, efter den foreslåede § 7, stk. 2.

Endvidere vil den medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne give den erhvervsdrivende påbud om at overholde Sikkerhedsstyrelsens anmodning om udtagning af et produkt efter den foreslåede § 9, stk. 1, om udførelse og afprøvning et produkt efter den foreslåede § 9, stk. 2, og om at indlevere et produkt til et anvist prøvningssted eller få det afprøvet på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller et andet relevant sted efter den foreslåede § 9, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede §§ 7 og 9.

Det foreslås i § 12, stk. 1, nr. 2, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om påbud om at bringe et produkt i overensstemmelse med reglerne.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelse om påbud om at bringe et produkt i overensstemmelse med reglerne.

Det vil kunne være relevant at meddele påbud om at bringe et produkt i overensstemmelse med reglerne ved afhjælpning i situationer, hvor det efter en proportionalitetsvurdering ikke findes hensigtsmæssigt eksempelvis at nedlægge et forbud mod tilgængeliggørelse, hvis fejlen kan afhjælpes på en mindre indgribende måde.

Afhjælpning vil kunne ske ved, at brugeren tilbydes, at manglen afhjælpes af den erhvervsdrivende. Det vil også kunne ske ved, at brugeren selv foretager en udskiftning af enkle dele. Uanset, vil det være den erhvervsdrivende, som vil skulle afholde udgifterne til udbedring af mangler, inkl. stå for betaling til, at en autoriseret fagperson foretager udbedringen, hvis dette er nødvendigt. Påbud om at bringe et produkt i overensstemmelse med reglerne vil kunne være relevant ved produkter, som allerede er solgt til brugeren, og med hensyn til produkter på lager.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11, stk. 1, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra g, og artikel 16, stk. 3, litra a.

Det foreslås i § 12, stk. 1, nr. 3, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om påbud om at sikre, at et produkt ikke udgør en risiko.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelse om påbud om at sikre, at et produkt ikke udgør en risiko.

Ved et produkt, der udgør en risiko forstås efter ecodesignforordningen et produkt, der ved ikke at opfylde et krav til miljøvenligt design, der er fastsat i eller i henhold til forordningen, bortset fra kravene anført i forordningens artikel 71, stk. 1, kan skade miljøet eller andre samfundsinteresser, der er beskyttet af dette krav, jf. forordningens artikel 2, nr. 57. Ved et produkt, der udgør en alvorlig risiko forstås et produkt, der udgør en risiko, for hvilket graden af den relevante manglende overensstemmelse eller den dermed forbundne skade på grundlag af en vurdering anses for at kræve hurtig indgriben fra markedsovervågningsmyndighederne, herunder tilfælde, hvor virkningerne af den manglende overensstemmelse ikke er umiddelbare, jf. forordningens artikel 2, nr. 58.

For så vidt angår risikobegrebet adskiller det sig således fra

det typiske risikobegreb, der almindeligvis forbindes med produktsikkerhed i den brede befolkning, dvs. at brugeren risikerer at komme til skade ved brug af produktet. Efter definitionerne i ecodesignforordningen vil det omfatte forhold, hvor ecodesignkrav overtrædes, og overtrædelsen kan skade miljøet eller andre samfundsinteresser, der er beskyttet af kravet. Det omfatter dog ikke formel manglende overensstemmelse, jf. forordningens artikel 71,

Det foreslåede påbud vil kunne være relevant i situationer, hvor det efter en proportionalitetsvurdering ikke findes hensigtsmæssigt eksempelvis at nedlægge forbud, jf. den foreslåede § 11, stk. 1, mod tilgængeliggørelse, hvis risikoen kan afhjælpes på en mindre indgribende måde.

Risikoen vil kunne afhjælpes ved, at brugeren tilbydes, at manglen afhjælpes af den erhvervsdrivende. Det vil også kunne ske ved, at brugeren selv foretager en udskiftning af enkle dele. Uanset, vil det være den erhvervsdrivende, som vil skulle afholde udgifterne til udbedring af mangler, inkl. stå for betaling til, at en autoriseret fagperson foretager udbedringen, hvis dette er nødvendigt. Påbud om at sikre at et produkt ikke udgør en risiko kan være relevant ved produkter, som allerede er solgt til brugeren, og produkter på lager.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecodesignloven, jf. § 11, stk. 1, nr. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra g, og artikel 16, stk. 3, litra a.

Det foreslås i § 12, stk. 1, nr. 4, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om påbud om at bringe forhold relateret til et produkt i overensstemmelse med reglerne.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelse om påbud om at bringe forhold relateret til et produkt i overensstemmelse med reglerne.

Dette påbud vil være relevant, når overtrædelsen ikke direkte vedrører et produkts overensstemmelse med gældende regler men forhold relateret til produktet. Der vil eksempelvis kunne meddeles påbud om at bringe forhold vedrørende det digitale produktpas, herunder med hensyn til etablering og indberetning i et register i overensstemmelse med regler i ecodesignforordningen og dertilhørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter. Et yderligere eksempel kunne være meddelelse om påbud om at overholde forpligtelser i markedsovervågningsforordningen, herunder om at et produkt kun må bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i EU, er ansvarlig for et antal opgaver med hensyn til produktet, jf. artikel 4, stk. 1-3.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der til de påbudsbestemmelser, som vil svare til ecodesignlovens § 11, stk. 1, vil tilføjes en adgang til Sikkerhedsstyrelsen til at kunne træffe afgørelse om påbud om at bringe forhold, som

ikke direkte vedrører et produkt, men som er relateret til produktet, i overensstemmelse med kravene.

Det foreslås i § 12, stk. 1, nr. 5, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om påbud om at overholde visse betingelser, inden et produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelse om påbud om at overholde visse betingelser, inden et produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de foreslåede påbud i § 12, stk. 1, nr. 2 og 3, hvor den erhvervsdrivende som udgangspunkt selv vil kunne træffe beslutning om fremgangsmåde med hensyn til at overholde påbuddet.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecodesignloven, jf. § 11, stk. 1, nr. 3.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra f.

Det foreslås i § 12, stk. 1, nr. 6, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om påbud om at advare brugere om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelse om påbud om at advare brugere om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet.

Ved vurderingen af, hvilket påbud, som vil skulle anvendes, vil den forventede effekt skulle afvejes i forhold til de omkostninger, der vil være ved eksempelvis at kalde et produkt tilbage fra brugerne. Et relevant påbud om advarselsinformation, i hvad der må anses for et rimeligt omfang, når den pågældende risiko tages i betragtning, vil f.eks. kunne anvendes frem for påbud om tilbagekaldelse, hvis det er tilstrækkeligt til at imødegå den pågældende risiko.

Denne påbudsform vil f.eks. kunne anvendes, hvor de pågældende risici vurderes at kunne imødegås med advarsler eller ved at foretage tilpasning eller ændre opbevaringen af produktet. Påbuddet vil efter en konkret vurdering ligeledes kunne anvendes i kombination med en eller flere af de øvrige påbudsmuligheder eller forbud efter den foreslåede § 11, stk. 1.

Advarsler vil kunne gives på selve produktet, på indlægssedlen eller i brugsanvisningen, på skilte i fysiske butikker eller på hjemmesider, der sælger produktet, eller på anden måde, som Sikkerhedsstyrelsen måtte finde nødvendig for at oplyse brugerne om risikoen ved produktet. Der kan være tale om bl.a. at angive alderskrav, håndteringsvejledning, oplysninger om materialets holdbarhed eller relevante sikkerhedsforanstaltninger, der skal udøves af brugeren.

Advarslen vil skulle være udfærdiget på dansk. Dette ude-

lukker dog ikke, at advarslen derudover vil kunne angives på andre sprog.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11, stk. 1, nr. 4. Bestemmelsen vil endvidere skulle ses i sammenhæng med den foreslåede § 5, stk. 1, og udmøntningen heraf.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra e og g, og sidste del af litra c.

Det foreslås i § 12, stk. 1, nr. 7, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelse om påbud om at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne.

Bestemmelsen vil have til formål at hindre fortsat markedsføring af et produkt, der ikke er i overensstemmelse med de gældende regler, eller såfremt den erhvervsdrivende ikke lever op til og overholder de gældende regler.

Ved markedsføring forstås i denne henseende reklame, udstilling, salg m.v. af produkter, der vil kunne give brugere et fejlagtigt indtryk af, at et produkt er i overensstemmelse med reglerne, hvis det fortsat markedsføres.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11, stk. 1, nr. 5.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2.

Det foreslås i § 12, stk. 1, nr. 8, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om påbud om at tilbagetrække et produkt fra markedet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelse om påbud om at tilbagetrække et produkt fra markedet.

Bestemmelsen vil indebære, at erhvervsdrivende vil kunne påbydes at sikre, at deres produkter, der er tilgængelige for, men endnu ikke erhvervet af brugerne, returneres til et tidligere led i afsætningen af produktet. Der er således tale om en foranstaltning med henblik på at forhindre, at produkter, der ikke lever op til gældende regler, distribueres, udstilles og tilbydes brugere.

Påbud om tilbagetrækning vil medføre en forpligtelse for den erhvervsdrivende om at sikre, at produktet trækkes tilbage fra eventuelle efterfølgende led i afsætningen af produktet.

Det er nødvendigt, at den erhvervsdrivende foretager effektive tiltag for at trække produktet tilbage fra markedet efter et påbud herom. Med effektivt skal forstås, at den erhvervsdrivende skal sikre sig, at efterfølgende led i afsætningen af produktet også forstår vigtigheden af, at produktet skal træk-

kes tilbage og returneres til det tidligere led i afsætningskæden for derved at forhindre, at produktet distribueres, udstilles og tilbydes brugerne. Det vil som udgangspunkt betyde, at den erhvervsdrivende skal give sine efterfølgende led i afsætningskæden direkte besked om, at produktet skal trækkes tilbage fra markedet.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11, stk. 1, nr. 7.

Den foreslåede bestemmelse vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra h, og artikel 16, stk. 3, litra c.

Det foreslås i § 12, stk. 1, nr. 9, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om påbud om at tilbagekalde et produkt fra brugere.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelse om påbud om at tilbagekalde et produkt fra brugere.

Et påbud efter bestemmelsen vil kunne omfatte enhver foranstaltning med henblik på brugerens returnering af produkter, der ikke lever op til gældende regler, og som tidligere har været leveret eller stillet til rådighed for brugeren.

Påbud om tilbagekaldelse vil kunne anvendes, når andre forholdsregler ikke er tilstrækkelige til at forebygge risici. Tilbagekaldelse vil kunne være relevant, hvis de risici, produktet frembyder, ikke kan forebygges på anden vis. Den erhvervsdrivende vil skulle tilrettelægge tilbagekaldelsen således, at den ikke medfører væsentlige ulemper for brugerne. Det vil dog i praksis ikke være muligt helt at friholde brugeren for opgaver i relation til tilbagekaldelsen.

Reglerne om tilbagekaldelse af produkter har et andet sigte end købelovens regler om forbrugerkøb. Muligheden for at gøre et mangelsansvar gældende i medfør af købeloven i forbindelse med en tilbagekaldelse er et civilretligt anliggende og afhænger af de konkrete omstændigheder omkring erhvervsdrivende af produktet. Ved en tilbagekaldelse vil det som oftest fremgå af den information, som den erhvervsdrivende udsender eller på anden måde giver, om brugeren kan forvente omlevering, refundering af købesummen eller andet med henblik på at afhjælpe manglen ved det ikke-overensstemmende produkt.

Er der tale om et brugt produkt, vil et påbud om tilbagekaldelse kun kunne meddeles den, der oprindeligt har solgt produktet som nyt. Påbud om tilbagekaldelse af produkter, som i brugt stand er solgt videre af privatpersoner, kan alene meddeles den erhvervsdrivende, der har udgjort et led i afsætningskæden, da produktet var nyt. Påbuddet kan dog tillige meddeles den, der erhvervsmæssigt har bragt det brugte produkt i omsætning. Det vil sige, at et auktionshus, der alene formidler et salg, uden at vedkommende kan siges at være distributør, også vil kunne modtage et påbud. Det er uden betydning, om formidlingen sker via internettet eller på anden måde.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11, stk. 1, nr. 8.

Den foreslåede bestemmelse vil supplere markedsovervågningsforordningen artikel 14, stk. 4, litra h, og artikel 16, stk. 3, litra c.

Det foreslås i § 12, stk. 1, nr. 10, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om påbud om at destruere et produkt på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelse om påbud om at destruere et produkt på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt.

At destruktionsen skal ske på forsvarlig måde indebærer, at destruktionsen skal være tilrettelagt og udført på en sikker måde, og at eventuelle rester og bestanddele af produktet vil skulle bortskaffes i overensstemmelse med gældende regler, herunder eventuelle regler om bortskaffelse af affald.

Påbud om at destruere et produkt vil kunne have væsentlige økonomiske konsekvenser for den, påbuddet rettes imod, og vil derfor kun kunne begrundes, hvor ingen af de øvrige foranstaltninger vurderes at være tilstrækkelige. Påbud om destruktionsen vil således forudsætte, at det anses for nødvendigt, rimeligt og hensigtsmæssigt at destruere produktet af hensyn til brugerne og af hensyn til at undgå, at produktet sendes til andre medlemsstater eller lande uden for EU. Det uoverensstemmende produkt vil skulle udgøre en alvorlig risiko og produktet må ikke på anden måde kunne lovliggøres eller ændres til at kunne anvendes sikkert. Bestemmelsen forventes kun undtagelsesvist at blive relevant for Sikkerhedsstyrelsen, idet de omfattede produkter sjældent vil opfylde betingelserne for bestemmelsens anvendelse.

Sikkerhedsstyrelsen vil ikke kunne påbyde en erhvervsdrivende at destruere produkter, der befinder sig hos brugeren, og som derfor ikke længere er i den erhvervsdrivendes besiddelse. Træffer Sikkerhedsstyrelsen afgørelse om, at produktet skal tilbagekaldes hos brugeren, vil det tilbagekaldte produkt dog blive omfattet af et påbud om destruktionsen.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11, stk. 1, nr. 9.

Den foreslåede bestemmelse vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 3, litra d.

Det foreslås i § 12, stk. 2, at Sikkerhedsstyrelsen underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse truffet i medfør af stk. 1 med angivelse af årsagerne hertil.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil skulle underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om enhver afgørelse om påbud de træffer efter § 12, stk. 1, med angivelse af årsagerne hertil.

Meddelelse vil typisk ske gennem EU's officielle kana-

ler. Efter gældende ordning vil det være via ICSMS og eventuelt RAPEX.

De omhandlede oplysningerne vil kunne indeholde oplysninger, som vil kunne betegnes som forretningshemmeligheder og fortrolige i medfør af forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 2. Det vurderes, at videregivelsen af de omhandlede oplysninger ikke vil gå videre end, hvad der følger af artikel 17 i markedsovervågningsforordningen, dvs. at fortrolighedsprincippet, tavshedspligten og forretningshemmeligheder skal respekteres, og at personoplysninger skal beskyttes i overensstemmelse med EU-retten og national ret. Bestemmelsen vil skulle administreres i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5 og 6.

Til § 13

Det fremgår af ecodesignlovens § 11 a, at kontrolmyndigheden over for den ansvarlige efter § 4, der har bragt et energirelateret produkt i omsætning, den erhvervsdrivende, der har gjort det energirelaterede produkt tilgængeligt på markedet, og enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, kan træffe afgørelse om på en relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 7, stk. 1, at de erhvervsdrivende, som bringer produkter i omsætning eller gør dem tilgængelige på markedet, skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne om tiltag, som kan eliminere eller begrænse risici forbundet med deres produkter. Af forordningens artikel 14, stk. 4, litra g, følger, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have beføjelse til at pålægge erhvervsdrivende at træffe passende tiltag for at bringe et tilfælde af manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 13, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om påbud over for den, der har bragt et produkt i omsætning, gjort det tilgængeligt på markedet, eller taget det i brug, samt enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til et produkt, om på en relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelse om påbud over for den, der har bragt et produkt i omsætning, gjort det tilgængeligt på markedet, eller taget det i brug, og enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til et produkt, om på en

relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Ved et produkt, der udgør en risiko forstås efter ecodesignforordningen et produkt, der ved ikke at opfylde et krav til miljøvenligt design, der er fastsat i eller i henhold til forordningen, bortset fra kravene anført i forordningens artikel 71, stk. 1, kan skade miljøet eller andre samfundsinteresser, der er beskyttet af dette krav, jf. forordningens artikel 2, nr. 57. Ved et produkt, der udgør en alvorlig risiko forstås et produkt, der udgør en risiko, for hvilket graden af den relevante manglende overensstemmelse eller den dermed forbundne skade på grundlag af en vurdering anses for at kræve hurtig indgriben fra markedsovervågningsmyndighederne, herunder tilfælde, hvor virkningerne af den manglende overensstemmelse ikke er umiddelbare, jf. forordningens artikel 2, nr. 58.

For så vidt angår risikobegrebet adskiller det sig således fra det typiske risikobegreb, der almindeligvis forbindes med produktsikkerhed i den brede befolkning, dvs. at brugeren risikerer at komme til skade ved brug af produktet. Efter definitionerne i ecodesignforordningen vil det omfatte forhold, hvor ecodesignkrav overtrædes, og overtrædelsen kan skade miljøet eller andre samfundsinteresser, der er beskyttet af kravet. Det omfatter dog ikke formel manglende overensstemmelse, jf. forordningens artikel 71,

Formålet med bestemmelsen er at sikre Sikkerhedsstyrelsen fleksible og tilstrækkelige muligheder for at imødegå en risiko ved et produkt ved at inddrage samtlige relevante aktører, også erhvervsrivende, som ikke direkte udgør et led i afsætningen.

Den måde påbuddet vil skulle bidrage til at begrænse og hindre risici vil afhænge af den konkrete sag. Omfanget af den forpligtelse, som Sikkerhedsstyrelsen efter bestemmelsen vil kunne pålægge de erhvervsdrivende, vil dog i alle tilfælde afhænge af en proportionalitetsvurdering.

Påbuddet vil skulle gives med en frist og vil kunne rettes imod enhver erhvervsdrivende med direkte eller indirekte tilknytning til et produkt, også selvom vedkommende ikke kan siges at have været en del af afsætningskæden. Det vil eksempelvis kunne være handelsagenter eller erhvervsdrivende, der har uddelt produkter på vegne af andre og som vil kunne yde et relevant bidrag til at begrænse og forhindre risici.

Ved påbud, som ikke efterleves, vil der kunne pålægges sanktioner, herunder straffes med bøde.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11 a.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 7 og artikel 14, stk. 4, litra g.

Til § 14

Det fremgår af ecodesignlovens § 11 b, stk. 1, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller en gennemførelsesforanstaltning.

Af lovens § 11 b, stk. 2, fremgår, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et energirelateret produkt, der ikke er i overensstemmelse med denne lov, regler fastsat i medfør af loven eller en gennemførelsesforanstaltning, når slutbrugerne får adgang til onlinegrænsefladen.

Af markedsovervågningsforordningen følger, at markedsovervågningsmyndighederne som minimum skal have en række beføjelser, som fremgår af forordningens artikel 14, stk. 4. Med hensyn til onlinegrænseflader fremgår af artikel 14, stk. 4 litra k, nr. i, at hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, skal markedsovervågningsmyndighederne have beføjelsen til at påbyde fjernelse af indhold, der henviser til de relaterede produkter, fra en onlinegrænseflade eller at påbyde, at en advarsel til slutbrugerne udtrykkeligt vises, når de får adgang til en onlinegrænseflade.

Af ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2, fremgår om de beføjelser, der tillægges medlemsstaterne i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens artikel 14, at markedsovervågningsmyndighederne skal have beføjelsen til, for så vidt angår alle produkter omfattet af en relevant delegeret retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, at kunne beordre en udbyder af en onlinemarkedsplads til at gribe ind over for ét eller flere specifikke stykker indhold, der henviser til et produkt, som ikke overholder kravene, herunder ved at fjerne det. Sådant indhold skal anses som ulovligt indhold i henhold til artikel 3, litra h, i forordning om digitale tjenester.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.4.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 14, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen kan træffe afgørelse om påbud over for udbydere af en onlinemarkedsplads om at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af denne lov, ecodesignforordningen, dertilhørende delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, eller markedsovervågningsforordningen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelse om påbud over for udbydere af en onlinemarkedsplads om at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Ved udbyder af en onlinemarkedsplads forstås efter ecode-signforordningen en udbyder af en formidlingstjeneste, der anvender en onlinegrænseflade, der gør det muligt for kun-

der at indgå fjernsalgsaftaler med erhvervsdrivende om salg af produkter, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, jf. forordningens artikel 2, nr. 54.

Bestemmelsen vil sikre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne påbyde udbydere af onlinemarkedspladser at ændre den måde hvorpå et produkt markedsføres eller helt at fjerne et produkt, der ikke lever op til reglerne, f.eks. fra en webbutik. Bestemmelsen vil bl.a. også kunne anvendes ved at få omtale af et produkt fjernet fra f.eks. blogs eller i forbrugertests.

Påbuddet vil skulle gives med en frist. Ved påbud, som ikke efterleves, vil der kunne straffes med bøde.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11 b, stk. 1. Idet begrebet onlinemarkedsplads anvendes i den foreslåede bestemmelse, vurderes det at føre til en mindre ændring af bestemmelsernes anvendelsesområde, herunder fordi udbydere af en onlinegrænseflade omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, det gør udbydere af onlinemarkedsplads ikke. Ved overtrædelser, som omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, vil påbudshjemlerne i de foreslåede §§ 12 og 13 kunne anvendes af Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i, sammenholdt med ecode-signforordningens artikel 35, stk. 2.

Det foreslås i § 14, *stk. 2*, at Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde udbydere af en onlinemarkedsplads udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af denne lov, ecode-signforordningen, dertilhørende delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, eller markedsovervågningsforordningen, når slutbrugerne får adgang til onlinemarkedspladsen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne påbyde udbydere af en onlinemarkedsplads udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Ved udbyder af en onlinemarkedsplads forstås efter ecode-signforordningen en udbyder af en formidlingstjeneste, der anvender en onlinegrænseflade, der gør det muligt for kunder at indgå fjernsalgsaftaler med erhvervsdrivende om salg af produkter, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, jf. forordningens artikel 2, nr. 54.

Påbuddet vil gives med en frist. Ved påbud, som ikke efterleves, vil der kunne straffes med bøde.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11 b, stk. 2. Idet begrebet onlinemarkedsplads anvendes i den foreslåede bestemmelse, vurderes det at føre til en mindre ændring af bestemmelsernes anvendelsesområde, herunder fordi udbydere af en onlinegrænseflade

omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, det gør udbydere af onlinemarkedsplads ikke. Ved overtrædelser, som omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, vil påbudshjemlerne i de foreslåede §§ 12 og 13 kunne anvendes af Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. i, sammenholdt med ecode-signforordningens artikel 35, stk. 2.

Til § 15

Det fremgår, af ecode-signlovens § 11 c, stk. 1, at kontrolmyndigheden kan foranledige blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter § 11 b ikke er efterkommet eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af energirelaterede produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Af lovens § 11 c, stk. 2, fremgår, at afgørelse efter lovens stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade skal træffes af retten ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring. Inden retten træffer afgørelse, skal den så vidt muligt give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.

Af lovens § 11 c, stk. 3, fremgår, at det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå kontrolmyndigheden ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2.

Af lovens § 11 c, stk. 4, fremgår, at kontrolmyndigheden skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede. Kontrolmyndigheden skal af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

Af lovens § 11 c, stk. 5, fremgår, at fremsætter den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, skal kontrolmyndigheden, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten. Retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes. Tages en anmodning ikke til følge, kan en ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. ii, at findes der ikke andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, skal markedsovervågningsmyndighederne som minimum have beføjelsen til at til påbyde, hvis en anmodning i henhold til artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, ikke overholdes, at udbydere af informations-samfundstjenester skal begrænse adgangen til onlinegrænsefladen, herunder ved at anmode en relevant tredjepart om at gennemføre sådanne foranstaltninger.

Af ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2, fremgår om de beføjelser, der tillægges medlemsstaterne i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens artikel 14, at markedsovervågningsmyndighederne skal have beføjelsen til, for så vidt angår alle produkter omfattet af en relevant delegeret retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, at kunne beordre en udbyder af en onlinemarkedsplads til at gribe ind over for ét eller flere specifikke stykker indhold, der henviser til et produkt, som ikke overholder kravene, herunder ved at fjerne det. Sådant indhold skal anses som ulovligt indhold i henhold til artikel 3, litra h, i forordning om digitale tjenester.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.4.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 15, stk. 1, at der kan ske blokering af en onlinemarkedsplads, hvis et påbud efter § 14 ikke er efterkommet, eller onlinemarkedspladsen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der vil kunne ske blokering af en onlinemarkedsplads, hvis et påbud efter § 14 ikke er efterkommet, eller onlinemarkedspladsen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Ved udbyder af en onlinemarkedsplads forstås efter ecodesignforordningen en udbyder af en formidlingstjeneste, der anvender en onlinegrænseflade, der gør det muligt for kunder at indgå fjernsalgsaftaler med erhvervsdrivende om salg af produkter, der er omfattet af delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 4, jf. forordningens artikel 2, nr. 54.

Ved et produkt, der udgør en alvorlig risiko forstås efter forordningen et produkt, der udgør en risiko, for hvilket graden af den relevante manglende overensstemmelse eller den dermed forbundne skade på grundlag af en vurdering anses for at kræve hurtig indgriben fra markedsovervågningsmyndighederne, herunder tilfælde, hvor virkningerne af den manglende overensstemmelse ikke er umiddelbare, jf. forordningens artikel 2, nr. 58.

At udbydere af onlinemarkedspladser gentagne gange har solgt eller formidlet salg vil sige, at den erhvervsdrivende inden for de seneste 2 år har begået mindst to lignende forseelser, dvs. tre i alt. Der behøver ikke nødvendigvis være tale om identiske forseelser. Det afgørende er, at de er ensartede, og at der er tale om produkter, der udgør en alvorlig risiko. Det vil ikke være en forudsætning, at de tidligere forseelser har udløst en blokering af onlinemarkedspladsen eller har været til pådømmelse i det strafferetlige system. Der vil udelukkende være tale om, at Sikkerhedsstyrelsen gentagne gange har truffet afgørelse om, at den erhvervsdrivendes produkter har vist sig at udgøre en alvorlig risiko.

Bestemmelsen vil kunne anvendes over for webbutikker og handelsplatforme, der formidler et salg af produktet eller videreformidler kontakten mellem køber og sælger.

I relation til hjemmesider forstås ved blokering en ordning, der er rettet mod danske internetudbydere med henblik på direkte DNS-blokering fra udbyderens side af en onlinemarkedsplads med et produkt, der udgør en alvorlig risiko. DNS-blokering vil medføre, at forsøg på at opnå adgang til blokerede onlinemarkedspladser automatisk vil afvises af internetudbyderen. Det forudsættes, at afvisningen vil være ledsaget af en tekst, hvoraf det fremgår, at Sikkerhedsstyrelsen har opnået rettens kendelse til at blokere den pågældende onlinemarkedsplads, og at eventuelle indsigelser kan rettes til Sikkerhedsstyrelsen. For danske hjemmesider med et dk-domænenavn vil blokeringen kunne foretages af webhostingudbyderen.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecodesignloven, jf. § 11 c, stk. 1. Idet begrebet onlinemarkedsplads anvendes i den foreslåede bestemmelse, vurderes det at føre til en mindre ændring af bestemmelsernes anvendelsesområde set i forhold til bestemmelsen i ecodesignloven, herunder fordi udbydere af en onlinegrænseflade omfatter erhvervsdrivendes egne hjemmesider, det gør udbydere af onlinemarkedsplads ikke.

Bestemmelsen vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. ii, sammenholdt med ecodesignforordningens artikel 35, stk. 2.

Det foreslås i § 15, stk. 2, 1, pkt., at afgørelse om blokering af en onlinemarkedsplads, jf. stk. 1, træffes af retten ved kendelse efter Sikkerhedsstyrelsens begæring.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en afgørelse om blokering af en onlinemarkedsplads efter § 15, stk. 1, vil skulle træffes af retten ved kendelse efter Sikkerhedsstyrelsens begæring.

Der vil ved afgørelsen kunne lægges vægt på omfanget af tilstedeværelse af produkter, der ikke opfylder kravene, herunder produkter, der udgør en risiko. Bestemmelsen vil dog ikke være begrænset til produkter, som udgør en er risiko.

Imødekommes Sikkerhedsstyrelsen anmodning om blokering, vil kendelsen skulle indeholde oplysning om, hvilken konkret onlinemarkedsplads, som vil skulle blokeres. Kendelse om blokering vil blive truffet over for den informationsfundstjenesteudbyder, der vil være nærmest til at blokere for adgangen til onlinemarkedspladsen. For hjemmesider vil det typisk være en webhostingudbyder, hvis det er en dansk hjemmeside med et dk-domænenavn. For en udenlandsk hjemmeside vil det typisk være internetudbyderne, hvilket i så fald vil ske i form af en såkaldt DNS-blokering.

Ved udbyder af informationssamfundstjenester forstås en udbyder af en tjeneste som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester.

Retten vil kunne træffe afgørelse om blokeringens varig-

hed. Blokeringen vil under alle omstændigheder kunne ophæves, når betingelserne i bestemmelsens stk. 4 eller 5 er til stede. Kendelser om blokering vil kunne kæres efter de almindelige betingelser i retsplejelovens kapitel 37.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11 c, stk. 2, 1. pkt.

Det foreslås i § 15, stk. 2, 2. *pkt.*, at inden retten afsiger kendelse, skal den så vidt muligt give den part, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at retten inden den afsiger kendelse, så vidt muligt vil skulle give den part, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig.

Den pågældende udbyder af en onlinemarkedsplads, der rammes af indgrebet om blokering, vil som part således have mulighed for at komme med bemærkninger, inden kendelsen om blokering træffes.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11 c, stk. 2, 2. pkt.

Det foreslås i § 15, stk. 2, 3. *pkt.*, at de konkrete omstændigheder hvorpå det støttes, at betingelserne for blokering efter stk. 1 er opfyldt, anføres i kendelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at de konkrete omstændigheder hvorpå det vil støttes, at betingelserne for blokering er opfyldt vil skulle anføres i kendelsen.

Sikkerhedsstyrelsen forudsættes at foretage underretning af den, som blokeringen retter sig mod, dvs. af ejeren (registranten) af den onlinemarkedsplads, som retten har afsagt kendelse om blokering af. Indeholder onlinemarkedspladsen ikke kontaktoplysninger, og kan Sikkerhedsstyrelsen ikke umiddelbart fremskaffe disse oplysninger på anden vis, vil underretning kunne undlades. Underretning af personer i udlandet vil ske efter de almindelige retshjælpsregler om underretning til personer i andre lande.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11 c, stk. 2, 3. pkt.

Det foreslås i § 15, *stk. 3*, at udbydere af informationssamfundstjenester skal bistå Sikkerhedsstyrelsen ved håndhævelsen af kendelser efter stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at udbydere af informationssamfundstjenester vil skulle bistå Sikkerhedsstyrelsen ved kendelsens håndhævelse.

Bestemmelsen vil indebære, at udbydere af informationssamfundstjenester vil skulle iværksætte en blokering af adgangen til den onlinemarkedsplads, som rettens kendelse vedrører. Sikkerhedsstyrelsen vil i praksis skulle viderefordre rettens kendelse til den pågældende udbyder af informationssamfundstjenester, som derefter vil forestå den tekniske gennemførelse af en blokering.

Ved udbyder af informationssamfundstjenester forstås en udbyder af en tjeneste som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester.

Informationssamfundstjenester vil f.eks. omfatte internetleverandører, serverejere, webhostingudbydere, applikationsudbydere og erhvervsdrivende, der udbyder tjenesteydelser online. Det er ikke hensigten at omfatte virksomheder, der udbyder internet til en begrænset eller lukket kreds af personer, herunder restaurationer, hoteller, uddannelsesinstitutioner, boligforeninger eller lignende.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11 c, stk. 3.

Det foreslås i § 15, stk. 4, 1. *pkt.*, at Sikkerhedsstyrelsen skal påse, at en blokering efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil skulle påse, at blokeringen ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede.

Det er med bestemmelsen forudsat, at hvis Sikkerhedsstyrelsen skulle blive bekendt med, at grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede, vil Sikkerhedsstyrelsen hurtigst muligt skulle foranledige, at blokeringen ophæves. Ophævelsen vil kunne ske på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod eller af Sikkerhedsstyrelsen. Da blokering af en hjemmeside er et vidtgående indgreb, bør der være mulighed for hurtigt at ophæve blokeringen, når grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11 c, stk. 4, 1. pkt.

Det foreslås i § 15, stk. 4, 2. *pkt.*, at Sikkerhedsstyrelsen af egen drift eller på foranledning af den, som blokering efter stk. 1 retter sig mod, skal træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen af egen drift eller på foranledning af den, som blokeringen retter sig mod, vil skulle træffe afgørelse om blokeringens ophævelse.

Bestemmelsen foreslås for, at processen med at ophæve blokeringen vil kunne forløbe så hurtigt som muligt og uden unødige procestrin, og således gøre det muligt for Sikkerhedsstyrelsen at træffe afgørelse om blokeringens ophævelse uden, at domstolene skal træffe kendelse om ophævelsen. Sikkerhedsstyrelsen vil have en forpligtelse til at følge op og vurdere, om en blokering vil skulle opretholdes. Forpligtelsen omfatter ikke en pligt til at følge op og vurdere blokeringens grundlag oftere end hver sjette måned. Afgørelse om ophævelse vil blive truffet, når det er godtgjort,

at påbuddet er efterkommet, eller den erhvervsdrivende har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at undgå, at onlinemarkedspladsen igen sælger eller formidler salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11 c, stk. 4, 1. pkt.

Det foreslås i § 15, stk. 5, 1. pkt., at fremsætter den, som blokering efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i onlinemarkedspladsens indhold, skal Sikkerhedsstyrelsen, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, 2. pkt., snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at hvis den, som blokeringen vil rette sig imod, fremsætter anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i onlinemarkedspladsens indhold, vil Sikkerhedsstyrelsen snarest muligt skulle indbringe spørgsmålet for retten, hvis blokeringen ikke ophæves af Sikkerhedsstyrelsen i medfør af den foreslåede § 15, stk. 4, 2. pkt.

I relation til hjemmesider vil det i praksis være en registrant, der vil kunne fremsætte den nævnte anmodning. Hjemlen forudsættes benyttet i de tilfælde, hvor indholdet på hjemmesiden er ændret væsentligt, men hvor Sikkerhedsstyrelsen ikke anser denne ændring for at være af en sådan art, at blokeringen vil skulle ophæves som følge af bestemmelsen i den foreslåede § 15, stk. 4. I disse situationer vil udbyderen af onlinemarkedspladsen kunne få spørgsmålet indbragt for retten.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11 c, stk. 5, 1. pkt.

Det foreslås i § 15, stk. 5, 2. pkt., at retten afgør ved kendelse, om blokeringen efter stk. 1 skal ophæves.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at retten vil skulle afgøre ved kendelse, om blokeringen vil skulle ophæves.

Bestemmelsen vil indebære en mulighed for løbende domstolskontrol. Sagen vil skulle indbringes for den ret, der har truffet afgørelse om blokering af den pågældende onlinemarkedsplads. Kendelsen vil kunne kæres efter de almindelige regler herom.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11 c, stk. 5, 2. pkt.

Det foreslås i § 15, stk. 5, 3. pkt., at tages en anmodning ikke til følge, kan en ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra den seneste kendelsens afsigelse.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ny anmodning ikke kunne fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

Bestemmelsen i § 15, stk. 4, vil dog fortsat skulle overholdes i disse måneder. Det vil sige, at Sikkerhedsstyrelsen vil have pligt til at træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen, hvis udbyderen af onlinemarkedspladsen godtgør, at betingelserne for blokeringen ikke længere er til stede.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 11 c, stk. 5, 3. pkt.

Til § 16

Det fremgår af ecode-signlovens § 14 a, at kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter §§ 11 b og 11 c.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.4.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 16, at Sikkerhedsstyrelsen kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage efter § 15, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge en blokering af en onlinemarkedsplads i henhold til rettens kendelse.

Bestemmelsen vil kunne finde anvendelse over for udbydere af informationssamfundstjenester i tilfælde, hvor den pågældende udbyder på trods af Sikkerhedsstyrelsens fremvisning af rettens kendelse om blokering ikke iværksætter den påkrævede blokering. Tvangsbøderne vil skulle fastsættes som daglige bøder, indtil den påtvungne handling efterkommes.

Daglige tvangsbøder vil skulle gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen, og bøderne vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat. Det almindelige proportionalitetsprincip medfører bl.a., at tvangsbøden ikke må stå i misforhold til undladelsen, ligesom der ved fastsættelsen af tvangsbøden skal tages hensyn til den handlepligtiges økonomiske formåen, således at pressionen har effekt. Bødestørrelsen vil i øvrigt bero på et konkret skøn. En tvangsbøde vil dog mindst skulle være på 1.000 kr. dagligt, og der beregnes kun én daglig tvangsbøde, uanset antallet af påtvungne handlinger.

De daglige tvangsbøder vil kunne pålægges fra en given dato. Forudsætningen for at pålægge daglige tvangsbøder vil være, at Sikkerhedsstyrelsen mindst 14 kalenderdage forinden underretter den handlepligtige om, at bøden vil blive pålagt fra den anførte dato. Varslingen vil skulle indeholde oplysninger om tvangsbødens størrelse, og der vil skulle tages forbehold for en eventuel senere forhøjelse af tvangsbøden. De daglige tvangsbøder vil kunne forhøjes med en uges skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat.

Det er en grundlæggende forudsætning for reglernes håndhævelse, at rettens kendelser efterkommes. Muligheden for at pålægge tvangsbøder anses som et effektivt middel til at sikre, at dette sker, hvor udbydere af informationssamfundstjenester på trods af Sikkerhedsstyrelsens fremvisning af rettens kendelse ikke har iværksat blokeringen.

Formålet med tvangsbøder er lovliggørelse og ikke straf, og eventuelle ubetalte tvangsbøder vil bortfalde, hvis udbyderen af informationssamfundstjenester gennemfører den påtvungne handling.

Bestemmelsen vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecode-signloven, jf. § 14 a.

Til § 17

Det fremgår af ecodesignlovens § 12, stk. 1, at kontrolmyndigheden skal offentliggøre resultater af kontrol og afgørelser truffet efter lovens §§ 11-11 c. Af lovens § 12, stk. 2 og 3, fremgår endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse af kontrolresultater og afgørelser som nævnt i stk. 1, herunder om offentliggørelse af navne på produkter og fysiske og juridiske personer, hvis produkter er kontrolleret, samt om formen for og omfanget af offentliggørelsen.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5, at markedsovervågningsmyndighederne skal sikre, at et produkt trækkes tilbage eller kaldes tilbage, eller at produktets tilgængeliggørelse på markedet forbydes eller begrænses, hvis den erhvervsdrivende ikke træffer korrigerende tiltag, eller hvis den manglende overensstemmelse eller risiko fortsat består, samt at offentligheden, Kommissionen og de øvrige medlemsstater underrettes herom.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.5.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 17, at Sikkerhedsstyrelsen af hensyn til at beskytte slutbrugernes interesser kan oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af denne lov, ecodesignforordningen, dertilhørende delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, eller markedsovervågningsforordningen, herunder om

- 1) relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet,
- 2) risikoens art, hvor dette er relevant,
- 3) hvilke foranstaltninger der er truffet, og
- 4) hvordan offentligheden bør forholde sig.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen af hensyn til at beskytte slutbrugernes interesser vil kunne oplyse offentligheden om forhold om produkter, der ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Offentliggørelsen har til formål at medvirke til at skabe et

marked, der både er mere sikkert og i højere grad i overensstemmelse med reglerne, fordi der hurtigt kan oplyses om en konkret uoverensstemmelse til en bredere kreds af f.eks. brugere og distributører.

Offentliggørelse af oplysninger om et produkt vil tidligst kunne forekomme, når det er konstateret, at produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne. Det betyder, at oplysningerne først vil kunne offentliggøres, når Sikkerhedsstyrelsen konkret har vurderet, at produktet ikke lever op til reglerne. Det er ikke en forudsætning, at der i øvrigt er foretaget indgreb mod produktet.

De oplysninger, som Sikkerhedsstyrelsen vil komme i besiddelse af i forbindelse med Sikkerhedsstyrelsens markedskontrol, vil ofte indeholde oplysninger, som kan betegnes som forretningshemmeligheder med stor økonomisk og konkurrencemæssig betydning for de pågældende virksomheder. Sådanne oplysninger vil i medfør af forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 2, kunne betragtes som fortrolige, og dermed som udgangspunkt omfattet af tavshedspligt.

Det vil f.eks. kunne omhandle oplysninger om produkters tekniske indretning og produktionsmetoder, men vil afhænge af en konkret vurdering. Det vil derfor kunne have væsentlig betydning for en virksomhed, at fortrolige oplysninger, som den stiller til rådighed for Sikkerhedsstyrelsens kontrol, ikke bliver offentliggjort. Sikkerhedsstyrelsen vil dog i helt særegne situationer kunne offentliggøre oplysninger, som vil kunne betegnes som forretningshemmeligheder, hvis Sikkerhedsstyrelsen vurderer det nødvendigt, navnlig af hensyn til at beskytte slutbrugernes interesser og for at imødegå risiko ved et produkt. Offentliggørelse af forretningshemmeligheder vil dog kun kunne ske, hvis oplysninger, som ikke vil udgøre forretningshemmeligheder, vil være utilstrækkelige for at kunne sikre offentligheden den information, der vil muliggøre imødegåelse af risikoen ved et produkt.

Det vurderes, at offentliggørelsen ikke vil gå videre end, hvad der følger af artikel 17 i markedsovervågningsforordningen, dvs. at fortrolighedsprincippet, tavshedspligten og forretningshemmeligheder skal respekteres, og at personoplysninger skal beskyttes i overensstemmelse med EU-retten og national ret. Bestemmelsen vil skulle administreres i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Der vil således skulle ske en konkret afvejning af hensynet til den pågældende virksomhed over for væsentligheden af, at offentligheden bliver gjort bekendt med resultatet af kontrollen ved vurderingen af, hvor omfattende offentliggørelsen bør være.

Sikkerhedsstyrelsen vil ved vurderingen af, hvorvidt det vil være nødvendigt at offentliggøre de pågældende oplysninger, skulle høre den berørte virksomhed. Herefter vil Sikkerhedsstyrelsen skulle foretage en afvejning af den økonomiske betydning for virksomheden over for behovet for at imødegå en risiko ved et produkt.

I situationer, hvor offentliggørelse ikke vurderes at tjene noget formål, kan Sikkerhedsstyrelsen undlade at offentliggøre oplysninger om produktet. Det kan eksempelvis være, hvor der alene er bragt et fåtal produkter i omsætning, og disse allerede er tilbagekaldt og modtaget af den erhvervsdrivende, hvorfor der som udgangspunkt ikke vil være behov for yderligere advarsler og offentliggørelse.

Selve offentliggørelsen kan ske på flere måder, f.eks. ved at offentliggøre oplysninger på internettet via Sikkerhedsstyrelsens hjemmeside eller de sociale medier. Det kan også ske ved at oplyse via tv, aviser, relevante fagblade eller andre medier. Det vil afhænge af de konkrete omstændigheder, hvilken kanal Sikkerhedsstyrelsen finder mest hensigtsmæssig til at nå de relevante modtagere.

Der er i den foreslåede offentliggørelsesordning indgået overvejelser fra betænkning af 26. marts 2010 1516 om offentlige myndigheders offentliggørelse af kontrolresultater, afgørelser mv., herunder tjeklisten, jf. kapitel 4, pkt. 6. Betænkningen er udarbejdet af Udvalget om offentlige myndigheders offentliggørelse af kontrolresultater. I betænkningen anbefales, at myndigheder, der ved eller i henhold til lov overvejer at indføre nye ordninger med systematisk offentliggørelse af oplysninger om kontrolresultater og afgørelser m.v. på internettet i ikke-anonymiseret form, forinden at gennemgå den nævnte tjekliste. Spørgsmålene i tjeklisten vurderes ikke at give anledning til at stille spørgsmålstejn ved den foreslåede offentliggørelsesordning.

Bestemmelsen vil med justeringer svare til ecodesignlovens § 12 samt offentliggørelsesbestemmelserne i § 22 i lov om produkter og markedsovervågning.

Bestemmelserne vil supplere markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 5 og artikel 17.

Det foreslås i § 17, nr. 1, at Sikkerhedsstyrelsen bl.a. kan oplyse offentligheden om relevante kendetegn til brug for identifikation af et produkt.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen af hensyn til at beskytte slutbrugernes interesser vil kunne oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, herunder om relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet.

Det betyder, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne offentliggøre alle nødvendige informationer til at identificere produktet. Det vil kunne omfatte en beskrivelse af produktet, billedmateriale og informationer om navn og adresse på tidligere afsætningsled. I de tilfælde, hvor det vil være nødvendigt at oplyse om virksomheden, der f.eks. har fremstillet produktet, og denne virksomhed er en enkeltmandsvirksomhed, vil offentliggørelsen således kunne berøre personoplysninger.

Det foreslås i § 17, nr. 2, at Sikkerhedsstyrelsen bl.a. kan oplyse offentligheden om risikoens art, hvor det er relevant.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen af hensyn til at beskytte slutbrugernes interesser vil kunne oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, om risikoens art, hvor dette er relevant.

Det vil indebære, at offentligheden vil kunne oplyses om den risiko, der kan være ved forsat brug af et produkt.

Ved et produkt, der udgør en risiko forstås efter ecodesignforordningen et produkt, der ved ikke at opfylde et krav til miljøvenligt design, der er fastsat i eller i henhold til forordningen, bortset fra kravene anført i forordningens artikel 71, stk. 1, kan skade miljøet eller andre samfundsinteresser, der er beskyttet af dette krav, jf. forordningens artikel 2, nr. 57. Ved et produkt, der udgør en alvorlig risiko forstås et produkt, der udgør en risiko, for hvilket graden af den relevante manglende overensstemmelse eller den dermed forbundne skade på grundlag af en vurdering anses for at kræve hurtig indgriben fra markedsovervågningsmyndighederne, herunder tilfælde, hvor virkningerne af den manglende overensstemmelse ikke er umiddelbare, jf. forordningens artikel 2, nr. 58.

For så vidt angår risikobegrebet adskiller det sig således fra det typiske risikobegreb, der almindeligvis forbindes med produktsikkerhed i den brede befolkning, dvs. at brugeren risikerer at komme til skade ved brug af produktet. Efter definitionerne i ecodesignforordningen vil det omfatte forhold, hvor ecodesignkrav overtrædes, og overtrædelserne kan skade miljøet eller andre samfundsinteresser, der er beskyttet af kravet. Det omfatter dog ikke formel manglende overensstemmelse, jf. forordningens artikel 71,

Det foreslås i § 17, nr. 3, at Sikkerhedsstyrelsen bl.a. kan oplyse offentligheden om, hvilke foranstaltninger der er truffet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen af hensyn til at beskytte slutbrugernes interesser vil kunne oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med reglerne om bl.a., hvilke foranstaltninger, der er truffet.

Det vil indebære, at der ved offentliggørelse vil kunne oplyses om, hvilke tiltag den erhvervsdrivende har iværksat eller er i gang med at iværksætte, for at produktet vil kunne bringes i overensstemmelse med de relevante produktspecifikke regler eller fjerne produktet fra markedet.

Det foreslås i § 17, nr. 4, at Sikkerhedsstyrelsen bl.a. kan oplyse offentligheden om, hvordan offentligheden bør forholde sig.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen af hensyn til at beskytte slutbrugernes interesser vil kunne oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, om bl.a. hvordan offentligheden bør forholde sig

Ved offentliggørelsen vil brugerne således skulle gives de

oplysninger, der gør det muligt f.eks. at stoppe brugen af produktet og levere det tilbage til den erhvervsdrivende, der har solgt produktet.

Til § 18

Det følger af ecodesignlovens § 13, stk. 3, at erhvervsministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende kontrol, udtagning, måling og afprøvning af energirelaterede produkter, akkrediteret certificering samt sekretariatsbistand til ministeren. Af lovens § 13, stk. 4, fremgår, at erhvervsministeren fører kontrol med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v. som nævnt i stk. 3. Af lovens § 13, stk. 5, fremgår yderligere, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om videregivelse af oplysninger om resultater af tilsyn til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v., som varetager opgaver i tilknytning til lovens formål.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 18, stk. 1, at erhvervsministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, organisation eller virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende kontrol.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at erhvervsministeren vil kunne delegere kontrolopgaver til en sagkyndig institution, organisation eller virksomhed, herunder i forbindelse med udtagning, måling og afprøvning af produkters overensstemmelse med reglerne. Det vil f.eks. kunne være med henblik på kontrol af teknisk dokumentation.

Den foreslåede bemyndigelse vil indebære, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne trække på eksternt ekspertise, hvilket skal ses i lyset af ecodesignforordningens brede anvendelsesområde, som muliggør, at der vil kunne fastsættes ecodesignkrav m.v. til som udgangspunkt alle fysiske produkter, bortset fra produktkategorier som foder, fødevarer og lægemidler.

En bemyndiget institution, organisation eller virksomhed vil ikke kunne anvende bestemmelsen om adgang som nævnt i § 10 eller træffe afgørelse efter §§ 11-14.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecodesignloven, jf. § 13, stk. 3.

Det foreslås i § 18, stk. 2, at erhvervsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser til, fører kontrol med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v. som nævnt i stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at erhvervsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser til, vil skulle fører kontrol med varetagelsen af kontrolopgaver, som efter den foreslåede ar-

tikel 18, stk. 1, vil være henlagt til en sagkyndig institution, organisation eller virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at erhvervsministeren vil have det overordnede ansvar for at føre kontrol med sagkyndige institutioner, organisationer og virksomheder, hvortil kontrolopgaver vil være delegeret.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecodesignloven, jf. § 13, stk. 4.

Det foreslås i § 18, stk. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om videregivelse af oplysninger om resultater af kontrol til danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v., som er bemyndiget efter stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om videregivelse af oplysninger om resultater af kontrol til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner, organisationer eller virksomheder, som er bemyndiget efter § 18, stk. 1.

Videregivelse af oplysninger om resultater af kontrol vil først kunne ske, når resultatet af kontrollen er meddelt den, der er ansvarlig for produktet.

Det vil således ved udmøntende bekendtgørelse kunne præciseres, at oplysninger om resultater af kontrol først vil kunne videregives, når resultatet af kontrollen er meddelt den, der er ansvarlig for produktet.

De omhandlede oplysningerne vil kunne indeholde oplysninger, som vil kunne betegnes som forretningshemmeligheder og fortrolige i medfør af forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 2. Det vurderes, at videregivelsen af de omhandlede oplysninger ikke vil gå videre end, hvad der følger af artikel 17 i markedsovervågningsforordningen, dvs. at fortrolighedsprincippet, tavshedspligten og forretningshemmeligheder skal respekteres, og at personoplysninger skal beskyttes i overensstemmelse med EU-retten og national ret. Bestemmelsen vil skulle administreres i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecodesignloven, jf. § 13, stk. 5.

Til § 19

Ecodesignloven indeholder ikke bestemmelser om digital kommunikation.

Det foreslås i § 19, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, ecodesignforordningen, dertilhørende delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, eller markedsovervågningsforordningen, skal foregå digitalt, jf. dog stk. 3 og 4.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af lovens anvendelsesområde, vil skulle ske digitalt.

Den foreslåede bemyndigelse vil indebære, at der vil kunne fastsættes regler om digital kommunikation med kontrolmyndigheden, herunder som led i Sikkerhedsstyrelsens anmodning om oplysninger efter den foreslåede § 7, anmodning om udtagning, måling, og afprøvning af produkter efter den foreslåede § 9, og meddelelse af påbud og forbud efter de foreslåede §§ 11-14.

Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere indebære, at der vil kunne fastsættes regler om digital kommunikation med hensyn til klima-, energi- og forsyningsministerens udpegning af bemyndigede organer efter den foreslåede § 4, stk. 1, og forhold omfattet af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 4, stk. 2, om udpegning af bemyndigede organer, herunder om akkreditering, om kontrol med bemyndigede organer, samt om hvilke opgaver det bemyndigede organ vil skulle udføre.

Yderligere vil den foreslåede bemyndigelse indebære, at der vil kunne fastsættes regler om digital kommunikation ved klage efter den foreslåede § 20, stk. 2, over bemyndigede organer og det nationale akkrediteringsorgan som udpeget af klima-, energi- og forsyningsministeren.

Regler om digital kommunikation vil indebære, at henvendelser modtaget på anden vis end den foreskrevne digitale måde ikke vil anses for modtaget og dermed ikke vil behandles af myndigheden.

Hertil bemærkes, at hvis oplysninger m.v. sendes på anden måde end på den foreskrevne digitale måde, eksempelvis pr. brev, følger det af offentlige myndigheders almindelige vejledningspligt, at den pågældende myndighed f.eks. Sikkerhedsstyrelsen vil skulle vejlede om reglerne på området, herunder om pligten til at kommunikere på den foreskrevne digitale måde.

Regler om digital kommunikation vil endvidere kunne indebære, at den relevante myndighed vil kunne sende visse meddelelser, herunder afgørelser m.v. til en virksomheds digitale postkasse med de retsvirkninger, der følger af lov om Digital Post fra offentlige afsendere.

Der vil, i det omfang det vurderes nødvendigt, kunne fastsættes undtagelser fra pligten til at anvende digital kommunikation. Undtagelsesmuligheden vil f.eks. kunne tænkes anvendt, hvor en virksomhed med hjemsted i udlandet af forskellige årsager ikke kan få adgang til en dansk signatur eller i det omfang, hvor virksomheden f.eks. ikke er it-parat.

Henvisningen til undtagelsen i stk. 3 omhandler forhold, som vil kunne reguleres af klima-, energi og forsyningsministeren efter forhandling med erhvervsministeren eller miljøministeren, og henvisningen til undtagelsen i stk. 4 omhandler forhold, som vil kunne reguleres af miljøministeren.

Det foreslås i § 19, *stk. 2*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og lign., jf. dog stk. 3 og 4.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, på hvilken måde digital kommunikation om forhold, som er omfattet af lovens anvendelsesområde, vil skulle foregå.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at der vil kunne fastsættes regler om anvendelse af bestemte digitale systemer m.v. inden for lovens område, eksempelvis om pligt-mæssigt brug af et digitalt system i ansøgningssager og at myndighedens svar vil sendes digitalt herigennem. Den nærmere udmøntning af bemyndigelsen vil afhænge af de digitale systemer, som ønskes benyttet til digital kommunikation på det konkrete område. Det kunne f.eks. være i forbindelse med administrationen af regler om udpegning af bemyndigede organer eller kommunikation som led i Sikkerhedsstyrelsens kontrol med produkters overholdelse af ecodesignkrav m.v.

Henvisningen til undtagelsen i stk. 3 omhandler forhold, som vil kunne reguleres af klima-, energi og forsyningsministeren efter forhandling med erhvervsministeren eller miljøministeren, og henvisningen til undtagelsen i stk. 4 omhandler forhold, som vil kunne reguleres af miljøministeren.

Det foreslås i § 19, *stk. 3, 1. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministerens fastsættelse af regler efter stk. 1 og 2 om forhold, som er omfattet af regler fastsat i medfør af § 9, stk. 5, skal ske efter forhandling med erhvervsministeren.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med erhvervsministeren vil kunne fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som vil omfattes af regler, der vil kunne fastsættes efter den foreslåede § 9, stk. 5, vil skulle foregå digitalt, og måden den digitale kommunikation vil skulle foregå på.

Efter den foreslåede § 9, stk. 5, vil klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med erhvervsministeren kunne fastsætte nærmere regler om udtagning, måling og afprøvning af produkter, og om opgørelse af de udgifter, som den erhvervsdrivende vil skulle afholde.

Idet regler efter den foreslåede § 9, stk. 5, vil kunne fastsættes af klima-, energi og forsyningsministeren efter forhandling med erhvervsministeren, vil regler om digital kommunikation om de omhandlede forhold skulle følge samme ressortfordeling.

Det foreslås i § 19, *stk. 3, 2. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministerens fastsættelse af regler efter stk. 1 og 2 om forhold, som er omfattet af regler fastsat i medfør af § 2 skal ske efter forhandling med miljøministeren.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministe-

ren vil kunne fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som vil omfattes af regler, der vil kunne fastsættes efter den foreslåede § 2, skal foregå digitalt, og den måde den digitale kommunikation vil skulle foregå på.

Efter den foreslåede § 2 vil klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren kunne fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens anvendelsesområde eller med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af den foreslåede lov.

Idet regler efter den foreslåede § 2 vil kunne fastsættes af klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med miljøministeren, vil regler om digital kommunikation om de omhandlede forhold skulle følge samme ressortfordeling.

Det foreslås i § 19, *stk. 4, 1. pkt.*, at miljøministeren kan fastsætte regler om digital kommunikation ved udpegning af bemyndigede organer, jf. § 4, stk. 1, og om forhold, som er omfattet af regler, som ministeren har fastsat i medfør af § 4, stk. 2, § 6, stk. 4, og § 20, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om digital kommunikation om udpegning af bemyndigede organer, jf. den foreslåede § 4, stk. 1, og på yderligere et antal områder, hvor ministeren foreslås bemyndiget til at fastsætte regler.

Den foreslåede bemyndigelse vil indebære, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om digital kommunikation med hensyn til ministerens udpegning af bemyndigede organer efter den foreslåede § 4, stk. 1, og forhold omfattet af regler fastsat efter den foreslåede § 4, stk. 2, om udpegning af bemyndigede organer, herunder om akkreditering, om kontrol med bemyndigede organer, samt om hvilke opgaver det bemyndigede organ skal udføre.

Endvidere vil den foreslåede bemyndigelse indebære, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om digital kommunikation om forhold omfattet af regler fastsat efter den foreslåede § 6, stk. 4, om kontrol med regler fastsat i gennemførelsesretsakter vedtaget i henhold til ecodesignforordningens artikel 65 om grønne offentlige udbud.

Yderligere vil den foreslåede bemyndigelse indebære, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om digital kommunikation ved klage over bemyndigede organer og det nationale akkrediteringsorgan som udpeget af ministeren, jf. § 20, stk. 2.

Idet udpegning af bemyndigede organer efter den foreslåede § 4, stk. 1, vil kunne foretages af miljøministeren, og regler efter de foreslåede § 4, stk. 2, § 6, stk. 4, og § 20, stk. 2, vil kunne fastsættes af miljøministeren, vil regler om digital kommunikation om de omhandlede forhold følge samme ressortfordeling.

Det foreslås i § 19, *stk. 4, 2. pkt.*, at ministeren endvidere

kan fastsætte regler om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og lign.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om, på hvilken måde digital kommunikation om udpegning af bemyndigede organer efter den foreslåede § 4, stk. 1, og forhold omfattet af regler, som ministeren vil kunne fastsætte efter de foreslåede § 4, stk. 2, § 6, stk. 4, og § 20, stk. 2, vil skulle foregå.

Idet udpegning af bemyndigede organer efter den foreslåede § 4, stk. 1, vil kunne foretages af miljøministeren, og regler efter de foreslåede § 4, stk. 2, § 6, stk. 4, og § 20, stk. 2, vil kunne fastsættes af miljøministeren, vil regler om, på hvilken måde digital kommunikation om de omhandlede forhold vil skulle foregå, følge samme ressortfordeling.

Det foreslås i § 19, *stk. 5*, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en digital meddelelse vil skulle anses for at være modtaget, når den er tilgængelig for meddelelsens adressat.

Bestemmelsen vil f.eks. have betydning for beregningen af, hvornår eventuelle tidsfrister begynder at løbe. Det vil f.eks. kunne omhandle frister fastsat i Sikkerhedsstyrelsens anmodninger om oplysninger og afgørelser om forbud og påbud m.v., men vil også kunne omhandle frister på andre områder.

Der vil tages udgangspunkt i det tidspunkt, hvor adressaten har mulighed for at gøre sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Det vil således være uden betydning, om eller hvornår adressaten rent faktisk gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

Tidspunktet vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datatilsyn. Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse ikke fastlægges som følge af problemer med it-systemet eller andre lignende problemer, må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

IT-problemer (nedbrud, midlertidig kapacitetsnedgang m.v.) vil kunne betyde, at en digital meddelelse ikke kan afleveres til myndigheden. Opstår problemerne tæt på en fristen for indgivelse af en meddelelse, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den gøres tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig frist efter, at forhindringen er ophørt.

Til § 20

I 2018 overtog Erhvervsministeriet ved kongelig resolution ressortansvaret for markedsovervågningen af ecodesignreg-

lerne, og Sikkerhedsstyrelsen har herefter været kontrolmyndighed på området.

Af ecodesignbekendtgørelsens § 15, stk. 1, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsens afgørelser efter bekendtgørelsen kan påklages til Energiklagenævnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 20, stk. 1, at afgørelser truffet efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af denne lov ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at afgørelser truffet efter denne foreslåede lov, dvs. afgørelser efter den foreslåede § 4, stk. 1, og §§ 11-14, eller afgørelser truffet efter regler, der vil kunne fastsættes i medfør af loven, ikke vil kunne indbringes for anden administrativ myndighed.

Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at den administrative klageadgang afskæres. Det forventes, at den overvejende del af de afgørelser, som Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed vil træffe om produkter og de forpligtede erhvervsdrivende, vil være af teknisk karakter og vil forudsætte betydelig teknisk indsigt på området. Det forventes endvidere, at det reelle behov for administrativ prøvelse vil være yderst begrænset, herunder med udgangspunkt i at klageadgangen med hensyn til Sikkerhedsstyrelsens afgørelser efter ecodesignloven og ecodesignbekendtgørelsen ikke har været benyttet.

Den foreslåede bestemmelse vil ligeledes medføre, at den administrative klageadgang vil afskæres med hensyn til afgørelser om udpegning af og kontrol m.v. med bemyndigede organer og om overholdelse af regler om grønne offentlige udbud. Det forventes ligeledes, at det reelle behov for administrativ prøvelse vil være yderst begrænset på disse områder og afskæringen af administrative klageadgang findes på den baggrund ikke at have retssikkerhedsmæssige konsekvenser.

Bestemmelsen medfører ikke en ændring af forpligtelserne efter officialprincippet. Uanset afskæringen af den administrative klageadgang vil der påhvile den pågældende myndighed en forpligtelse om at genoptage en sag, hvis parten efter en afgørelse er truffet fremkommer med nye relevante oplysninger til sagen og ønsker genoptagelse, eller hvis myndigheden ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt inden afgørelsen.

Den foreslåede ændring vil skulle ses i sammenhæng med lovforslagets § 24, nr. 1, hvor ecodesignlovens § 14 foreslås nyfattet, hvorefter klageadgangen vil afskæres. Den foreslåede tilgang vil svare til klageadgangen i anden produktregulering, herunder i lov om produkter og markedsovervågning.

Det foreslås i § 20, stk. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren kan fastsætte regler om ad-

gangen til at klage over bemyndigede organer som udpeget efter § 4, stk. 1, og det nationale akkrediteringsorgan udpeget i regler fastsat i medfør af § 4, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren på hver deres område vil kunne fastsætte regler om adgangen til at klage over bl.a. vurderinger udarbejdet af bemyndigede organer, udpeget af henholdsvis klima-, energi- og forsyningsministeren og miljøministeren. Klageadgangen forventes også at kunne omfatte mere generelle klager over det bemyndigede organs virke, det kan f.eks. være en klage over, at det bemyndigede organ ikke har baseret vurderingen på et upartisk grundlag. Bestemmelsen vil endvidere medføre, at der vil kunne klages over vurderinger og dokumentation udarbejdet af det nationale akkrediteringsorgan, hvis det nationale akkrediteringsorgan benyttes ved vurderingen i forbindelse med udpegningen af bemyndigede organer m.v. Det forventes, at der ved bekendtgørelse vil fastsættes regler om en frist for indbringelse af klager.

Det foreslås i § 20, stk. 3, 1. pkt., at forbud eller påbud udstedt i medfør af §§ 11-14 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at forbud eller påbud meddelt af Sikkerhedsstyrelsen efter den foreslåede lov af den, afgørelsen vedrører, vil kunne forlanges indbragt for domstolene.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære en lettelse af sagsgangen vedrørende indbringelsen for domstolene samtidig med, at det vil synliggøre muligheden for at få sagen prøvet ved domstolene, når der ikke er en administrativ klageadgang.

Det foreslås i § 20, stk. 3, 2. pkt., at anmodning herom skal fremsættes over for Sikkerhedsstyrelsen inden 4 uger efter at forbuddet eller påbuddet er meddelt den pågældende.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at anmodning om at få indbragt sin sag vil skulle fremsættes over for Sikkerhedsstyrelsen inden 4 uger efter at forbuddet eller påbuddet er meddelt den pågældende.

Den anførte frist på 4 uger vil søge at imødegå de situationer, hvor en virksomhed af forskellige årsager ønsker at trække en sag i langdrag. Hensynet til bl.a. brugerne, konkurrerende virksomheder og detailedets eventuelle regresmuligheder bevirker, at en frist for at bede myndigheden om at indbringe sagen, i de fleste tilfælde vil føre til en mere tilfredsstillende proces for de involverede parter. Hensynet til at få retstilstanden afklaret for alle implicerede parter, taler også klart for at bringe sagen for domstolene hurtigst muligt. I denne forbindelse henledes opmærksomheden desuden på, at bestemmelsen ikke berører muligheden for, at den, der har fået et påbud eller forbud, uafhængigt af tidsfristen, selv kan indbringe afgørelsen for domstolene.

Den foreslåede tilgang vil svare til håndtering af klagead-

gang i anden produktregulering, herunder i lov om produkter og markedsovervågning.

Det foreslås i § 20, stk. 3, 3. pkt., at hvis fristen udløber på en lørdag, en søndag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at fristen vil løbe til den førstkommande hverdag, hvis fristens udløb falder i en weekend eller på en helligdag.

Det foreslås i § 20, stk. 3, 4. pkt., at Sikkerhedsstyrelsen indbringer uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes former.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen vil skulle indbringe sagen for domstolene uden unødigt ophold, hvor sagen vil føres som civil retssag.

Det foreslås i § 20, stk. 4, at retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 3 har opsættende virkning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at retten vil kunne bestemme, at en anmodning om at få indbragt en afgørelse om påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 11-14 for domstolene vil kunne have opsættende virkning.

Den foreslåede bestemmelse vil i praksis betyde, at hvis retten træffer kendelse om opsættende virkning, skal den erhvervsdrivende ikke skulle følge Sikkerhedsstyrelsens afgørelse, før retten har afsagt dom om anerkendelse af afgørelsen.

Det bemærkes, at hensynet til brugernes sikkerhed må tale for, at domstolene anlægger en forsigtighedsbetragtning i vurderingen af, om anmodningen vil skulle have opsættende virkning. Sikkerhedsstyrelsen vil ved sagens anlæggelse skulle give en saglig vurdering af, om den pågældende anmodning kan få opsættende virkning, uden at det har konsekvenser for brugernes sikkerhed.

Til § 21

I ecodesignlovens § 15, stk. 1, oplistes en række forhold, som straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, jf. nr. 1-7.

Efter lovens § 15, stk. 1, nr. 1, straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4 eller som erhvervsdrivende undlader at opfylde sine forpligtelser efter lovens § 7 a.

Efter lovens § 15, stk. 1, nr. 2, straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4 undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter lovens § 10, stk. 3, eller som erhvervsdrivende undlader at afgive oplysninger, som er nødvendige for at kunne afgøre, hvem der er ansvarlig for produktet efter lovens § 10, stk. 4.

Efter lovens § 15, stk. 1, nr. 3, straffes den, der som ansvarlig efter lovens § 4, erhvervsdrivende eller udbyder af informationssamfundstjenester afgiver urigtige eller vildledende

oplysninger efter lovens § 7 a, § 8, stk. 1, 2. pkt., og § 10, stk. 3 eller 4.

Efter lovens § 15, stk. 1, nr. 4, straffes den, der ikke har en bemyndiget repræsentant eller ikke har givet den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, hvor dette kræves efter § 8, stk. 3.

Efter lovens § 15, stk. 1, nr. 5, straffes den, der undlader at give kontrolmyndigheden adgang til udtagelse af produkter som nævnt i § 10 b.

Efter lovens § 15, stk. 1, nr. 6, straffes den, der overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse efter §§ 11-11 b.

Efter lovens § 15, stk. 1, nr. 7, straffes den, der omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger herpå.

Af lovens § 15, stk. 2, fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte bødestraf for overtrædelse af regler, der udstedes i medfør af loven. Ecodesignloven indeholder bemyndigelser for klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om en række forhold, der er udmøntet ved ecodesignbekendtgørelsen. Bekendtgørelsens straffebestemmelser fremgår af bekendtgørelsens § 16, hvor efter der kan straffes med bøde.

Af lovens § 15, stk. 3, følger, at hvis der ved en overtrædelse er opnået en økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, selv om der ved overtrædelsen ikke er forvoldt skade på miljøet eller fremkaldt fare herfor. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Af lovens § 15, stk. 4, fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser begået flere overtrædelser af loven eller regler fastsat i medfør af loven, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Endvidere fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og bødestrafen for overtrædelsen af den eller de andre love.

Af lovens § 15, stk. 5, fremgår, at stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.

Af lovens § 15, stk. 6, fremgår, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Af ecodesignforordningens artikel 74, stk. 1, 1. og 2. pkt., fremgår, at medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af forordningens bestemmelser, og at de skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de anvendes. Sanktionerne

skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Af forordningens artikel 74, stk. 2, fremgår, at medlemsstaterne skal sikre, at der ved de sanktioner, der er fastsat i artiklen, tages behørigt hensyn til følgende, alt efter hvad der er relevant:

- a) overtrædelsens karakter, grovhed og varighed
- b) hvor det er relevant, hvorvidt overtrædelsen blev begået forsætligt eller uagtsomt
- c) den finansielle situation hos den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig
- d) de økonomiske fordele, som den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, har opnået ved overtrædelsen, for så vidt som de kan fastslås
- e) den miljømæssige skade, som overtrædelsen har forårsaget
- f) eventuelle tiltag truffet af den fysiske eller juridiske person, der holdes ansvarlig, for at afbøde eller afhjælpe den forvoldte skade
- g) overtrædelsens gentagne eller enkeltstående karakter
- h) enhver anden skærpende eller formildende faktor i lyset af sagens omstændigheder.

Af forordningens artikel 74, stk. 3, fremgår, at medlemsstaterne som minimum skal kunne pålægge sanktioner i form af bøder og tidsbegrænset udelukkelse fra at deltage i offentlige udbudsprocedurer i tilfælde af overtrædelse af forordningen, jf. artikel 74, stk. 3.

Af markedsovervågningsforordningens artikel 41, stk. 1, fremgår, at medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af markedsovervågningsforordningen og af EU-harmoniseringslovgivning, som forordningen omfatter. Af forordningens artikel 41, stk. 2, fremgår, at sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 21, stk. 1, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at efterkomme forbud efter § 11, stk. 1, eller påbud efter § 12, stk. 1, eller §§ 13 eller 14.

De foreslåede bestemmelser vil medføre, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der undlader at efterkomme et forbud efter den foreslåede § 11, stk. 1, eller et påbud efter den foreslåede § 12, stk. 1, eller §§ 13 eller 14, straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at Sik-

kerhedsstyrelsen ved overtrædelser af den foreslåede lov, regler fastsat i medfør af den foreslåede lov, ecodesignforordningen, dertilhørende delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, eller markedsovervågningsforordningen i første omgang vil kunne træffe afgørelse over for den erhvervsdrivende om f.eks. at nedlægge forbud mod at bringe et produkt i omsætning eller påbud om at trække ulovlige produkter tilbage fra markedet. Overholdes ikke et forbud eller efterleves ikke et påbud, vil der kunne straffes med bøde.

Det følger af den foreslåede § 11, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelse om forbud mod at bringe et produkt i omsætning, gøre det tilgængeligt på markedet eller tage det i brugt, hvis produktet ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til reglerne.

Af den foreslåede § 12, stk. 1, følger, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelser om påbud over for enhver erhvervsdrivende, der har bragt et produkt i omsætning, har været et led i afsætningen af et produkt eller taget det i brug, hvis produktet ikke er i overensstemmelse med eller en erhvervsdrivende ikke lever op til reglerne. Påbuddene efter den foreslåede § 12, stk. 1, vil omfatte krav om at overholde en anmodning efter den foreslåede §§ 7 og 9, jf. nr. 1, at bringe et produkt i overensstemmelse med reglerne, jf. nr. 2, at sikre, at et produkt ikke udgør en risiko, jf. nr. 3, at bringe forhold relateret til et produkt i overensstemmelse med reglerne, jf. nr. 4, at overholde visse betingelser, inden et produkt bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, jf. nr. 5, at advare brugere om de risici, der er ved et produkt, eller at anbringe advarsler på produktet, jf. nr. 6, at standse markedsføring, der kan vildlede brugerne, jf. nr. 7, at tilbagetrække et produkt fra markedet, jf. nr. 8, at tilbagekalde et produkt fra brugere, jf. nr. 9, og at destruere et produkt på en forsvarlig måde eller på anden vis gøre det ubrugeligt, jf. nr. 10.

Af den foreslåede § 13, følger, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelse om påbud over for den, der har bragt et produkt i omsætning, gjort det tilgængeligt på markedet, eller taget det i brug, samt enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til et produkt, om på en relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Af den foreslåede § 14, stk. 1, følger, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne træffe afgørelse om påbud over for udbydere af en onlinemarkedsplads om at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Endvidere følger af den foreslåede § 14, stk. 2, at Sikkerhedsstyrelsen vil kunne påbyde udbydere af en onlinemarkedsplads udtrykkeligt at vise en advarsel til slutbrugerne i forbindelse med indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til gældende praksis

med hensyn til tilsvarende straffebestemmelser i ecodesignloven, jf. § 15, stk. 1.

Straffebestemmelserne skal medvirke til at sikre lovens overholdelse og vil opfylde dele af ecodesignforordningens artikel 74. Det følger af artikel 74, stk. 1, at, medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af forordningens bestemmelser, og at sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

Straffebestemmelserne vil endvidere opfylde markedsovervågningsforordningens artikel 41, stk. 1 og 2, hvorefter medlemsstaterne skal kunne pålægge sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af markedsovervågningsforordningen og af EU-harmoniseringslovgivningen, dvs. ecodesignforordningen. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

Bøden bør udmåles således, at den er egnet til effektivt at få de erhvervsdrivende til at efterleve reglerne, og at det ikke økonomisk kan betale sig at overtræde reglerne. Præventive hensyn kræver, at der ved udmålingen af bøder i alle tilfælde skal tages særligt hensyn til en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel eller interesse ved en overtrædelse.

Ved den nærmere udmåling vil der i overensstemmelse med ecodesignforordningen kunne lægges vægt på, at sanktionen vil være effektiv, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning, jf. forordningens artikel 74. Der vil endvidere kunne lægges vægt på de forhold, som oplystes i ecodesignforordningen artikel 74, stk. 2, alt efter hvad der er relevant, herunder overtrædelsens karakter, grovhed og varighed, den miljømæssige skade, som overtrædelserne har forårsaget, og overtrædelsens gentagne karakter.

Særligt forhold vedrørende virksomhedens størrelse, grad af professionalisering og samarbejdsvilje vil også have en indvirkning på bødens størrelse af hensyn til at opnå den tilsigtede præventive virkning differentieret i forhold til den erhvervsdrivendes virksomheds størrelse.

De ovenfor nævnte hensyn vil på flere punkter svare til hensyn, som der skal lægges vægt på efter straffeloven ved fastsættelse af straf. Der henvises navnlig til straffelovens §§ 80, 81 og 82, hvoraf det bl.a. følger, at der skal lægges vægt på overtrædelsens grovhed og oplysninger om gerningsmanden, at det skal indgå som en skærpene omstændighed, at gerningsmanden tidligere er straffet af betydning for sagen, og at det skal indgå som formildende omstændighed, at gerningsmanden frivilligt har afværget eller forsøgt at afværge den fare, der er forvoldt med den strafbare handling.

Det foreslås, at udgangspunktet for bødestørrelsen er en bøde på ca. 50.000 kr. Bødestørrelsen foreslås dog ud fra forskellige hensyn at kunne nedsættes f.eks. ved mindre alvorlige overtrædelser. Det forudsættes, at bødestørrelserne i øvrigt skal følge den almindelige prisudvikling i samfun-

det. Dette svarer til tilgangen, der er anlagt ved strafudmåling i henhold til ecodesignloven efter lovændringen ved lov nr. 1176 af 8. juni 2021. Der er efter lovændringen afgjort en sag ved bødeforlæg for overtrædelse af ecodesignbekendtgørelsens § 16 stk. 1, nr. 8, jf. stk. 2, jf. § 8 ved at have undladt at efterleve Sikkerhedsstyrelsens anmodning om at indsende et eksemplar af to forskellige produkter med tilhørende EU-overensstemmelseserklæringer og med danske brugsanvisninger og sikkerhedsoplysninger til kontrol. Bødeforlægget for de to sager var 50.000 kr.

Fastsættelse af straffens størrelse vil bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde baseret på sagens omstændigheder. Den angivne bødestørrelse vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder efter de almindelige regler i straffelovens 10. kapitel.

De rejste sager vil ske efter anmeldelse af Sikkerhedsstyrelsen og ledsages af en indstilling vedrørende bødens størrelse.

Det foreslås i § 20, *stk. 2*, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der vil kunne pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Lovforslaget er i første række rettet mod en bred skare af erhvervsdrivende. Det vil derfor være essentielt for virkningen af reglerne, at juridiske personer kan ifalde strafansvar. Juridiske personer vil således kunne straffes med bøde ved simpel uagtsomhed ligesom fysiske personer og kunne pålægges sanktion om tidsbegrænset udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbudsprocedurer.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecodesignloven, jf. § 15, stk. 6.

Det foreslås i § 20, *stk. 3*, at i forskrifter, der udstedes efter loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der i regler, der udstedes i medfør af loven, vil kunne fastsættes bødestraf.

Behovet for fastsættelse af straffebestemmelser ved bekendtgørelse skyldes, at fastsættelsen af visse specifikke krav vil ske på bekendtgørelsesniveau. Det omhandler bl.a. regler om bemyndigede organer, jf. den foreslåede § 4, stk. 2, regler om det sprog, som produktoplysninger skal fremgå på, samt om sprog, som oplysninger efter Sikkerhedsstyrelsens anmodning skal foreligge på, jf. den foreslåede § 5, og regler om kontrol med ordregivende myndigheders og ordregivende enheders overholdelse af gennemførelsesretsakter om grønne offentlige udbud vedtaget i henhold til ecodesignforordningens artikel 65, jf. den foreslåede § 6, stk. 4.

Der er derfor behov for, at overtrædelse af disse regler vil kunne straffes på samme måde som overtrædelse af krav, der fremgår direkte af lovforslaget. Der foreslås derfor at kunne fastsætte regler om bødestraf.

Straffastsættelsen vil i øvrigt skulle følge samme praksis som foreslået ved udmåling af straf efter dette lovforslag. Det vil således være de samme vurderinger og betragtninger, der bør være afgørende for straffastsættelsen ved overtrædelse af krav i bekendtgørelserne.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til tilsvarende bestemmelse i ecodesignloven, jf. § 15, stk. 2.

Til § 22

Det foreslås i § 22, at loven træder i kraft den 1. juli 2025.

Loven vil hermed sættes i kraft i overensstemmelse med de fælles ikrafttrædelsesdatoer, som gælder i forhold til erhvervsrettet regulering. Det forventes også, at lovforslaget vil kunne vedtages ved overholdelse af kravet om vedtagelse af erhvervsrettet regulering fire uger før ikrafttrædelse.

Ecodesignforordningen trådte i kraft den 18. juli 2024. Ecodesignforordningen indeholder ingen specifik frist med hensyn til de supplerende reglers fastsættelse. Af forordningen fremgår dog, at medlemsstaterne straks skal give Kommissionen meddelelse om de regler og sanktioner, som medlemsstaterne vil skulle fastsætte til anvendelse i tilfælde af overtrædelser af bestemmelserne i forordning, jf. forordningens artikel 74, stk. 1.

Til § 23

Til nr. 1

I 2018 overtog Erhvervsministeriet ved kongelig resolution ressortansvaret for markedsovervågningen af ecodesignreglerne, og Sikkerhedsstyrelsen har herefter været kontrolmyndighed på området.

Af ecodesignbekendtgørelsens § 15, stk. 1, fremgår, at Sikkerhedsstyrelsens afgørelser efter bekendtgørelsen kan påklages til Energiklagenævnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås at nyaffatte § 14, således, at følgende fremgår:

§ 14. Afgørelser truffet efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af denne lov kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 11-11 b kan af den afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal fremsættes over for Sikkerhedsstyrelsen inden 4 uger, efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende. Udløber fristen en lørdag, en søndag eller en helligdag, forlænges den til den

følgende hverdag. Sikkerhedsstyrelsen indbringer uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes former.

Stk. 3. Retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 2 har opsættende virkning.

Det foreslås i § 14, stk. 1, at afgørelser truffet efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af denne lov ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at afgørelser truffet efter ecodesignloven eller efter regler fastsat i medfør af ecodesignloven ikke vil kunne indbringes for anden administrativ myndighed.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at den administrativ klageadgang afskæres. Den overvejende del af de afgørelser, som Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed træffer om produkter og de forpligtede erhvervsdrivende, er af teknisk karakter og forudsætter betydelig teknisk indsigt på området. Det tekniske element i ecodesignreguleringen vurderes fremadrettet yderligere at blive mere omfattende, idet der fra Kommissionens side forventes et større fokus på at regulere parametre om miljømæssig bæredygtighed i produktets hele livscyklus, herunder produktionsfasen. Endvidere vurderes det reelle behov for administrativ prøvelse yderst begrænset, herunder med udgangspunkt i at klageadgangen med hensyn til Sikkerhedsstyrelsens afgørelser efter ecodesignloven og ecodesignbekendtgørelsen ikke har været benyttet. Afskæringen af den administrative klageadgang findes på den baggrund ikke at have retssikkerhedsmæssige konsekvenser.

Bestemmelsen medfører ikke en ændring af Sikkerhedsstyrelsens forpligtelser efter officialprincippet. Sikkerhedsstyrelsen vil uanset afskæringen af den administrative klageadgang være forpligtet til at genoptage en sag, hvis parten efter afgørelsen fremkommer med nye relevante oplysninger til sagen og ønsker genoptagelse, eller hvis Sikkerhedsstyrelsen ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt inden afgørelsen.

Den foreslåede nyaffattelse vil skulle ses i sammenhæng med lovforslagets § 20, skt. 1, hvorefter klageadgangen vil afskæres. Den foreslåede tilgang vil svare til klageadgangen i anden produktregulering, herunder i lov om produkter og markedsovervågning.

Det foreslås i § 14, stk. 2, 1. pkt., at påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 11-11 b af den, afgørelsen vedrører, kan forlanges indbragt for domstolene.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at adressater for afgørelser om påbud eller forbud i medfør af ecodesignlovens § 11-11 b vil kunne forlange sin afgørelse indbragt for domstolene af Sikkerhedsstyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en lettelse af sagsgangen vedrørende indbringelsen for domstolene samtidig med, at det vil synliggøre muligheden for at få sagen prøvet

ved domstolene, når der ikke er en administrativ klageadgang.

Det foreslås i § 14, stk. 2, 2. pkt., at anmodning herom skal inden 4 uger, efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende, fremsættes over for Sikkerhedsstyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en anmodning om indbringelse for domstolene vil skulle fremsættes over for Sikkerhedsstyrelsen inden 4 uger, efter at et påbud eller forbud er meddelt den pågældende.

Fristen søger at imødegå de situationer, hvor en virksomhed af forskellige årsager ønsker at trække en sag i langdrag. Hensynet til bl.a. brugerne, konkurrerende virksomheder og detailedets eventuelle regresmuligheder bevirker, at en frist for at bede myndigheden om at indbringe sagen, i de fleste tilfælde vil føre til en mere tilfredsstillende proces for de involverede parter. Hensynet til at få retstilstanden afklaret for alle implicerede parter, taler også klart for at bringe sagen for domstolene hurtigst muligt. I denne forbindelse henledes opmærksomheden desuden på, at bestemmelsen ikke berører muligheden for, at den, der har fået et påbud eller forbud, uafhængigt af tidsfristen, selv kan indbringe afgørelsen for domstolene.

Den foreslåede tilgang vil svare til håndtering af klageadgang i anden produktregulering, herunder i lov om produkter og markedsovervågning.

Det foreslås i § 14, stk. 2, 3. pkt., at hvis fristen udløber på en lørdag, en søndag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at hvis fristens udløb, dvs. at fremsætte anmodning over for Sikkerhedsstyrelsen inden 4 uger, efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt, vil skulle falde i en weekend eller på en helligdag, så vil fristen forlænges til den førstkommande hverdag.

Det foreslås i § 14, stk. 2, 4. pkt., at Sikkerhedsstyrelsen indbringer uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes former.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Sikkerhedsstyrelsen uden unødigt ophold vil skulle indbringe sagen for domstolene, hvor sagen vil behandles efter den borgerlige retsplejes former. Sagen vil herefter føres som civil retssag.

Det foreslås i § 14, stk. 3, at retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 2 har opsættende virkning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at retten vil kunne bestemme, at en anmodning om at indbringe sagen for domstolene vil have opsættende virkning.

Den foreslåede bestemmelse vil i praksis betyde, at hvis retten træffer kendelse om opsættende virkning, skal den erhvervsdrivende ikke følge Sikkerhedsstyrelsens afgørelse, før retten har afsagt dom om anerkendelse af afgørelsen. Det bemærkes, at hensynet til brugernes sikkerhed må tale for, at

domstolene anlægger en forsigtighedsbetragtning i vurderingen af, om anmodningen skal have opsættende virkning.

Sikkerhedsstyrelsen vil ved sagens anlæggelse skulle give en saglig vurdering af, om den pågældende anmodning kan få opsættende virkning, uden at det har konsekvenser for brugernes sikkerhed.

Til nr. 2

Af lovens § 15, stk. 4, fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser begået flere overtrædelser af loven eller regler fastsat i medfør af loven, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Endvidere fremgår, at har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt loven eller regler fastsat i medfør af loven og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af loven eller regler fastsat i medfør af loven og bødestrafen for overtrædelser af den eller de andre love.

Af loven § 15, stk. 5, fremgår, at bestemmelserne i stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at § 15, stk. 4 og 5 ophæves.

Den foreslåede ophævelse vil medføre, at strafferettens almindelige princip om modereret kumulation efter straffelovens § 88, stk. 1, finder anvendelse. Modereret kumulation indebærer, at der ved flere overtrædelser til samtidig pådømmelse fastsættes en fælles straf, der efter omstændighederne kan være lavere end ved absolut kumulation.

Når Sikkerhedsstyrelsen foretager politianmeldelse af en overtrædelse med bødeindstilling, har det foreslåede den virkning, at der vil skulle indstilles til en modereret, fælles bøde, på baggrund af sagens individuelle og konkrete omstændigheder, i stedet for at der sker sammenlægning af bøderne for hver overtrædelse. Dette vil således medføre en lempelse i bødeniveauet ved flere overtrædelser til samtidig pådømmelse. Der kan i den forbindelse ikke opstilles en facitliste for, hvad den modererede bøde konkret vil være, da det afhænger af sagens individuelle og konkrete omstændigheder.

Ændring vil medføre en ensretning med bestemmelser om kumulation i lov om produkter og markedsovervågning.

Forslaget har endvidere den virkning, at bestemmelsens stk. 6 herefter bliver stk. 4.

Til § 24

Det foreslås i § 24, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Baggrunden er, at lovforslaget supplerer EU-forordninger, og at Færøerne og Grønland ikke er EU-medlemmer.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 23

§ 14. Afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren eller en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, kan påklages til Energiklagenævnet⁴). Miljøministerens afgørelser kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet⁵).

Stk. 2. Klage til Miljø- og Fødevareklagenævnet indgives skriftligt til den myndighed, der har truffet afgørelsen, ved anvendelse af digital selvbetjening, jf. dog § 18 b, stk. 2-4, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet. Endvidere skal efterfølgende kommunikation om klagesagen ske ved anvendelse af digital selvbetjening. En klage anses for indgivet, når den er tilgængelig for myndigheden. Myndigheden skal, hvis den vil fastholde afgørelsen, snarest og som udgangspunkt ikke senere end 3 uger efter klagefristens udløb videresende klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet. Klagen skal ved videresendelsen være ledsaget af den påklagede afgørelse, de dokumenter, der er indgået i sagens bedømmelse, og en udtalelse fra myndigheden med myndighedens bemærkninger til sagen og de anførte klagepunkter.

Stk. 3. Når myndigheden videresender klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet, sender den samtidig en kopi af sin udtalelse til de i klagesagen involverede med en frist for at afgive bemærkninger til Miljø- og Fødevareklagenævnet på 3 uger fra modtagelsen.

Stk. 4. Myndigheden skal straks underrette Miljø- og Fødevareklagenævnet, hvis den, efter at klagen er videresendt til nævnet, inddrages i forhandlinger med adressaten for afgørelsen og klageren om tilpasninger af det ansøgte projekt, der er af betydning for klagen. Miljø- og Fødevareklagenævnet kan sætte behandlingen af sagen i bero, indtil forhandlingerne er afsluttet. Myndigheden underretter nævnet om resultatet af forhandlingerne, når de er afsluttet.

Stk. 5. Myndighedens videresendelse af klage til og efterfølgende kommunikation om klagesagen med Miljø- og Fødevareklagenævnet skal ske ved anvendelse af digital selvbetjening. Det samme gælder sager, hvor klage ikke er indgivet ved anvendelse af digital selvbetjening, men hvor Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse om, at klagen ikke afvises.

Stk. 6. Indgives en klage ikke ved anvendelse af digital selvbetjening, skal myndigheden snarest videresende klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet. I sådanne tilfælde finder stk. 2, 4. og 5. pkt., og stk. 3 ikke anvendelse.

Stk. 7. Afgørelser truffet af en anden myndighed i henhold til loven kan ikke påklages til klima-, energi- og forsyningsministeren henholdsvis miljøministeren.

I lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, jf. lovbekendtgørelse nr. 2166 af 11. november 2021, foretages følgende ændringer:

1. § 14 affattes således:

»§ 14. Afgørelser truffet efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af denne lov kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 11-11 b kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal fremsættes over for Sikkerhedsstyrelsen inden 4 uger, efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende. Udløber fristen en lørdag, en søndag eller en helligdag, forlænges den til den følgende hverdag. Sikkerhedsstyrelsen indbringer uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes former.

Stk. 3. Retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 2 har opsættende virkning.«

Stk. 8. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med miljøministeren fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet og Miljø- og Fødevarerklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage, afskæring af klageadgang og søgsmålsfrist til prøvelse af afgørelser truffet af klagenævnene.

Stk. 9. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under ministeriet, som ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven til, ikke kan indbringes for ministeren.

§ 15. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. ---

Stk. 4. Har nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser begået flere overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og bødestrafen for overtrædelsen af den eller de andre love.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.

Stk. 6. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

2. § 15, stk. 4 og 5, ophæves.

Stk. 6 bliver herefter stk. 4.